

virtual-project.eu

AMY EWING

TRILOGIA ORAȘUL SOLITAR

*B*IJUTERIA

„Scrisă excelent... cu accent pe detalii.” *Booklist*

AMY EWING

BIJUTERIA

Original: *The Jewel* (2014)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA MIHAELA TRIPON
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

Editura: RAO

2017

*Pentru Jess,
pentru tot*

Astăzi este ultima zi în care mă numesc Violet Lasting.

Străzile din *Mlaștină* sunt liniștite la această oră a dimineții. Nu se aud decât copitele unui măgar și clinchetul sticlelor de lapte aflate în căruța care tocmai trece pe stradă. Mă ridic din pat și îmi pun halatul de baie peste cămașa de noapte. Este un halat bleumarin, ros în coate, pe care îl am de la mama. Cândva, înotam în el. Mânecele îmi treceau de vârful degetelor, iar tivul mătura podeaua. În ultimii ani, am mai crescut – acum îmi vine și mie bine, la fel cum îi venea și ei. Îl ador. Este unul dintre puținele lucruri pe care am primit permisiunea să le iau cu mine la Southgate. Am avut noroc că mi-am putut aduce și atât. Celelalte internate au reguli mai stricte în ceea ce privește obiectele personale; la centrul din Northgate, de exemplu, sunt interzise.

Îmi lipsesc obrazul de barele din fier forjat de la fereastră – acestea sunt arcuite și răsucite în formă de trandafir, ca și când un model frumos ar putea ascunde realitatea.

Străzile nepavate ale *Mlaștinii* sunt inundate de lumina aurie a dimineții; mai că îmi vine să cred că au un aer regal. Ele au dat numele cartierului – bogații orașului au luat toată piatra, tot betonul și asfaltul, iar *aici* a rămas doar un strat gros de noroi, din care răzbate un miros de sare și sulf.

Simt fluturi în stomac. Azi este prima oară în ultimii patru ani când îmi voi revedea familia. Pe mama, pe Ochre și pe micuța Hazel. Cred că a mai crescut. Mă întreb dacă ei își doresc această întâlnire, dacă nu mă vor privi ca pe o străină. Oare m-am schimbat mult de atunci? Nu sunt convinsă că îmi mai amintesc cum eram. Dacă nu mă vor recunoaște?

Simt cum un val de neliniște mă cuprinde în timp ce soarele se ridică încet deasupra Marelui Zid, care împrejmuiește *Orașul*

Singuratic și se zărește în depărtare. Acesta ne protejează de valurile învolburate ale oceanului. Îmi plac mai mult răsăriturile decât apusurile. E ceva nemaipomenit să vezi cum lumea se trezește la viață într-o explozie de culori. Îți dă speranță. Mă bucur că sunt martoră și la acest răsărit de soare – fâșii roz și de culoarea lavandei, care se împletesc cu dungi roșii și aurii. Mă întreb dacă voi mai avea ocazia să privesc răsăritul soarelui odată cu noua mea viață din *Bijuterie*.

Uneori, îmi doresc să nu fi fost un surogat.

Când *Patience* vine după mine, stau ghemuită pe pat, în halatul de baie, și încerc să îmi întipăresc în minte camera. Nu e cine știe ce, doar un pat mic, o debara și o comodă din lemn scorjit. Violoncelul meu zace proptit într-un colț. Pe comodă se află o vază cu flori, care vor fi schimbate din două în două zile, o perie de păr, un pieptăn, câteva panglici pentru păr și un lanț vechi pe care atârnă verigheta tatei. Mama a insistat să-l iau cu mine după ce doctorii mi-au pus diagnosticul și înainte ca soldații să vină să mă ia.

Mă întreb dacă i-a simțit lipsa în tot acest timp. Mă întreb dacă i-a fost dor de mine, așa cum mi-a fost mie dor de ea. Simt un gol în stomac.

Camera nu a suferit prea multe schimbări de când am venit aici, acum patru ani. Nu există nici oglindă, nici poze. Oglinzile nu sunt permise în internate. Singurul obiect în plus este violoncelul, care nici măcar nu e al meu, ci al internatului *Southgate*. Mă întreb cine îl va folosi după plecarea mea. Pare ciudat, dar oricât de posomorâtă și de impersonală ar fi fost încăperea asta, cred că îmi va lipsi.

— Cum te simți, draga mea? mă întreabă *Patience*.

Întotdeauna folosește apelative precum „draga mea”, „scumpo” sau „mielușel”, ca și când i-ar fi teamă să pronunțe numele noastre adevărate. Poate că nu vrea să se implice emoțional. *Patience* este îngrijitoare-șefă la *Southgate* de multă vreme. Probabil că a văzut sute de fete care au ocupat această cameră.

— Mă simt bine, mint eu.

Nu are rost să îi spun cum mă simt cu adevărat – cum mă trec furnicături prin tot corpul și o greutate îmi apasă sufletul.

Ea mă măsoară din priviri și își țuguie buzele. Patience este o femeie rofoaie, cu părul castaniu, presărat cu șuvițe argintii. Chipul ei este atât de expresiv, încât intuiesc ce va spune, chiar înainte să deschidă gura.

— Ești sigură că așa vrei să mergi îmbrăcată?

Încuviințez din cap, frământând materialul moale al halatului între degetul mare și arătător, și mă dau repede jos din pat. Există și avantaje atunci când ești un surogat. Putem să ne îmbrăcăm cum vrem, să mâncăm ce poftim și să dormim până târziu la sfârșit de săptămână. Mi se oferă o educație bună. Primim mâncare proaspătă și apă, avem mereu curent electric și nu trebuie să muncim. Nu știm ce este sărăcia, iar îngrijitoarele ne spun că vom avea și mai multe odată ce vom locui în *Bijuterie*.

În afară de libertate. Însă nu se vorbește niciodată despre asta.

Patience iese din cameră, iar eu o urmez. Coridoarele internatului Southgate sunt placate cu lemn de tec și de trandafir, iar operele de artă agățate pe pereți sunt doar niște mazăgăleli colorate care nu reprezintă nimic real. Toate ușile seamănă, însă știu spre care ne îndreptăm. Patience te trezește doar dacă ai programare la doctor, dacă este vreo urgență sau dacă este Ziua Judecății tale. La acest etaj mai locuiește o singură fată, care va merge mâine la licitație. Este cea mai bună prietenă a mea, Raven.

Ușa camerei ei este deschisă, iar Raven este deja îmbrăcată. Poartă o pereche de pantaloni cafenii cu talie înaltă și o bluză albă cu decolteu în V. Nu pot să spun dacă este mai frumoasă decât mine, deoarece nu m-am privit într-o oglindă de patru ani. Dar pot spune că este una dintre cele mai frumoase surogate de la Southgate. Amândouă avem părul negru, însă al ei este drept, lucios, tuns scurt, în timp ce al meu cade ondulat pe spate. Are tenul măsliniu, ochii migdalați, aproape la fel de negri ca și părul, iar fața

este perfect ovală. Este mai înaltă decât mine, iar asta înseamnă ceva. Spre deosebire de ea, am pielea albă ca laptele, care contrastează puternic cu nuanța părului meu, și ochii violeți. N-am nevoie de oglindă ca să știu asta. Am fost botezată după culoarea ochilor mei.

— E o zi mare, hm? îmi zice Raven, ieșind pe coridor ca să ni se alăture. Așa ai de gând să mergi îmbrăcată?

Nu iau în seamă cea de-a doua întrebare a ei.

— Mâine va fi o zi și mai importantă.

— Mda, dar mâine nu ne vom putea alege ținutele. Sau în ziua următoare. Sau... ei bine, niciodată. (Își dă părul după urechi.) Sper că persoana care mă va cumpăra mă va lăsa să port pantaloni.

— Eu nu mi-aș face prea mari speranțe în locul tău, draga mea, zice Patience.

Și eu sunt de aceeași părere. *Bijuteria* nu pare să fie locul unde femeile poartă pantaloni, asta dacă nu cumva sunt servitoare și lucrează în locuri ferite de ochii celorlalți. Chiar dacă vom fi vândute unui negustor din *Bancă*, probabil că ținuta obligatorie va fi tot rochia.

Orașul Singuratic este împărțit în cinci diviziuni, fiecare împrejmuțată de un zid. Toate, cu excepția *Mlaștinii*, poartă un nume legat de ocupația locuitorilor lor. *Mlaștina* este diviziunea mărghinașă, cea mai săracă. Aici nu există industrie. Este mai mult un loc care îi găzduiește pe cei care muncesc în celelalte diviziuni. Cea de-a patra diviziune este *Ferma*, de unde provine toată mâncarea. Apoi *Fumul*, unde se află fabricile. Cea de-a doua diviziune se numește *Banca*, pentru că aici se află magazinele negustorilor. Apoi mai este diviziunea-nucleu sau *Bijuteria*. Aceasta reprezintă inima orașului. Acolo trăiesc familiile nobile. Și acolo voi locui împreună cu Raven începând de poimâine.

Coborâm scările largi din lemn în urma lui Patience. Mirosurile din bucătărie se insinuează pe scări în sus: pâine proaspătă și scortîșoară. Îmi aduc aminte de vremurile în care mama cocea chifle

de ziua mea, un lux pe care adesea nu ni-l permiteam. Acum pot să le mănânc oricând am poftă, însă nu au același gust.

Trecem pe lângă o sală de clasă – ușa este deschisă, iar eu zăbovesc o clipă ca să privesc înăuntru. Fetele sunt mai mici, n-au mai mult de unsprezece sau doisprezece ani. Sunt nou-venite. Așa cum am fost și eu cândva. Pe vremea când „har” nu era decât un cuvânt, înainte să mi se explice faptul că sunt specială, la fel ca toate fetele de la Southgate, și că datorită unei ciudățenii a naturii putem salva nobilimea.

Fetele stau la pupitre și au alături câte o găleată mică și o batistă frumos împăturită. Dinaintea fiecăreia sunt înșirate cinci cuburi roșii. O îngrijitoare stă la un birou mare și notează ceva – în spatele ei, pe tablă, se află scris cuvântul „verde”. Fetelor le este testat primul har, „culoarea”. Zâmbesc și tresar când îmi amintesc de câte ori am dat acest test. O privesc pe fata care se află cel mai aproape de mine și învârte un cub în timp ce îmi imaginez cum fac același lucru.

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Fuioare verzi încep să se împrăștie din locul în care ea a atins cubul cu degetele, răspândindu-se pe suprafața roșie ca niște vene. Fata strânge din ochi, concentrându-se și încercând să lupte împotriva durerii. Dacă va mai rezista câteva secunde, știu că va reuși. Însă durerea o doboară, iar ea țipă și scapă cubul din mâini. Roșul câștigă în fața verdelui. Fata apucă găleata și scuipă în ea un amestec de sânge și salivă. Din nas i se prelinge un firicel de sânge, iar ea îl șterge cu batista.

Oftez. Primul har este cel mai ușor dintre cele trei, însă ea n-a reușit să schimbe decât două cuburi. O așteaptă o zi lungă.

– Violet! mă strigă Raven, iar eu mă grăbesc să o ajung din urmă.

Sala de mese este doar pe jumătate plină – majoritatea fetelor se află deja în clasă. Când Raven și cu mine intrăm, toate discuțiile

încetează, lingurile și cănilile sunt lăsate din mână, iar fetele se ridică în picioare, își încrucișează două degete de la mâna dreaptă și le duc în dreptul inimii. Este o tradiție de Ziua Judecării ca surogatele care vor fi scoase la licitație să fie salutate. Și eu am făcut gestul în fiecare an, însă acum am un sentiment ciudat, având în vedere faptul că atenția este îndreptată asupra mea. Am un nod în gât, iar ochii îmi sunt împăienjeniți de lacrimi. Raven este și ea încordată. Multe dintre fetele care ne salută acum vor fi scoase la licitație mâine.

Ne așezăm, ca de obicei, la masa noastră din colț, de lângă fereastră. Îmi mușc buza, realizând că, peste foarte puțin timp, aceasta nu va mai fi „masa noastră”. Este pentru ultima oară când voi lua micul dejun la Southgate. Mâine, mă voi afla în tren.

După noi, se așază și celelalte fete și își continuă conversația, dar în șoaptă.

— Știu că este un semn de respect, însă nu îmi place că mă află în situația asta, bombăne Raven.

O îngrijitoare tânără, pe numele ei Mercy, vine grăbită spre noi cu un vas din argint plin cu cafea.

— Baftă mâine, zice ea cu timiditate în glas.

Abia reușesc să schițez un zâmbet, în timp ce Raven nu zice nimic. Mercy se îmbujorează ușor.

— Ce doriți la micul dejun?

— Două ouă ochiuri, crochete de cartofi, pâine prăjită cu unt și gem de căpșuni, bacon, bine prăjit, dar nu ars.

Raven înșiră repede lista, ca și când ar vrea să o pună în dificultate pe Mercy. Probabil că va reuși. Raven adoră să îi tachineze pe oameni, mai ales atunci când este nervoasă.

Mercy zâmbește și dă din cap că a înțeles.

— Iar tu, Violet?

— Salată de fructe.

Mercy se duce în bucătărie.

— Chiar ai de gând să mănânci tot ce ai cerut? o întreb pe Raven. Eu am impresia că mi s-a micșorat stomacul peste noapte.

— Îți faci prea multe griji, zice ea, punându-și în cafea două lingurițe pline ochi cu zahăr. O să faci ulcer, pe cuvânt de onoare.

În timp ce iau o gură de cafea, le privesc pe celelalte fete din sala de mese. În special pe cele care urmează să participe la licitație. Unele dintre ele arată așa cum mă simt eu, ca și când ar prefera să se vâre în pat și să se ascundă sub plapumă, însă altele sporovăiesc entuziasmate. Nu le-am înțeles niciodată pe acestea, pe cele care le cred pe îngrijitoare când le spun cât de importante suntem, cum ducem mai departe o tradiție lungă și nobilă. Am întrebat-o odată pe Patience de ce nu ne putem întoarce acasă după ce naștem, iar ea mi-a răspuns: „Sunteți prea prețioase pentru nobili. Vor să aibă grijă de voi pentru tot restul vieții voastre. Nu-i așa că-i minunat? Sunt atât de generoși!”

I-am spus că prefer să mă întorc la familia mea decât să mă bucur de generozitatea cuiva. Lui Patience nu prea i-a plăcut răspunsul meu.

O față mai mică decât mine, cu fața ca de șoarece, care stă la masa alăturată, scoate brusc un țipăt de durere și de uimire când apa din paharul ei se transformă în gheață. Scapă apoi vasul din mână, iar acesta se sparge când atinge pardoseala. Sângele începe să îi curgă din nas. Fata înșfacă un șervețel și dă buzna afară pe ușă, urmată de o îngrijitoare care ține în mână un fâraș.

— Mă bucur că nu mi se mai întâmplă asta, spune Raven.

Când începi să înveți cum să-ți folosești harurile, e greu să le ții sub control, iar durerea este de fiecare dată mai rea decât te aștepti. Prima oară când am scuipat sânge, am crezut că voi muri. După un an și ceva nu mai simți durere. Acum, îmi curge doar sânge din nas din când în când.

— Îți mai amintești când am transformat în albastru un coș plin cu căpșuni? zice Raven, cât pe ce să izbucnească în râs.

Mă simt stânjenită acum când îmi aduc aminte. La început a fost amuzant, însă Raven nu se putea opri: tot ce atingea devenea albastru. Și așa a ținut-o o zi întreagă. S-a îmbolnăvit atât de tare,

încât doctorii au fost nevoiți să o izoleze de restul fetelor.

Mă uit la Raven, care își toarnă liniștită lapte în cafea, și mă întreb cum voi putea trăi fără ea.

— Ai aflat numărul lotului tău? o întreb.

Se aude un clinchet când prietena mea atinge cana cu lingura, deoarece mâna îi tremură preț de o secundă.

— Da.

E o întrebare stupidă; toate am aflat aseară numărul lotului din care facem parte. Dar eu vreau să știu care este al lui Raven. Vreau să aflu cât timp o voi mai putea vedea pe cea mai bună prietenă a mea.

— Și?

— Lotul 192. Tu?

— 197, zic eu expirând rapid.

Raven rânjește.

— Se pare că suntem marfă de calitate.

La fiecare licitație se prezintă un număr de surogate. Toate primesc un calificativ. Ultimele zece, care urmează a fi licitate, sunt considerate de calitate superioară, fiind, prin urmare, și cele mai căutate. Anul acesta va participa la licitație cel mai mare număr de surogate din istoria recentă: 200.

Pe mine nu prea mă interesează calificativul primit. Prefer să mă alătur unei familii plăcute decât uneia bogate. Asta nu înseamnă că Raven și cu mine vom rămâne împreună până la sfârșit.

În sala de mese se așterne tăcerea când intră alte trei fete. Raven și cu mine ne ridicăm în picioare ca să le salutăm pe cele care ni se vor alătura în tren mâine. Două dintre ele se îndreaptă către masa de sub candelabru, în vreme ce o fată minionă, blondă și cu ochi mari, albaștri se apropie de noi cu pași săltăreți.

— 'Neața, fetelor! ne salută Lily cu entuziasm, aruncându-se într-unul dintre fotoliile de pluș, cu o revistă mondenă în mână. Nu sunteți entuziasmate? Eu abia aștept! Mâine avem șansa să vedem *Bijuteria*. Vă dați seama?

Îmi place de Lily, în ciuda entuziasmului ei debordant și a faptului că se încadrează în categoria fetelor pe care, pur și simplu, nu le înțeleg. Provine dintr-o familie dezorganizată din *Mlaștină*. Tatăl ei o bătea adesea, iar mama ei era alcoolică. Faptul că a fost aleasă surogat a reprezentat un lucru bun pentru ea.

— Cu siguranță va fi o schimbare care ne va scoate din rutină, zice Raven pe un ton sec.

— Nu-i așa?

Lily nu sesizează niciodată sarcasmul.

— Te duci acasă azi? o întreb.

Nu cred că Lily dorește să își revadă familia.

— Patience mi-a spus că nu sunt obligată, dar aș dori s-o văd pe mama, zice Lily. Mi-a mai spus că voi fi escortată de soldați, pentru ca tata să nu îmi poată face rău.

Lily zâmbește larg, iar eu o compătimesc.

— Ai aflat numărul lotului tău? o întreb.

— Ăă, da. 53, vă vine să credeți? Din 200! Probabil că voi ajunge la familia vreunui negustor din *Bancă*.

În fiecare an, *Casa Regală* permite doar anumitor familii din *Bancă* să participe la licitație, iar acestea își pot manifesta interesul doar pentru surogatele cu un calificativ mai mic. Cei din *Bancă* nu au nevoie de surogate așa cum au nevoie cei de viță nobilă – femeile din *Bancă* pot da naștere propriilor copii. Pentru ele, noi nu suntem decât un simbol al statului.

— Voi ce număr de lot aveți?

— 192, spune Raven.

— 197, îi răspund și eu.

— Eram sigură! Eram sigură că veți obține calitative foarte bune. Vai, ce vă invidiez!

Mercy se apropie cu micul dejun.

— Bună dimineața, Lily. Baftă mâine!

— Mulțumesc, Mercy.

Lily îi zâmbește.

— Oh, îmi poți aduce niște clătite cu coacăze? Și un suc de grepfrut? Și un mango tăiat felii?

Mercy aprobă dând ușor din cap.

— Așa ai de gând să mergi îmbrăcată? mă întrebă Lily vădit îngrijorată.

— Da, răspund eu exasperată. Așa am de gând să merg îmbrăcată. Este îmbrăcămintea mea preferată și, din moment ce este ultima oară când îmi pot alege ținuta, vreau să port asta, pentru că îmi place și pentru că este a mea. Puțin îmi pasă cum arăt.

Raven își ascunde zâmbetul, umplându-și gura cu ouă și crochete de cartofi. Lily pare ușor nedumerită pentru o clipă, dar își revine.

— Ați auzit despre Prințesa Electoare?

Se uită la noi cu o privire întrebătoare, însă Raven pare foarte concentrată la mâncare, iar eu n-am fost niciodată prea interesată de politica din *Bijuterie*. Unele dintre fete însă urmăresc toate bârfele.

— Nu, răspund eu politicoș, luând cu furculița o bucată de pepene galben.

Lily pune revista pe masă. Chipul tânăr al Prințesei Electoare ne privește de pe coperta revistei *The Daily Jewel*, de deasupra titlului „Prințesa Electoare participă la licitație”.

— Vă vine să credeți? Prințesa Electoare la licitația *noastră!*

Lily este în delir.

O adoră pe Prințesa Electoare, asemenea multor fete de la Southgate. Povestea acesteia este una destul de neobișnuită – ea provine din diviziunea *Banca* și nu este de viță nobilă. Prințepul Elector a văzut-o când ea se afla odată în vizită la unul dintre magazinele tatălui ei, s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de soție. Foarte romantic. Familia ei este de viță nobilă acum, firește, și locuiește în *Bijuterie*. Multe fete o văd ca pe o rază de speranță, de parcă destinul ei ar putea fi și al lor. Nici măcar nu înțeleg ce este atât de rău în faptul că ești fiică de negustor.

— N-aș fi crezut niciodată că va veni, continuă Lily. A născut un băiețel acum câteva luni. Imaginați-vă doar... ne-ar putea alege pe

una dintre *noi* să îi purtăm în pântec următorul copil!

Îmi vine să desfac fața de masă din dantelă cu unghiile. Vorbește de parcă ar trebui să ne simțim onorate, de parcă ar fi alegerea noastră. Nu vreau să port în pântec copilul nimănui, nici pe al Principesei Electoare, nici pe al altcuiva. Nu vreau să fiu vândută mâine.

Lily este atât de încântată, de parcă ar exista posibilitatea ca aceasta să liciteze pentru ea. Nu este decât lotul 53.

Mă urăsc de îndată ce îmi trece prin minte acest gând. Ea *nu* este lotul 53, ea este Lily Deering. Iubește ciocolata, bârfa, rochiile cu guler din dantelă și cântă la vioară. Provine dintr-o familie dezorganizată, însă nu vei afla niciodată acest lucru, deoarece Lily are câte un cuvânt frumos de spus despre fiecare persoană pe care o întâlnește. Ea este Lily Deering.

Mâine va fi vândută și va locui într-o casă străină, sub comanda unei femei străine. O femeie care s-ar putea să nu o înțeleagă nici pe ea, nici entuziasmul ei fără margini. O femeie căreia s-ar putea să nu îi pese sau care nu va ști cum să îi vorbească.

O femeie care o va obliga să îi poarte copilul în pântec, indiferent dacă Lily va dori sau nu acest lucru.

Brusc, mă cuprinde un val de furie atât de puternic, încât abia mă mai pot abține. Înainte de a realiza, sar în picioare, cu pumnii încleștați.

— Ce... începe Lily, dar eu nici măcar nu o aud.

Surprind doar o frântură din expresia uimită de pe chipul lui Raven, înainte să mășăluiesc printre mese, ignorând privirile curioase pe care mi le aruncă fetele celelalte. Ies în fugă din sală, urc scările și trântesc ușa camerei în urmă. Iau verigheta tatălui meu și mi-o vâr pe degetul mare; e cel mai gros, dar verigheta îmi este în continuare largă. Strâng lanțul în pumn.

Încep să mă plimb încolo și înapoi prin camera ca o celulă – nu mi vine să cred că mi-a trecut prin minte că îmi va fi dor de acest loc. Este o închisoare, un loc unde sunt ținută cu forța înainte să fiu

vândută și transformată într-un incubator uman pentru o femeie pe care nu o cunosc. Simt că pereții se apropie de mine și mă împiedic de comodă. Toate lucrurile de pe ea se împrăștie pe jos. Peria și pieptănul scot niște sunete aproape imperceptibile când ating podeaua, însă vaza se sparge în mii de bucăți, iar florile se împrăștie peste tot.

Ușa camerei se deschide. Raven se uită la mine, apoi la dezordinea de pe jos, apoi iar la mine. Simt cum îmi bubuie tâmplele și tremur din tot trupul. Traversează camera și mă îmbrățișează. Lacrimile mi se adună în ochi, apoi încep să îmi curgă pe obraji, udându-i bluza.

Stăm în tăcere mult timp.

— Mi-e frică, zic eu în șoaptă. Mi-e frică, Raven!

Ea mă strânge mai tare, după care începe să adune cioburile. Simt cum mă cuprinde un val de rușine din cauza mizeriei pe care am făcut-o și mă aplec ca să o ajut.

Punem ce a mai rămas din vază pe comodă, iar Raven își șterge mâinile de pantaloni.

— Hai să te speli, zice ea.

Dau din cap și străbatem coridorul ținându-ne de mână în drum spre toaletă. Fata care a scăpat paharul înghețat este acolo și își șterge nasul cu o cârpă udă – nu îi mai curge sânge, însă pielea îi este plină de broboane de sudoare. Tresare când ne vede.

— Ieși, îi ordonă Raven.

Fata azvârle cârpa și iese repede din toaletă.

Raven ia un prosop de față curat și îl înmoaie în apă și în săpun de lavandă.

— Ai emoții...

Cât pe ce să zic: „În legătură cu licitația”, dar mă răzgândesc.

— Că o să-ți revezi familia?

— De ce aș avea emoții? zice ea ștergându-mi fața cu prosopul ud.

Mirosul lavandei mă liniștește.

— Pentru că nu i-ai mai văzut pe ai tăi de cinci ani, spun eu cu blândețe.

Raven e aici de mai mult timp decât mine.

Ea ridică din umeri, tamponându-mi pleoapele. O cunosc prea bine ca să știu că trebuie să renunț la acest subiect. Raven limpezește prosopul și începe să îmi pieptene părul. Inima îmi bate cu putere când mă gândesc la ce se va întâmpla mâine.

— Nu vreau să plec, mărturisesc. Nu vreau să merg la licitație!

— Firește că nu vrei. Doar nu ești nebună precum Lily.

— A fost o răutate. Nu mai spune asta!

Raven își dă ochii peste cap și pune pieptănul deoparte, apoi îmi aranjează buclele pe spate.

— Ce se va întâmpla cu noi? o întreb eu.

Raven îmi ia bărbia între degete și mă privește drept în ochi.

— Ascultă-mă, Violet Lasting! Totul va fi bine! Suntem deștepte și puternice. Nu vom păți absolut nimic.

Buza de jos îmi tremură și încuviințez din cap. Raven se relaxează și îmi mângâie părul încă o dată.

— Perfect, zice ea. Și-acum, să mergem să ne vizităm familiile!

Diligențele electrice ne poartă pe străzile prăfuite.

Draperiile groase din catifea ne apără de noroiul uscat care sare în aer și care mi se lipea de piele atunci când eram copil. Nu mă pot abține și arunc o privire printre draperii. N-am mai ieșit din internat de când aveam doisprezece ani.

Străzile sunt mărginite de case din chirpici, cu un singur etaj; unele dintre acoperișuri sunt putrede sau stau să cadă. Copii pe jumătate dezbrăcați aleargă pe străzi, iar bărbați burtoși stau tolăniți pe alei sau pe treptele de la intrarea în casă și beau băuturi spirtoase din sticle ascunse în pungi din hârtie. Trecem pe lângă un azil de bătrâni, care are obloanele trase și ușile zăvorâte cu lacăte. Duminică se va forma o coadă pe această stradă, căci familiile vor aștepta donațiile de mâncare, haine și medicamente pe care le va face *Casa Regală* pentru cei năpăstuiți de soartă. Oricât de multe ajutoare ar trimite, acestea nu sunt niciodată suficiente.

Câteva străzi mai încolo, văd trei soldați ai regimentului împingând un băiat slăbănog din fața unei băcănii. A trecut atât de mult timp de când n-am mai văzut un bărbat, cu excepția doctorilor care ne consultă! Soldații sunt tineri, cu brațe puternice și umeri lați. Aceștia încetează să îl mai hărțuiască pe băiat și iau poziție de drepți când diligența în care mă aflu trece pe lângă ei. Mă întreb dacă mă văd când mă uit la ei pe furiș, printre draperii. Acopăr repede geamul.

Suntem patru fete în diligență, dar nu și Raven. Familia ei locuiește în partea opusă a Southgate. *Mlaștina* seamănă cu o roată de bicicletă, care încercuiește periferia *Orașului Singuratic*. Dacă ar fi să se prăbușească Marele Zid, noi am dispărea primii, înghițiți de apele neîmblânzite ale oceanului care ne înconjoară din toate părțile.

Fiecare diviziune a orașului, cu excepția *Bijuteriei*, este împărțită în patru cartiere – nord, sud, est și vest – de două axe care formează un „X”. În centrul fiecărui cartier al *Mlaștinii* se află câte un internat. Familia lui Raven locuiește la est de Southgate, a mea, la vest. Oare Raven și cu mine ne-am fi întâlnit vreodată dacă nu am fi primit calificativul de surogat?!

Fetele din diligență păstrează tăcerea, iar eu le sunt recunoscătoare pentru asta. Îmi frec încheietura mâinii și simt inelul tare al transmițătorului care mi-a fost implantat sub piele. Toate ne-am pricopsit cu câte unul înainte de a pleca de acasă. Este ceva temporar – se va dizolva în opt ore. Acestea sunt regulile de la Southgate: să nu vorbești despre ceea ce se petrece între zidurile internatului. Să nu vorbești despre haruri. Să nu vorbești despre licitație.

Coborâm rând pe rând din diligență. Eu sunt ultima.

Până când ajung acasă, tremur din tot corpul. Sunt atentă să văd dacă percep vreun semn că familia mea este acolo, că mă așteaptă, însă nu aud decât pulsul care îmi zvâcnește în urechi. Îmi adun toate forțele ca să pot să îmi întind mâna și să apăs pe clanța de alamă de la ușa diligenței. Pentru o fracțiune de secundă, nu cred că voi reuși. Dacă nu mă mai iubesc? Dacă m-au uitat?

Apoi aud vocea mamei.

– Violet? mă strigă ea cu timiditate în glas.

Deschid ușa.

Ai mei stau în șir indian, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Sunt șocată când văd că Ochre este mai înalt decât mama – pectoralii și brațele musculoase i se zăresc prin cămașă, părul îi este tuns scurt, iar pielea, aspră și bronzată. Trebuie să fi obținut o slujbă în *Fermă*.

Mama pare mai bătrână decât mi-o amintesc, însă părul ei are aceeași culoare arămie. În jurul ochilor și gurii are riduri adânci.

Hazel însă... Este aproape de nerecunoscut. Avea șapte ani când am plecat eu, acum are unsprezece. E numai piele și os, iar șorțulețul zdrențuit îi atârână larg pe silueta ei osoasă. Seamănă la

față cu tata; are ochii lui. Avem părul la fel, lung, negru și ondulat. Asta mă face să zâmbesc. Hazel se apropie încet de Ochre.

— Violet? repetă mama.

— Bună, zic eu, surprinsă de atitudinea mea formală.

Cobor din diligență și simt țărâna între degetele de la picioare. Hazel face ochii mari de uimire – nu știu ce și-a imaginat că voi purta, însă, probabil, nu cămașă de noapte și halat. Toți membrii familiei mele sunt desculți. Mă bucur că și eu sunt desculță. Vreau să simt pământul sub picioare, praful negru de acasă.

După o secundă de tăcere stânjenitoare, mama se apropie șovăind de mine și mă îmbrățișează. Este atât de slabă! Observ că șchioapătă ușor și sunt convinsă că înainte nu a făcut-o.

— Oh, copilașul meu! exclamă ea. Mă bucur atât de mult că te văd!

Miroase a pâine, sare și transpirație, iar eu îi adulesc mirosul.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun în șoaptă.

Mama își șterge lacrimile, apoi mă îndepărtează puțin de ea.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Până la opt.

Mama deschide gura, apoi o închide, clătinând ușor din cap.

— Ei bine, atunci să profităm! Ochre, Hazel, veniți să o îmbrățișați pe sora voastră, zice întorcându-se către frații mei.

Ochre face un pas în față – când a crescut atât de mult?! Avea doar zece ani când am plecat eu. Când a devenit bărbat?

— Salut, Vi! spune el.

Își mușcă buza, ca și când și-ar face griji că s-a adresat atât de puțin politicos unui surogat.

— Ochre, ești uriaș, îl tachinez eu. Ce-ți dă mama să mănânci?

— Am 1,82 metri, răspunde el mândru.

— Ești un monstru.

Ochre rânjește.

— Hazel, vino să o saluți pe sora ta, spune mama.

Hazel, micuța mea Hazel, căreia obișnuiam să îi cânt seara, căreia

îi dădeam prăjiturele pe ascuns după ce stingeam lumina și cu care mă jucam de-a „bijuteria coroanei” în curtea din spate, se întoarce cu spatele la mine și fugе în casă.

— Are nevoie de puțin timp, zice mama câteva minute mai târziu, în timp ce îmi toarnă în cană ceai de crizantemă.

Din păcate, nu am timp la dispoziție.

Sorb din ceai și mă străduiesc din răsputeri să nu mă strâmb. Am uitat acest gust amărui și înțepător de când papilele mele gustative s-au obișnuit cu suc proaspăt de portocale și cafea. Simt cum mă cuprinde un sentiment de vină când înghit băutura.

Mama și cu mine stăm la masa din lemn, pe scaunele făcute de tatăl meu. Casa este mai mică decât mi-o amintesc. Bucătăria și camera de zi sunt una și aceeași încăpere. Aici se mai găsesc o chiuvetă, o sobiță pe gaz și un bufet pentru farfurii și tacâmuri. Nu există decât o canapea, din care iese pe ici-pe colo umplutura, și un balansoar așezat lângă șemineu. Mama obișnuia să croșeteze în acel scaun. Mă întreb dacă o mai face.

— Hazel nu mă mai cunoaște, zic eu posomorâtă.

— Ba da, te cunoaște, răspunde mama. Doar că... nu cum ești acum... Dumnezeu, Violet, uită-te la tine!

Îmi cobor privirea. Oare chiar arăt diferit? Brațele îmi sunt mai plinuțe decât ale ei, iar pielea are un aspect sănătos.

— Chipul tău, scumpo.

Mama râde ușor.

Simt un nod în gât.

— Nu... nu mi-am mai văzut chipul de ceva vreme.

Ea își țuguie buzele.

— Ți-ar plăcea să îl vezi acum?

Nu reușesc să înghit. Îmi vâr mâna în buzunarul halatului și strâng în pumn verigheta tatălui.

— Nu, răspund în șoaptă.

Nu știu de ce, dar gândul că îmi voi vedea chipul mă îngrozește. Fixez cu privirea mâinile mamei, pe care le ține în poală. Are

degetele noduroase din cauza artritei, iar venele albastre îi ies în relief ca râurile pe o hartă.

— Unde ți-e verigheta? o întreb eu.

Se îmbujorează și ridică din umeri.

— Mamă, ce s-a întâmplat cu verigheta ta? insist.

— Am vândut-o.

Fac ochii mari cât cepele.

— Poftim? De ce?

Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— Pentru că am avut nevoie de bani.

— Dar...

Clatin din cap, confuză.

— Dar subvenția?

Famiiliile surrogatelor primesc o subvenție anuală, un soi de compensare pentru că și-au pierdut fiicele.

Mama oftează.

— Nu putem trăi doar din subvenție, Violet! De ce crezi că Ochre a renunțat la școală? Uită-te la mâinile mele; nu mai pot munci așa cum o făceam odinioară. Vrei s-o trimit pe Hazel să muncească în fabrică? Sau în livadă?

— Bineînțeles că nu.

Nu-mi vine să cred că poate sugera așa ceva. Hazel este prea tânără ca să reziste muncii grele din *Fermă* – e doar piele și os. Nu ar supraviețui niciodată în diviziunea *Fumul*. Mi se strânge inima când mi-o imaginez lucrând la vreo mașinărie și înecându-se din cauza fumului care împânzește aerul.

— Atunci nu judeca felul în care am grijă de familie. Tatăl tău, odihnească-se în pace, ar înțelege. Nu e decât o bucată de aur, spune trecându-și o mâna peste frunte. Nu e decât o bucată de aur, repetă ea încet.

Nu știu de ce sunt atât de supărată. Are dreptate, nu e decât un obiect. Nu este tatăl meu.

Strâng verigheta lui în palmă încă o dată, apoi o scot din buzunar

și o așez pe masă.

— Poftim! Ți-o dau înapoi! Oricum nu o mai pot păstra.

Mama o privește într-un fel anume când o ia de pe masă, iar eu îmi dau seama cât de mult a suferit când a vândut-o pe a ei.

— Mulțumesc, spune ea în șoaptă.

— Pot să păstrez halatul? o întreb.

Râde, iar ochii îi strălucesc de lacrimi.

— Firește. Acum îți vine foarte bine.

Probabil că mi-l vor arunca. Dar vreau să îl păstrez cât pot de mult.

Mama îmi strânge mâna.

— E al tău. Mă mir că te-au lăsat să ne vizitezi în pijama.

— Avem voie să ne îmbrăcăm cum dorim. În special azi.

Între noi se așterne tăcerea, apăsătoare ca o pernă ce îmi acoperă fața, înăbușind toate lucrurile pe care vreau să le spun. O muscă bâzâie pe fereastra aflată deasupra chiuvetei. Mama îmi mângâie mâna cu degetul, afișând o expresie distantă, îngrijorată.

— Au, într-adevăr, mare grijă de tine acolo, nu-i așa? întreabă ea. Ridic din umeri și îmi mut privirea. Nu pot să vorbesc cu ea despre Southgate.

— Violet, te rog, zice ea. Te rog, spune-mi! Nu-ți poți imagina cât de greu a fost. Pentru mine, pentru Hazel și pentru Ochre. Mai întâi tatăl tău, și... uită-te la tine, ai crescut și... și am pierdut tot. (O lacrimă i se prelinge pe obraz.) Am pierdut tot, fata mea. Cum aș putea îndura acest gând?

Mi se pune un nod în gât.

— Nu este vina ta, spun eu privind-i insistent mâinile. Nu ai avut de ales.

— Așa e, murmură mama. Nu am avut de ales. Dar tot te-am pierdut. Așa că, te rog, spune-mi că a ieșit ceva bun din toate astea! Spune-mi că duci un trai mai bun!

Mi-aș dori să îi pot spune asta. Mi-aș dori să îi pot spune adevărul, să îi spun despre cele trei haruri și despre durerea

îndurată atâția ani la rând, despre nenumăratele teste și consultații ale doctorilor. Mi-aș dori să îi pot spune cât de mult mi-a lipsit, cum simt mai multă tandrețe în mângâierea ei decât în mângâierile tuturor îngrijitoarelor la un loc. Mi-aș dori să îi pot spune cât de mult îmi place să cânt la violoncel și cât de pricepută sunt. Cred că ar fi mândră de mine dacă ar ști. Cred că i-ar plăcea să mă audă cântând.

Nodul pe care îl simt în gât este atât de mare, încât mă mir că mai pot respira. Gândul mă poartă înapoi, la acea zi îngrozitoare când au venit soldații. E o amintire atât de rece și de încâlcită, ca un puzzle din care lipsesc anumite piese. Eu plângând, țipând, implorând-o să nu îi lase să mă ia. Ochii lui Hazel, mirați și rugători, mânuțele ei care îmi țineau strâns rochia zdrențuită. Strălucirea rece a puștii unui soldat. Și mama mea, care îmi săruta fruntea, lacrimile ei care îmi udau părul în timp ce ziceau: „Trebuie să mergi cu ei, Violet. Trebuie să mergi cu ei”.

Brusc, în încăpere se face foarte cald.

— Trebuie... trebuie să iau o gură de aer, spun eu gâfâind.

Împing scaunul în spate și ies împleticindu-mă pe ușa din spate.

Curtea din dosul casei nu e decât un petic de pământ uscat, acoperit cu iarbă veștedă. Mă simt mai bine când briza rece, care se joacă printre frunzele lămâiului din mijloc, îmi mângâie pielea. Copacul nu a rodit niciodată. Care era oare cântecul pe care îl cânta mereu tata?

*„Lămâi frumos,
Cu floare dulce...”*

Era un soi de analogie cu natura periculoasă a dragostei, însă eu îmi amintesc că tot ceea ce îmi doream cu adevărat atunci când îl auzeam cântând era să mănânc dintr-o lămâie. A fost primul lucru pe care l-am încercat atunci când am ajuns la Southgate. Am mușcat plină de entuziasm din coajă și am fost șocată cât de acră era.

— Arăți diferit.

Mă întorc pe călcâie. Hazel stă pe fundul unei găleți întoarse cu gura în jos de lângă peretele casei. Nici măcar nu am văzut-o.

— Asta spune și mama, răspund cu răsuflarea întretăiată.

Mă privește cu atenție preț de o secundă. Are ochii ei ageri și privirea inteligentă. Îmi dau seama din nou cât de mult seamănă cu tata.

— Mama mi-a spus că vei merge la licitație mâine, zice Hazel. De aceea te-au lăsat să ne vizitezi.

Încuviințez din cap.

— Se numește Ziua Judecății. Trebuie... să îți închei socotelile cu trecutul înainte de un nou început.

Nu știi de ce-am spus asta. Fraza pe care am auzit-o din gura îngrijitoarelor de nenumărate ori îmi lasă un gust amar.

Hazel se ridică în picioare.

— Asta suntem noi? O socoteală care trebuie încheiată înainte să mergi și să trăiești undeva în *Bijuterie*?!

— Nu, răspund eu îngrozită. Firește că nu.

Hazel își încleștează pumnii, exact cum fac și eu atunci când sunt furioasă sau rănită.

— Atunci de ce ai mai venit?

Clatin din cap șocată.

— De ce...? Hazel, am venit pentru că te iubesc. Pentru că mi-a fost dor de tine. Și de mama, și de Ochre. Mi-e dor de voi în fiecare zi.

— Atunci de ce nu mi-ai scris? strigă Hazel cu o voce gătuită, care îmi sfâșie inima. Mi-ai spus că o vei face. „Orice s-ar întâmpla, ai spus. Am așteptat în fiecare zi să primesc o scrisoare de la tine, însă nu mi-ai scris, nici măcar o dată!

Cuvintele ei sunt ca niște lovituri de cuțit. Am crezut că va uita această promisiune. Era atât de evident că nu voi putea face asta odată ce voi ajunge în internat.

— Nu am putut, Hazel. Nu avem voie să trimitem scrisori.

— Pun pariu că nici măcar nu ai încercat, izbucnește Hazel. Nu ți-ai dorit decât lucruri fine, haine noi, mâncare proaspătă și apă caldă. Știi că ai parte de toate astea acolo, așa că nu mai minți.

— Ai dreptate, dar crezi că nu aș renunța la ele într-o clipită dacă aș putea alege să fiu din nou alături de tine? Dacă aș putea să te învelesc seara și să îți cânt? Dacă am putea face plăcinte din noroi când plouă, pe care să le aruncăm în Ochre atunci când nu este atent?

Amintirile se tot adună, amenințând să mă copleșească. Of, ce viață aș fi putut avea! Săracă, într-adevăr, dar fericită.

— Crezi că mi-am abandonat familia pentru apă curentă și haine? Nu am avut de ales, Hazel. Nu mi-au dat de ales!

Hazel nu spune nimic, însă pare nesigură. Fac un pas spre ea.

— Îți sărbătoresc ziua de naștere în fiecare an, spun eu. Risc să declanșez transmitătorul, însă nu îmi pasă. Îi rog pe cei de la internat să îmi pregătească un tort de ciocolată cu glazură de vanilie, pe care să scrie numele tău cu cremă verde și să pună o lumânare, apoi prietena mea, Raven, și cu mine îți cântăm „La mulți ani!” La fel facem și pentru fratele lui Raven, și pentru Ochre.

Hazel clipește.

— Vorbești serios?

O lacrimă mi se prelinge pe obraz și se oprește în colțul gurii.

— Uneori, vorbesc cu tine după ce se sting luminile. Îți spun glumele pe care le-am auzit sau povești despre prietenele mele și viața la internat. Mi-e dor de tine în fiecare zi, Hazel!

Ea străbate în fugă distanța dintre noi și mă îmbrățișează. O țin strâns și îi simt trupul osos și fragil care se scutură de plâns. Lacrimile care îmi șiroiesc pe obraji ajung în părul ei.

— Am crezut că nu îți mai pasă, îmi spune și vocea ei sună înăbușit în halatul meu. Am crezut că m-ai părăsit pentru totdeauna.

— Nu, zic eu în șoaptă. Te voi iubi mereu, Hazel! Promit.

Sunt atât de fericită că mă pot bucura de acest moment.

Indiferent ce va urma, indiferent de rezultatul licitației, sunt recunoscătoare pentru că am parte de acest ultim moment alături de sora mea.

Cina este alcătuită dintr-o rață mică friptă, care este mai mult oase decât carne, cartofi fierți și câteva păstăi uscate de fasole.

Mă simt vinovată când mă gândesc la toate cinele de la internat, la toate mâncărurile proaspete pe care le puteam alege oricând. Familia mea consideră această cină sărăcăcioasă ca pe un festin demn de Principesa Electoare.

— Ochre a adus smântână de la lăptărie! exclamă Hazel trăgându-mă de mânecă. Putem mânca înghețată la desert.

— Ce răsfăț! îi răspund zâmbind, înainte să îi întind bolul cu cartofi fierți. Așadar, lucrezi la lăptărie?

Ochre dă afirmativ din cap.

— În cea mai mare parte a timpului, răspunde el, punându-și o cantitate apreciabilă de cartofi în farfurie.

Mama îi ia bolul din mână înainte ca fratele meu să își pună toți cartofii în farfurie.

— Îmi place să am grijă de animale. Fermierul zice că într-un an voi putea învăța să lucrez pământul, îmi spune Ochre și pieptul i se umflă când rostește aceste cuvinte. Sunt mulțumit câtă vreme pot lucra la Casa Flăcării. Suntem tratați bine, ne dau pauze lungi în care să ne astâmpărăm setea, avem program de lucru decent și toate alea. Îl știți pe Sable Tersing? El lucrează la Casa Luminii și angajatorii sunt îngrozitori, pare-se. Maiștrii de acolo au bice și nu se dau în lături să le folosească. Îți taie și din plată dacă te prind fumând sau...

— Sable Tersing fumează? întreabă mama.

Ochre se înroșește.

— Nu despre Sable vorbesc, doar că...

— Ochre, jur pe mormântul tatălui tău că dacă te prind cu vreo țigară...

— Mamă... Ochre își dă ochii peste cap. Spun doar că nu este corect ca muncitorii să nu știe cum vor fi tratați într-o *Casă Regală* sau alta. Ar trebui să existe reguli peste tot și să putem să ne prezentăm cazul în fața Principelui Elector dacă acestea nu sunt respectate.

— Oh, da, sunt convinsă că acesta nu are altceva mai bun de făcut decât să asculte plângerile unor băiețandri, spune mama.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Parc-ai fi tata, îi spun lui Ochre.

El își scarpină ceafa, conștient de propria-i valoare, și își vâră câțiva cartofi în gură.

— Sable a adus câteva argumente bune, zice Ochre cu gura plină.

Hazel mă trage din nou de mânecă, încercând să mă facă atentă.

— Sunt prima din clasă la școală, îmi povestește cu mândrie în glas.

— Bineînțeles că ești, îi răspund. Doar ești sora mea, nu-i așa?

Mama râde.

— Dar tu n-ai intrat în bucluc de câte ori a intrat domnișorica asta. Abia a început anul școlar și deja s-a bătut de două ori.

— Te-ai bătut? Cu cine te bați? o întreb încruntată pe Hazel.

Sora mea îi aruncă mamei o privire furioasă.

— Cu nimeni. Doar cu niște băieți idioți.

— Așa e, și dacă se va repeta, vei primi sarcini suplimentare de făcut și nu te vei juca o săptămână, spune mama pe un ton autoritar.

Hazel își coboară bosumflată privirea în farfurie.

Simt cum gelozia își face loc în sufletul meu în timp ce ascult povești despre viața de zi cu zi a familiei mele. Există atâta dragoste în jurul mesei, încât este aproape tangibilă – este vie, reală și pulsează. Îi privesc pe Ochre și Hazel, care se ciondănesc, și pe mama, care râde și îi îndeamnă să tacă. Știu cum m-aș fi potrivit aici, cum aș fi întregit familia.

Îmi doresc foarte mult să o asigur pe mama că voi fi bine. Chiar dacă nici eu nu cred asta, chiar dacă este o minciună sfruntată. Nu

vreau să fac nimic care să umbrească fericirea din această încăpere.

– Nu trebuie să vă faceți griji în privința mea.

Toți trei tac și privesc spre mine – probabil că nu ar fi trebuit să o spun atât de direct.

– Adică... O privesc pe mama. Voi fi bine.

Mama își lasă furculița jos. Schițez un zâmbet cu speranța că va părea cât se poate de sincer.

– Măine voi locui în diviziunea *Bijuteria*. Nu-i așa că e nemaipomenit? Sunt convinsă că vor avea mare grijă de mine acolo. Dar ar trebui să știți... adică... vă rog să nu uitați cât de mult vă iubesc. Pe toți.

Hazel mă privește cu ochii ei mari. Vocea începe să îmi tremure și iau o gură de apă. Cu ochii în lacrimi, mama își duce o mână la gură.

– Dacă aș putea rămâne alături de voi, aș face-o. Sunt... sunt atât de mândră că fac parte din această familie. Vă rog să nu uitați asta.

Simt intensitatea privirilor lor și, brusc, nu mă mai pot uita la ei. Focul din șemineu este aproape stins, iar eu mă ridic de pe scaun.

– Focul este aproape stins, spun ușor stânjenită. Mă duc să aduc niște lemne.

Ies repede pe ușa din spate și trag în piept aerul rece al serii. Măinile îmi tremură.

„Nu plânge”, îmi spun. Dacă voi plânge, vor vedea cât mi-e de frică. Nu îmi pot lăsa să vadă asta. Trebuie să creadă că voi fi fericită.

Mă sprijin de peretele casei și privesc bolta înstelată. Mă consolez cu gândul că, indiferent unde voi ajunge, voi privi același cer. Hazel și cu mine vom privi mereu aceleași stele.

Când mă întorc către stiva de lemne, privirea îmi cade pe lămâiul care pare argintiu sub clarul de lună și îmi vine o idee.

Al treilea har, „creșterea”.

Mă apropiu repede de el și îmi trec degetele peste scoarță. Mă va durea, dar nu îmi pasă. Pentru prima oară, va merita să îndur

durerea. Știu că pot s-o fac – dintre toate elevele de la Southgate, stăpânesc cel mai bine cel de-al treilea har.

După ce găsesc un nod pe una dintre ramuri, îmi așez mâna pe el și repet în gând următoarele cuvinte: „O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale”.

Îmi imaginez ce vreau – un val de căldură mă izbește în mijlocul palmei și în același timp simt o durere în ceafă. Percep pulsul pomului, este ceva care se mișcă și care tremură, și trag de el ca de sforile unei marionete, încercând să îl scot afară. O umflătură mică mi se formează sub palmă și o frunză verde răsare printre degetele mele. Pomul opune rezistență, iar eu icnesc când o durere ascuțită mă săgetează în șira spinării. Am senzația că mii de ace îmi sunt înfipte în creier – mă doare spatele și simt că amețesc, însă am îndurat dureri și mai îngrozitoare în cei patru ani petrecuți la Southgate. Sunt hotărâtă să reușesc. Încerc să mă concentrez, îmi mușc buza ca să înăbuș un strigăt și extrag firele vieții unul câte unul, asemenea firelor unei țesături fine. Le trag afară și le dau o formă, iar ghemul se face din ce în ce mai mare, până când îl pot cuprinde cu palma.

E o lămâie.

Îi dau drumul, iar genunchii îmi cedează. Ating cu palmele pământul și stau aplecată, gâfâind. Câteva picături de sânge cad în praf, iar eu îmi șterg nasul cu dosul mâinii. Îmi lipesc fruntea de copac și încep numărătoarea inversă de la zece, așa cum ne-a învățat Patience. Durerea scade în intensitate, până când nu mai rămâne decât o durere surdă în spatele urechii drepte. Mă ridic în picioare tremurând.

Lămâia este perfectă, coaja, de un galben intens, iar corpul său durduliu atârână de ramură. Hazel va fi încântată.

Simt cum viața pomului pulsează în mine și știu că i-am transferat și lui o părticică din mine. Pomul acesta nu va mai fi neroditor.

Mă întorc, iau câteva lemne din stivă și intru în casă, alături de familia mea.

Toți cei din internat au ieșit pe peron ca să ne conducă.

Southgate are propria gară, la fel și Northgate, Eastgate și Westgate. Suntem ultima oprire din *Mlaștină* – trenurile nu merg mai departe de internate. Gările destinate transportului muncitorilor spre celelalte diviziuni ale orașului se află mai departe, aproape de zidul care desparte *Mlaștina* de *Fermă*. Îmi amintesc că l-am însoțit odată pe tata acolo când eram mică și că m-am speriat de locomotiva mare și neagră cu aburi, de șuieratul puternic și de coșul său care scuipa nori albi de aburi.

Este dimineața devreme, imediat după ivitul zorilor, și multe dintre fetele mai mici au ochii umflați de somn și încearcă să își înăbușe căscatul. Însă ceremonia este obligatorie. Îmi amintesc când am participat și eu prima oară la una – îmi era frig, eram obosită și nu o cunoșteam pe niciuna dintre fetele care participau la licitație. Nu îmi doream decât să mă întind din nou pe pat și să dorm.

Mă simt ciudat să stau pe partea aceasta a platformei. Deoarece nu știm cu ce ne vom îmbrăca până când nu vom ajunge la Casa de licitații, purtăm haine asemănătoare – rochii maro până la genunchi, cu „SG” și numărul lotului brodate în partea stângă.

Oficial, eu sunt lotul 197. Violet Lasting nu mai există.

Un reprezentant al diviziunii *Bijuteria* stă pe un podium și ține discursul obișnuit. E un bărbat mătăhălos, care poartă ochelari cu rame subțiri și o vestă din brocart. Pe degetul de la mâna stângă are un inel – un rubin care seamănă cu o cireașă mare și strălucitoare, încadrat de diamante mici. Nu îmi pot lua privirea de la inel. Podoaba asta ar putea hrăni trei familii din *Mlaștină* vreme de un an.

Vocea lui este mieroasă și tărăgănată, iar vântul îi poartă pe aripi majoritatea cuvintelor. Eu oricum nu ascult – e cam același discurs

în fiecare an, despre cât de nobilă este tradiția surogatului, despre cât de importante suntem pentru continuitatea nobilimii, despre cât de respectate vom fi de toți cetățenii orașului.

Nu știi ce să zic despre *Bancă* și despre *Bijuterie*, dar sunt aproape convinsă că locuitorilor din oraș puțin le pasă de surogate, doar dacă nu sunt cumva din *Mlaștină*, ceea ce înseamnă că își vor pierde o fiică. Diviziunilor inferioare – *Fumul*, *Ferma* și *Mlaștina* – nu le este permis să aibă surogate. Uneori, părinții încearcă să își ascundă fiicele sau să îi mituiască pe doctorii care le consultă. Analiza de sânge care indică faptul că poate fi mamă-surogat este obligatorie pentru o fată din *Mlaștină* odată ce aceasta ajunge la pubertate. Nu se știe de ce doar fetele din diviziunile cele mai sărace au această mutație genetică ciudată care le conferă anumite abilități, însă nobilimea nu are de gând să îi permită niciuneia să scape. Dacă ești prinsă că încerci să eviți analiza respectivă, ești condamnată la moarte.

Mă cutremur când îmi aduc aminte de prima execuție în public la care am asistat. S-a întâmplat în urmă cu șapte luni. O fată a fost prinsă după ce a stat ascunsă timp de trei ani. Au dus-o în piața din fața porților Southgate – noi eram ținute în spatele unor paravane transparente de partea noastră, dar opace de cealaltă parte, astfel încât mulțimea adunată acolo să nu ne poată vedea. Am căutat-o cu privirea pe mama în mulțime, însă nu era acolo. De la noi de acasă și până la Southgate faci aproape o oră pe jos. Probabil că a vrut să îi protejeze pe Ochre și pe Hazel. Părinții mei nu participau niciodată la execuțiile în public – „sunt grotești”, obișnuia să spună tata. Îmi amintesc că eram curioasă, mă întrebam cum decurgeau.

După ce am asistat însă la una, am înțeles de ce tata le considera astfel.

Fata era ca o sălbatică. Părul lung, negru și încâlcit îi încadra ochii de un albastru surprinzător de deschis. Înfățișarea ei avea ceva feroce, neîmblânzit. Nu era cu mult mai mare decât mine.

Nu s-a împotrivit, nici nu a încercat să scape din strânsoarea celor

doi soldați. Nu a plâns, nu a implorat. Părea ciudat de liniștită. Când i-au așezat capul pe butuc, pot să jur că a zâmbit. Magistratul a întrebat-o dacă vrea să spună ceva.

— Uite ce-am de spus: nu mi-e frică, a zis ea, apoi s-a întristat și a adăugat: Spuneți-i lui Cobalt că îl iubesc.

Și i-au tăiat capul.

Am încercat să privesc, să îmi țin ochii pironiți asupra trupului ei mutilat, să nu mă schimonosesc și să nu mă uit în altă parte, la fel ca Lily și celelalte fete. M-am gândit că merita să aibă pe cineva alături, o persoană la fel de curajoasă ca ea, care să confere valoare vieții și morții ei. Probabil că a fost o idee stupidă – am avut coșmaruri timp de o săptămână –, dar tot mă bucur că am făcut-o.

De fiecare dată când mă gândesc la ea, mă întreb cine este Cobalt. Mă întreb dacă el a aflat că a fost ultima persoană la care s-a gândit înainte să moară.

Îmi întorc atenția la bărbatul din *Bijuterie* care își încheie discursul și își șterge ochelarii cu o batistă din mătase.

Anul acesta sunt scoase la licitație doar douăzeci și două de surogate de la Southgate. Majoritatea provin de la Northgate și de la Westgate. Trenul nostru cu aburi are culoarea prunei și doar trei vagoane – este mult mai mic și mai primitiv decât cel pe care îl lua tata ca să meargă la muncă.

Psihiatrul nostru, doctorul Steele, îi strânge mâna grăsanului, apoi se întoarce ca să ni se adreseze. Totul la domnul doctor Steele este lung și gri – bărbie lungă, nas lung, brațe lungi, păr gri, sprâncene gri și ochi gri. Până și pielea lui are o tentă cenușie. Lily mi-a spus cândva o bârfă pe care o auzise: doctorul Steele este dependent de droguri, iar acestea îi afectează culoarea naturală a pielii.

— Și acum, domnișoarelor, a sosit vremea să plecați, spune doctorul Steele cu o voce blândă, șoptită.

Face un semn cu degetele lui lungi, iar ușile trenului se deschid cu un șuierat prelung. Surogatele încep să urce rând pe rând în

vagoane. Arunc o privire în urmă și o văd pe Mercy ștergându-și ochii, iar pe Patience părând la fel de calmă ca întotdeauna. Văd grilajul în formă de trandafiri de la ferestrele dormitoarelor, fixate în piatra de culoare roz a clădirii internatului. Văd fețele celorlalte surogate, ale fetelor care se vor întoarce înapoi odată ce trenul va pleca și care nu se vor mai gândi niciodată la noi. Privirea mea se oprește la o fetiță de doisprezece ani, cu ochii căprui și bulbucați. Este atât de slabă și, evident, subnutrită; trebuie să fie nouă. Privirile noastre se întâlnesc, iar ea își încrucișează degetele de la mâna dreaptă pe care și-o duce la piept.

Urc în vagon, iar ușile se închid în urma mea.

Vagoanele sunt identice și la fel de lipsite de personalitate ca dormitoarele noastre de la Southgate.

Draperiile violete acoperă geamurile, iar banchetele, prevăzute cu perne de culoarea prunei, sunt aliniat de-a lungul spațiului dreptunghiular. Suntem doar șapte fete în acest vagon și, preț de o clipă, stăm stingerere într-un compartiment mic, nefiind sigure ce ar trebui să facem.

Apoi trenul pornește, iar noi ne alegem câte un loc. Raven, Lily și cu mine ne așezăm într-un colț al compartimentului. Raven dă draperiile la o parte.

— Avem voie să le deschidem? întrebă Lily în șoaptă.

— Ce-o să ne facă? spune Raven. O să ne împuște?

Lily își mușcă buza.

Drumul până la *Bijuterie* durează două ore. Repeziciunea cu care certitudinea din viața mea începe să dispară este amețitoare. Sunt convinsă că acest tren va trece prin *Fermă*, prin *Fum* și prin *Bancă* înainte să ajungă la Casa de licitații din *Bijuterie*. Sunt convinsă că voi fi dusă într-o sală de pregătire, apoi într-o sală de așteptare, apoi în sala unde se va ține licitația. Și gata. Doar atât mi-a mai rămas. Necunoscutul se întinde în fața mea ca o coală mare și albă de hârtie.

Privesc pe geam afară la casele din chirpici care trec pe lângă noi
– pete maro-închis pe fundalul cenușiu al cerului.

– Nu prea ai ce să vezi, nu-i așa? spune Raven.

Mă descalt și îmi vâr picioarele sub mine.

– Așa e, murmur eu. Dar e casa noastră.

Raven râde.

– Ești atât de melancolică!

Se preface, dar o cunosc prea bine. Și ei îi va fi dor.

– Cum ți-ai petrecut Ziua Judecății?

Ea ridică din umeri și strânge din buze.

– Oh, bine, știi tu. Mama a fost în culmea fericirii când a văzut cât de sănătoasă arăt, cât de mult am crescut și și-a dat cu părerea despre cât de *încântată* trebuie să fiu că voi vedea *Bijuteria*. De parcă aş merge în vacanță. A ta cum a fost?

– Și Crow? întreb eu.

Acesta este fratele geamăn al lui Raven.

Ea își trage părul de după ureche, lăsându-l să îi acopere fața.

– Abia dacă a vorbit cu mine, mormăie ea. Am crezut... adică, nu am... Ridică din nou din umeri. Presupun că nu știe cum să vorbească cu un surogat.

Încerc să îmi amintesc ce credeam despre surogate înainte să aflu că și eu sunt unul. Îmi amintesc că le consideram cu totul speciale. În acest moment, eu nu mă mai simt deloc așa.

Lily începe să cânte. Mâna ei mică o cuprinde pe a mea, iar ochii i se luminează când privește *Mlaștina* pe care o lăsăm în urma noastră. Are o voce suavă. Cântă un cântec tradițional din această zonă, pe care îl știm toate.

Veniți voi toate, domnițe frumoase și blânde,
Aveți grijă cum îi curțați pe flăcăi...

Alte două fete i se alătură. Raven își dă ochii peste cap.

– Nu prea se potrivește cu momentul, nu credeți? bombăne ea.

— Așa e, nu se potrivește, șoptesc. Cele mai multe cântece tradiționale din *Mlaștină* sunt despre fete care fie mor tinere, fie sunt respinse de iubiții lor – nouă nu ni se potrivesc, dar e plăcut să le ascuți.

Oh, iubirea e frumoasă, iubirea e încântătoare
Iubirea e frumoasă cât timp e nouă,
Dar iubirea se învechește și devine rece
Și dispăre ca roua dimineții.

Se așterne o tăcere apăsătoare după ce fetele termină de cântat, întreruptă doar de scârțâitul roților de sub noi. Apoi Lily izbucnește în râs, e un fel „de-a râsu’-plânsu’”, și mă strânge de mână, iar eu realizez că s-ar putea să nu mai aud niciodată un cântec din *Mlaștină*.

Trenul încetinește și aud porțile masive din fier care scârțâie când acestea se retrag în zidul care desparte *Ferma de Mlaștină*. Firește că am învățat despre *Fermă* – învățăm despre toate diviziunile la ora de istorie –, însă, când o vezi în realitate, este cu totul altceva.

Primul lucru care îmi atrage atenția sunt culorile. Nu am știut niciodată că pot exista atâtea nuanțe de verde în natură. Și nu numai de verde, dar și de roșu, de galben-deschis, de portocaliu aprins și de roz.

Gândul mă poartă la Ochre – probabil că în acest moment se află într-una dintre lăptării. Sper că va continua să lucreze în „Casa flăcării”. Detest gândul că e nevoit să aibă grijă de unul singur de familie.

Un alt lucru uimitor în legătură cu *Ferma* este peisajul. În *Mlaștină*, totul este drept; aici, pământul parcă se rostogolește. Trenul traversează pufăind un pod de peste un râu care desparte două dealuri. Pe pantele lor, butașii de viță-de-vie sunt plantați pe rânduri ordonate, prinși de araci și de bucăți de sârmă. Îmi amintesc că zona unde cresc strugurii folosiți la prepararea vinului se

numește „podgorie”. Am băut și eu vin de câteva ori – îngrijitoarele ne dau voie să bem un pahar, nu mai mult, cu ocazia zilelor noastre de naștere și atunci când sărbătorim „Noaptea cea mai lungă”.

— E atât de *mare*, exclamă Raven.

Are dreptate. *Ferma* pare să se întindă la nesfârșit, iar eu aproape uit de *Mlaștină*, de *Bijuterie* sau de licitație. Aproape că reușesc să îmi imaginez că nu mai există nimic altceva decât această întindere vastă de natură.

De îndată ce trecem prin porțile de fier care despart *Ferma* de *Fum*, lumina scade, ca și când soarele și-ar fi pierdut strălucirea dintr-odată.

Trenul înaintează încet pe o șină suspendată care străbate un labirint de coloși din fontă. Sunt fabricile care domină străzile și ale căror coșuri scuipe fum în culori diferite – cenușiu-închis, alb, verzui, violet, roșu șters. Străzile sunt pline de oameni gârboviți, cu fețe trase. Văd femei și copii care se amestecă printre bărbați. Deodată se aude un fluierat strident, iar mulțimea se risipește. Muncitorii se fac nevăzuți în fabrici.

Inima îmi zvâcnește când realizez că nu mai există decât o singură diviziune după aceasta. Cât mai este până vom ajunge în *Bijuterie*? Câte minute de libertate mi-au mai rămas?

— Oh, oftează Lily când intrăm în *Bancă*. E atât de frumos!

Lumina soarelui colorează totul într-o nuanță de galben strălucitor, iar eu îmi feresc ochii atunci când aceasta se reflectă în fațadele magazinelor care mărginesc străzile pavate cu piatră albă. Ferestrele arcuite cu obloane argintii și ornamente lucrate în aur sunt un lucru obișnuit aici. Rânduri ordonate de copaci cu trunchiuri subțiri și coronamentul tăiat în sfere verzi, perfecte, mărginesc trotuarele, iar diligențele electrice sunt la tot pasul. Bărbați care poartă gambete și costume scrobite însoțesc femei îmbrăcate în rochii colorate din mătase și satin.

— Se pare că *Patience* a avut dreptate, zic eu. Aici, femeile nu poartă pantaloni.

Raven bombăne ceva neinteligibil.

— Nu-i așa că e minunat? spune Lily și își lipește fruntea de geam. Imaginați-vă, e posibil ca Principele Elector să o fi întâlnit pe Principesa într-unul dintre aceste magazine.

Raven clatină încet din cap.

— E o nebunie. Toate astea... adică... am văzut poze, dar... au atât de mulți bani!

— Și nici măcar nu am văzut încă *Bijuteria*, zic eu încet.

— Fetelor, liniștiți-vă, vă rog, ne temperează o îngrijitoare mai în vârstă pe nume Charity atunci când intră în vagon, urmată de doctorul Steele.

Ține în mâini o tavă din argint pe care se află mai multe pastile de diferite culori, aranjate frumos pe câteva rânduri. Îi arunc o privire pe furiș lui Raven.

— Pentru ce sunt astea? o întreb în șoaptă, însă ea ridică din umeri.

— Trageți draperiile, vă rog, spune Charity.

Lily se grăbește să asculte, însă le văd pe unele dintre fete privind îngrijorate spre celelalte în timp ce draperiile sunt trase. Lumina slabă, violet, din vagon pare sinistă.

— Gata, gata, nu vă mai îngrijorați atât, spune doctorul Steele cu vocea lui monotonă și deloc liniștitoare. Nu sunt decât niște medicamente care vă ajută să vă relaxați înainte de marele eveniment. Vă rog să rămâneți la locurile voastre.

Inima îmi bate cu putere și o iau de mână pe Raven. Doctorul se mișcă liniștit prin vagon. Pastilele poartă numărul lotului și fiecare fată deschide gura în timp ce doctorul Steele îi vâra pastila cu ajutorul unor clești mici argintii. Unele dintre fete tușesc, altele își ling buzele și se strâmbă, dar, în afară de asta, nu se întâmplă nimic grav.

Doctorul ajunge în dreptul lui Raven.

— 192, zice el, luând de pe tavă o pastilă albastră-deschis.

Raven se holbează la el cu ochii ei negri și, preț de o secundă, am

impresia că va refuza să o înghită. Apoi deschide gura, iar el îi așază pastila pe limbă. Prietena mea nu își ia privirea de la el și nu reacționează în niciun fel la gustul pastilei. Este singurul mod în care îl putea sfida.

Doctorul Steele nici măcar nu observă.

— 197, îmi zice el.

Deschid gura, iar el îmi așază o pastilă violet pe limbă. Aceasta are un gust înțepător și amar, lucru care îmi amintește de momentul în care am mușcat din lămâie. Pastila se dizolvă într-o secundă. Îmi trec limba peste dinți și înghit. Simt o ușoară furnicătură în urma ei.

Doctorul dă din cap.

— Mulțumesc, domnișoarelor.

Charity îl urmează când acesta iese din vagon.

— Ce-a fost asta? întrebă Raven.

— Indiferent ce-a fost, n-a avut un gust prea bun, bombă eu. Am crezut că n-o vei lua pe-a ta.

— Și eu am crezut la fel, zice Raven. Dar ar fi fost inutil, nu-i așa? Probabil că ar fi...

N-am mai auzit ce credea Raven că ar fi făcut însoțitorii noștri, deoarece, brusc, totul devine negru în jur și cădeam toate într-o stare de inconștiență.

Când îmi revin, sunt singură.

O lumină puternică strălucește deasupra – este atât puternică, încât mă dor ochii. Stau întinsă pe ceva rece și plat. Sunt legată de mâini și de picioare cu niște curele și realizez cu stupoare că sunt dezbrăcată.

Încep să mă zvârcolesc din instinct, încercând să mă eliberez și, în același timp, să îmi acopăr trupul. Simt nevoia să țip, dar înainte să apuc să fac asta, aud o voce șoptită:

- Nu te panica! Ți le scot imediat. Te-am legat pentru binele tău.
- Unde mă aflu?

Vreau să strig, însă vocea mea nu e decât o șoaptă chinuită.

– În sala de pregătire. Liniștește-te, 197! Nu pot să îți scot legăturile dacă nu te calmezi.

Vocea sună ciudat – este prea pițigăiată pentru a fi o voce de bărbat și prea joasă pentru a fi o voce de femeie. Trag aer în piept și încerc să mă relaxez, să-mi controlez respirația și să nu mă gândesc la cât sunt de expusă. Vocea se apropie de mine.

– Așa. E mai bine. Ultimul lucru pe care îl doresc este să îți fac vreun rău, 197.

Simt presiune în jurul brațului și ceva rece pe partea interioară a cotului. Presiunea devine mai mare.

- Îți iau tensiunea, spune vocea cu blândețe.

Strânsoarea din jurul brațului slăbește; apoi dispare complet. Aud scrijelitul unei penițe pe hârtie.

- Uită-te în sus la mine, te rog.

Nu am unde să mă uit decât în sus și brusc o lumină puternică îmi intră în ochiul stâng, apoi în cel drept. Clipesc furioasă și mă simt de parcă retinele mele au fost cauterizate – nu văd decât o lumină verde. Aud din nou același scrijelit de peniță.

— Bravo, 197! Mai avem puțin și am terminat. Acum am să te palpez. Îți promit că nu îți voi face niciun rău.

Îmi încordez toți mușchii și clipesc des, dar nu reușesc să văd nimic. Simt o ușoară presiune în partea inferioară a abdomenului, mai întâi în partea stângă, apoi în cea dreaptă.

— Gata, spune vocea cu blândețe. Am terminat!

Strălucirea din ochii mei dispare, iar chipul din spatele vocii începe să devină din ce în ce mai clar.

Este un chip de bărbat, care seamănă ciudat de mult cu al unui copil. Are trăsături fine, un nas subțire, buze înguste și ten deschis la culoare. Este ras pe cap, cu excepția smocului castaniu din creștet, care este prins într-un moț elegant, o coafură care îmi amintește de lecțiile despre cultura și stilul de viață al nobilimii. Această înfățișare îmi spune că persoana respectivă este „doamnă de onoare”.

Doamnele de onoare nu dețin doar rangul superior în ierarhia servitoarelor – ele sunt confidentele și sfătuitoarele stăpânelor lor. Sunt alese și pregătite de la o vârstă fragedă, iar locul unora dintre ele este ocupat de bărbați. Aceștia sunt castrați, astfel încât să nu prezinte niciun „pericol” pentru femeile de viță nobilă în apropierea cărora se află.

Mă simt umilită pentru că stau dezbrăcată în fața unui bărbat și încep să mă agit, încercând să scap de legături. El așteaptă răbdător și se uită la chipul meu, ignorându-mi trupul. Ceva din expresia lui mă face să mă întreb dacă știe ce simt, ce gândesc. Încetez să mă mișc. Bărbatul zâmbește.

— Bună! Eu sunt Lucien. Am să-ți scot legăturile acum, bine?

Am senzația că mi-a dispărut vocea, însă el nu așteaptă un răspuns. Când se apleacă deasupra mea ca să îmi desfacă mâinile, observ că poartă o rochie lungă și albă, cu guler înalt din dantelă și mâneci lungi. Are unghiile îngrijite, iar trupul lui este subțire, ca și când nu și-ar fi lucrat mușchii deloc.

— Ai ochi frumoși, zice el, când îmi desface ultima legătură. Ce-

ar fi să te ridici în șezut? Am să-ți aduc o robă.

Se face nevăzut, iar eu mă chinuiesc să mă ridic în capul oaselor și îmi strâng genunchii la piept, încercând să îmi ascund goliciunea trupului. Ochii mei nu s-au obișnuit cu lumina încă; îmi ridic mâna încercând să blochez strălucirea puternică de deasupra.

— Ah, da, să facem ceva cu lumina asta.

Vocea lui Lucien se aude în întuneric. Luminile se sting. La început este înspăimântător, apoi, treptat, treptat, lumina pătrunde în încăpere. Globuri de culori diferite, prinse de lămpile aurite fixate pe pereți, încep să strălucească, iar culorile lor se amestecă până când încăperea este inundată de o lumină plăcută, de un galben-roz.

— Este mai bine așa.

Lucien îmi dă o rochie din mătase, albastru-deschis. O îmbrac repede, materialul fin mângâindu-mi pielea, și încerc să îmi imaginez că este halatul de baie al mamei. El îmi întinde mâna. Este o ofertă, nu o comandă, însă eu îl ignor și sar de pe masă, deși picioarele îmi sunt încă nesigure.

— Mai întâi de toate, hai să ne debarasăm de această masă oribilă.

Îmi zâmbește conspirativ, însă pe mine nu mă ajută mușchii feței – mă holbez la el cu indiferență. Băiatul apasă pe un buton de pe perete, iar pardoseala de sub masă începe să coboare în întuneric. O altă platformă din lemn îi ia locul, acoperind golul dreptunghiular. Aceasta se fixează cu un clic, potrivit-se perfect. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ar exista.

— Bănuiesc că nu ai văzut prea multe podele false în *Mlaștină*, nu-i așa?

Clipesc, apoi îmi mut privirea de la el spre locul unde a fost masa, apoi din nou la el. Brusc, mă simt ca la doisprezece ani, când tocmai sosisem la Southgate, unde totul părea nou, luminos și elegant.

Lucien oftează.

— Nu ești prea vorbăreață, nu-i așa, 197?

Îmi dreg vocea.

– Numele meu...

Ridică un deget în timp ce clatină din cap.

– Îmi pare rău, scumpo. Nu am voie să-ți știu numele.

Deși nu simt nimic pentru acest bărbat, pe care nu îl voi mai vedea probabil niciodată, faptul că el nu are voie să îmi cunoască identitatea, numele *meu*, nu vreun număr care mi-a fost atribuit, mă face să lăcrimez. Simt o apăsare în piept.

– Nu plânge! Lucien rostește aceste cuvinte cu blândețe, însă eu simt o oarecare agitație în tonul lui. Te rog!

Inspir profund, îmi înăbuș lacrimile, făcându-le să dispară din ochi, și le trimit înapoi de unde au izvorât. Într-o clipită, s-au risipit.

Oricum, de acum înainte, nu-mi va servi la nimic dacă voi plânge.

– Bine, zic eu cu o voce calmă. Nu voi plânge.

Lucien își ridică o sprânceană.

– Bravo! Ești fată cuminte.

Tonul din vocea lui nu este unul condescendent. Chiar pare impresionat.

– Și-acum, ce se va întâmpla? întreb, sperând să par mai curajoasă decât sunt în realitate.

– Acum, te privești în oglindă, răspunde el.

Inima îmi ajunge în stomac atât de repede, încât simt cum mă ia cu amețeală. Încerc să respir normal, în timp ce toate culorile din încăperea se estompează.

Lucien își așază o mână pe umărul meu.

– E în regulă. Ți va plăcea ce vei vedea, îți promit.

Mă conduce spre un obiect umflat și acoperit dintr-un colț al încăperii. Acesta este așezat pe o mică platformă, iar Lucien mă îndeamnă să urc pe ea. Picioarele încă îmi tremură.

– Vrei să închizi ochii mai întâi? mă întrebă el.

– Ajută?

– Uneori.

Încuviințez printr-un semn scurt din cap și închid ochii. Aveam doisprezece ani. Pe comoda din camera pe care o împărțeam eu și Hazel și în fața căreia îmi pieptănam părul era o oglindă. Totul pe fața mea era subțire și palid: nasul, pomeții, sprâncenele, buzele, bărbia. Totul, în afară de ochi. Aceștia erau mari și violeți și păreau să îmi ocupe jumătate din față. Însă această amintire este veche; am scos-o din sertarele minții și m-am gândit la ea de atâtea ori ca la o scrisoare care a fost citită și răscită până când s-a șifonat, încât cuvintele au început să se șteargă.

Se simte un curent de aer, iar materialul foșnește.

— Când ești pregătită, zice Lucien.

Îmi țin respirația și mă concentrez asupra inimii, care îmi bate cu putere în piept. Pot s-o fac. Nu îmi este frică.

Deschid ochii.

Sunt înconjurată de trei femei care seamănă între ele. Una mă privește drept în față, iar celelalte două, dintr-o parte și din cealaltă. Fața primei femei nu mai este subțire, poate doar în vârful bărbiei. Obrajii îi sunt rotunzi, iar buzele, pline și ușor despărțite de uimire. Părul negru îi cade în cascadă pe spate. Însă ochii ei... sunt așa cum mi-i amintesc eu.

Este o străină, dar seamănă cu mine.

Încerc să împac aceste două gânduri și, când îmi duc mâna spre față, izbucnesc în râs. Nu mă pot abține. Fata din oglindă se mișcă odată cu mine și, dintr-un motiv sau altul, mi se pare amuzant.

— Nu este reacția obișnuită, dar e mai bine decât să țipi, spune Lucien.

Această remarcă mă face să mă opresc brusc din râs.

— Unele fete țipă?

El își țuguie buzele.

— Haide, nu avem toată ziua la dispoziție! Trebuie să te pregătesc! Ia loc, te rog!

Îmi face semn să mă așez pe un scaun aflat lângă o masă plină cu produse de machiaj. Îi mai arunc o ultimă privire străinei din

oglinză, apoi cobor de pe podium și fac ce mi-a spus Lucien. Sunt atâtea tuburi, și creme, și pudre, încât nu îmi pot imagina la ce servesc toate și cum e posibil să le folosești pe o singură persoană. Pe un raft mic de deasupra mesei se află trei clepsidre, de diferite mărimi și cu nisip multicolor.

Lucien își afundă mâinile într-un lighean cu apă parfumată, apoi și le șterge cu un prosop alb și pufos.

După aceea, întoarce cu mare grijă prima clepsidră, cea mai mare.

— În regulă, zice el. Să începem.

Ori de câte ori îmi imaginam cum este procesul de pregătire, credeam că este singura parte amuzantă a licitației. Cineva îți face coafura, te machiază și alte lucruri de genul ăsta.

De fapt, este ceva incredibil de plictisitor.

Nu văd nimic din ce face Lucien, doar atunci când trece la manichiură, sau îmi lustruiește unghiile de la picioare, sau când mă acoperă din cap până în picioare cu un praf fin, argintiu – trebuie să îmi dau rochia jos pentru partea asta, dar apoi mă îmbrac cât pot de repede. Însă, în cea mai mare parte a timpului stau pe scaun. Mă întreb cum se înfrumusețează Raven și cine o pregătește. S-ar putea să deteste tot acest proces.

— Unde sunt celelalte săli de pregătire? întreb în timp ce Lucien îmi aplică un strat subțire de pudră translucidă pe gât și pe umeri.

— Se află toate la acest etaj sau la cel de jos, răspunde el, încruntându-se când zărește o imperfecțiune pe clavicula mea.

— Când începe licitația?

Sper ca vocea mea să nu pară îngrijorată.

— A început deja.

Am impresia că totuși cineva mi-a dat un pumn în stomac. Habar nu am cât timp am fost inconștientă; habar nu am cât e ceasul.

— De când?

Lucien amestecă mai multe tipuri de pudră pe o paletă mică.

— De ceva vreme, răspunde el cu blândețe.

Îmi înfig unghiile în brațele din piele ale scaunului și încerc să nu

las să mi se citească nimic pe față, însă nu mă pot abține să nu mă gândesc: „Lily a fost vândută deja”.

Lily a plecat.

— Am să îți machiez fața, spune Lucien. Încearcă să nu te miști! Închide ochii!

Este ca și când mi-ar oferi un cadou, căci uit de lumea exterioară pentru o vreme și rămân în întuneric. Mă gândesc la mama, la Hazel și la Ochre. Cu ochii minții, văd casa și mi-o imaginez pe mama croșetând lângă foc. Ochre este la muncă. Hazel este la școală. Mă întreb dacă a găsit lămâia pe care am creat-o pentru ea.

Mă gândesc la Raven și la prima noastră întâlnire. Avea treisprezece ani și se afla deja de un an la Southgate, însă picase testele de haruri (intenționat, mi-a mărturisit ea ulterior). Eu învățam primul har, „culoarea”, iar ea era cu mine în aceeași clasă. Am tot încercat, însă nu am reușit să transform cubul din albastru în galben – trebuie să începi cu un cub și nu poți trece la un alt nivel până când nu îi schimbi culoarea. Dar nu înțelegeam ce voiau de la mine. Nu înțelegeam cum trebuia să procedez. Raven m-a ajutat. M-a învățat cum să îmi golesc mintea și să mă concentrez, cum să îmi imaginez totul înainte să se întâmple și mi-a ținut găleata când am scuipat sânge. Mi-a oferit batista ei ca să opresc sângerarea din nas, mi-a arătat cum să mă prind de vârful nasului ca să o opresc și mi-a promis că nu va mai fi atât de rău de fiecare dată. Simțeam cum îmi zvâcneau tâmplele și cum mă durea tot corpul, însă, până la sfârșitul zilei, cubul a căpătat culoarea dorită.

Habar nu am ce îmi face Lucien la față, însă sper că voi fi tot eu la sfârșit. Îmi aplică mai multe straturi pe obraji, pe buze, pe pleoape, pe sprâncene, chiar și pe urechi. Întârzie mult timp asupra ochilor și folosește pudre fine, creme reci și ceva gros și tare, ca un dermatograf.

— Gata, zice el într-un final. Ești incredibil de răbdătoare, 197!

— Ce urmează?

— Părul.

Privesc spre clepsidră. Firul subțire de nisip verde se scurge leneș în cealaltă jumătate de sticlă. Degetele lui Lucien sunt blânde și abile. Folosește un fier fierbinte și ondulatorie cu aburi ca să îmi aranjeze părul. Sper să nu-mi pierd cumpătul când o să mă văd. Poate nu voi fi nevoită să mă uit în oglindă. Poate voi merge direct la licitație.

Simt un nod în stomac la acest gând.

— Pot să te întreb ceva, 197? zice încet Lucien.

Aș vrea să nu îmi mai spună așa.

— Sigur.

Tăcerea care urmează este atât de lungă, încât mă întreb dacă nu cumva a uitat ce voia să mă întrebe. Apoi, Lucien spune aproape șoptit.

— Îți dorești această viață?

Încremenesc brusc. Am senzația că în *Bijuterie* nu este permis să pui această întrebare, nici măcar să te gândești la ea. Cui îi pasă ce își doresc surogatele? Însă Lucien mă întreabă. Asta mă face să mă întreb dacă nu i-ar plăcea cumva să știe și cum mă cheamă.

— Nu, răspund eu tot în șoaptă.

El îmi termină de coafat părul în tăcere.

A doua clepsidră este mai mică și este umplută cu nisip de culoare mov-deschis.

Mă aflu în fața unuia dintre cele trei dulapuri în timp ce Lucien ia rochii de pe umerase pe care eu mă chinuiesc să le îmbrac. Le alege pe cele care sunt puțin mai strâmte, spunându-mi că sunt pentru „a-mi scoate în evidență formele”. Unele dintre ele sunt de-a dreptul scandaloase, ca niște costume, cu aripi deschise sau accesorii ca niște înotătoare. Din fericire, Lucien renunță la ele destul de repede.

— Nu sunt stilul tău, zice el.

Nu știu care este stilul meu, dar mă bucur că și el este de acord că nu este *acela*.

Probez mai multe rochii din brocart plin și răsuflu ușurată când

Lucien renunță și la acestea – mă fac să mă simt de parcă aş cântări o tonă. În dulap mai sunt rochii lungi, scurte, cu mâneci lungi, fără mâneci, din mătase, din damasc, din tafta, din dantelă, de toate culorile și croiurile. Lucien se încruntă când le încerc rând pe rând și când vede că grămada de rochii aruncate crește din ce în ce mai mult. Pe frunte i se adună broboane de sudoare și aruncă o privire spre clepsidră – nisipul mov aproape că a umplut partea de jos a clepsidrei. Nu mai avem mult timp la dispoziție.

Brusc, se luminează la față și îmi aruncă o privire care mă face imediat sceptică.

— Știi ceva? zice el, punând deoparte o rochie lungă din catifea roșie. Alege *tu*.

Eu clilesc.

— Poftim?

— Alege tu! Aruncă o privire prin dulapuri și alege rochia care îți place cel mai mult!

Preț de o secundă, sunt prea uluită ca să mă pot mișca. Oare îmbrăcămintea mea nu este importantă pentru licitație? Nu îl va influența pe cumpărătorul meu? Aceasta nu este *treaba* lui?

Apoi mă întreb dacă nu îmi oferă cumva un alt cadou, ca acela când mi-am închis ochii ca să mă machieze. Îmi aduc aminte ce a zis Raven ieri, despre cum avea să fie ultima zi în care putem să ne alegem singure îmbrăcămintea. Lucien mă lasă încă o dată să aleg.

— În regulă, zic eu.

Trec pe lângă primul dulap unde se află toate acele costume și mă îndrept către cel de-al doilea. Îmi trec degetele peste rochii ca să îmi dau seama ce material se simte mai bine la atingere. Cu cât înaitez mai mult, cu atât mai simple sunt rochiile.

Știu în momentul în care o ating.

Este din muselină, de un mov atât de deschis, încât îmi aduce aminte de răsăritul de soare de ieri, de cer chiar înainte de a fi inundat de culoare. Talia este în stilul „empire”, iar rochia cade drept, până la pământ. Nu are niciun fel de accesoriu. Nici măcar nu

pare a fi scumpă.

O ador.

Lucien râde când vede alegerea mea.

— Încearc-o, spune el, iar după ce o fac, chicotește și bate din palme. Nu cred că rochia aceasta a fost îmbrăcată vreodată de vreun surogat în istoria licitației, zice el. Îți vine ca o mănușă, scumpo!

— Ce urmează? întreb eu.

— Te privești din nou în oglindă, răspunde el.

Înghit cu greutate.

— Chiar trebuie?

Lucien îmi ia mâna într-ale lui – pielea lui este atât de fină, ca a unui copilaș.

— Da. Aceasta este condiția. Te-ai văzut așa cum ai fost, iar acum trebuie să accepți cine ești și să îmbrățișezi noua ta viață și noul tău destin.

Parcă ar citi dintr-un scenariu, însă ceva din privirea lui îi contrazice cuvintele. E ca și cum mi-ar spune că regretă enorm.

— Bine.

Reușesc să îmi recapăt respirația în timp ce mă apropii de oglinzi. Pășesc pe podium cu capul plecat, număr până la trei, apoi îmi ridic privirea.

Străina din oglindă a fost transformată.

Clipesc repede, încercând să o potrivesc cu imaginea aceleia pe care o am în mintea mea – imaginea unei fete drăguțe, ușor plinuțe, cu fața rotundă și ochi mari. Femeia la care mă uit acum este uluitoare. Este frumoasă. Obrajii ei par mai trași, modelați astfel încât să îi sublinieze pomeții proeminenți, iar sprâncenele i se arcuiesc ușor deasupra ochilor luminoși, machiați cu mov-închis și nuanțe liliachii și aurii. Pe buze poartă un luciu roz, iar părul îi cade pe umeri în bucle lejere. Părul îi este prins într-o parte cu o agrafă bătută în ametiste, în formă de fluture. Pielea fină parcă îi strălucește. Culoarea rochiei se potrivește de minune, iar simplitatea ei nu face decât să îi scoată în evidență trăsăturile frumoase.

— Ce părere ai? întreabă Lucien.

Nu reușesc să îmi găsesc cuvintele.

Se apropie cu un pas, astfel încât imaginile noastre se ating.

— Am vrut să semeni cu tine.

— Mulțumesc, zic eu în șoaptă.

Lucien ia în mână ultima clepsidră – este micuță, iar nisipul dinăuntru este roșu-închis.

— Asta-i pentru tine, zice el. Acesta este timpul pe care îl ai la dispoziție ca să faci ce vrei. Poți să te uiți în oglindă, să cânti, să meditezi. Numai să nu-ți strici coafura sau machiajul.

— Și tu ce vei face?

Îmi aruncă o privire oarecum tristă, compătimitoare.

— Eu voi pleca, 197. Când timpul va expira, va veni un soldat al regimentului care te va duce în sala de așteptare.

Mi se pune un nod în gât.

— Pleci?

Lucien încuviințează din cap.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, zice el și îmi zâmbește ușor. Ochii lui zăbovesc asupra hainelor împrăștiate și a petelor de machiaj de pe măsuța de toaletă. Servitorii nu pot intra ca să facă ordine până nu pleci tu. Mi-a făcut plăcere să te pregătesc, 197!

Întoarce clepsidra și se apropie de ușă.

— Lucien, așteaptă!

El se oprește. Sunt atât de emoționată, încât îmi vine să îmi mușc buza de jos, însă îmi e teamă să nu îmi stric machiajul. Nu știu ce vreau să fac în aceste ultime minute înainte să fiu vândută. Dar știu că nu vreau să fiu singură.

— Ai spus... că pot face ce vreau?

El încuviințează din cap.

— Bine. Atunci vreau să stau de vorbă cu tine. Vreau să rămâi.

Preț de o secundă, mi se pare că nu înțelege dorința mea. Apoi fața i se luminează într-un zâmbet.

— Ei bine, asta-i ceva nou spune el mângâindu-și moțul.

Se așază pe una dintre canapelele cu picioare în formă de gheară, își încrucișează cu eleganță picioarele și atinge ușor cu palma locul

de lângă el. Zâmbesc pentru prima oară de când m-am trezit în această încăpere.

— Ah, asta lipsea, zice el. Acum ești perfectă.

Mă așez lângă el. Se așterne o tăcere atât de profundă, încât aproape că aud firicelul de nisip care se scurge în clepsidră.

— Despre ce ți-ar plăcea să vorbim? întreabă Lucien.

— Nu știu, răspund eu sincer. Nu am vrut să pleci, atâta tot.

Lucien mă privește cu blândețe.

— Să-mi spui dacă îți vine vreo idee.

Își trece vârful degetelor peste materialul mățos al robei sale. Observ din nou cât de fină îi este pielea.

— Câți ani ai? întreb eu.

Izbucnește în râs.

— Oh, scumpo, nu poți începe cu asta. Nu vei supraviețui aici.

Mă înroșesc atât de tare, încât simt că îmi ard obrazii.

— Scuze, mormăi rușinată.

Am trăit atâta timp într-un loc în care vârsta era mereu cunoscută și limitată la un anumit număr de ani.

Lucien îmi mângâie cu blândețe mâna.

— Nu-ți face griji! Te descurci mult mai bine decât majoritatea fetelor pe care le-am pregătit.

— De când faci asta?

— De nouă ani. Dar nu mai pregătesc fete pentru fiecare licitație.

Fac treaba asta de atâta timp, încât pot să aleg pe cine vreau să pregătesc.

Flutură din gene.

— Tu m-ai ales?

— Da.

— De ce?

Nu îmi pot imagina ce l-ar fi putut convinge să o facă. De unde ar fi putut ști ceva despre mine?

Ezită o clipă.

— Ochii tăi, zice el.

Sunt contrariată.

— M-ai văzut?

— Primim fotografii cu toate surogatele care vor participa la licitație. Împreună cu măsurile voastre, desigur. Altfel cum crezi că aş avea trei dulapuri pline cu rochii mărimea ta?

Încerc să mi-l imaginez pe Lucien răsfoind teancuri de fotografii cu fete identificate doar după numărul lotului și mărimea rochiei. Asta mă face să mă simt atât de mică.

Arunc o privire spre clepsidră – jumătate din timpul meu s-a scurs deja.

— Ți-e teamă? Întreabă el.

— Nu știu.

Cuvintele îmi ies pur și simplu pe gură și îmi dau seama că sunt adevărate. Nu știu dacă îmi este teamă. Nu sunt sigură că „teamă” este cuvântul potrivit. Mă simt ciudat de detașată, de parcă nimic nu este aievea, de parcă i se întâmplă altcuiva.

— Nu știu dacă are vreo importanță, dar cred că vei fi bine, spune Lucien.

Nu știu ce să îi răspund. Parcă aud tot mai tare nisipul care se prelinge în clepsidră.

— Cum e afară?

Dar înainte ca Lucien să apuce să îmi răspundă, nisipul se termină. Imediat se aude încuietoearea ușii care este deschisă.

Timpul a expirat.

— Lotul 197. Însoțește-mă!

Vocea soldatului este foarte groasă. Trupul bărbatului umple tot cadrul ușii. Haina militară roșie îi stă strâns pe umerii lați, iar ochii lui negri mă privesc nepăsători.

Gura mi s-a uscat de tot și abia reușesc să mă ridic. Lucien se ridică și el în picioare și, preț de o secundă, trupul lui îl ascunde pe soldat. Îmi strânge mâna. Apoi, se îndepărtează ușor, având grijă să nu i se citească nimic pe chip.

Fac nouă pași până la soldat și fiecare mi se pare o eternitate.

Acesta se întoarce cu emfază și iese pe ușă, iar eu mă silesc să îl urmez.

Pe coridor se află un covor roșu-închis atât de moale, încât nici pantofii mei din satin, nici ghetetele lui nu scot niciun sunet. Pereții sunt zugrăviți în mov și același tip de abajururi din sala de pregătire strălucesc pe pereți. Uneori trecem pe lângă alte uși și apar în fața noastră coridoare identice, care pornesc din cel în care ne aflăm noi, însă sunt pustii toate. Cufundate în tăcere. Simt cum mă cuprinde neliniștea.

Soldatul se oprește atât de brusc, încât sunt cât pe ce să mă proptesc în el. Ușa în fața căreia ne aflăm seamănă cu celelalte – e simplă, din lemn, cu clanță din aramă. Face un pas în spate și ia poziția de drepti. Mi-aș dori să spună o vorbă. Mi-aș dori să îmi zică ce ar trebui să fac.

Înaintează și deschid ușa.

Sunetul mă împresoară ca bâzâitul nenumăratelor muște din *Mlaștină*.

Bâzâitul încetează o fracțiune de secundă când pășesc înăuntru, apoi reîncepe.

Încăperea este atât de plină de culoare, încât creierul meu are nevoie de câteva secunde ca să proceseze că acolo sunt fete – surogate, nu păpuși. O blondă drăguță iese în evidență. E mai înaltă decât celelalte fete grație părului buclat, prins în creștetul capului. Rochia ei roz, din dantelă, se revarsă în falduri nesfârșite până jos, ca un tort cu mai multe straturi de glazură. Vorbește cu o altă fată cu părul negru și pielea ciocolatie, care afișează un aer semeț. Are trăsături de felină, parcă ar fi o leoaică. Poartă una dintre acele rochii care seamănă cu o costumație. Este fără bretele, iar partea de sus pare confecționată din foițe aurii care se pierd într-un curcubeu de ciucuri fremătând la cea mai mică mișcare. Părul îi este împărțit într-o mulțime de codițe, fiecare dintre ele împletită la rândul ei cu un fir de argint sau de aur. Îi conferă un aspect sălbatic. Când mă

surprinde că mă holbez la ea, strânge din ochi și mă măsoară din cap până-n picioare.

Îmi întorc privirea, iar ochii îmi cad pe o siluetă firavă, care stă singură în colțul îndepărtat al încăperii. Cineva mă prinde de braț, iar eu tresar.

— În sfârșit! Vocea lui Raven îmi este atât de cunoscută, încât simt cum mă detensionează. Mă întrebam când îți vei face apariția.

Mă holbez la ea și încerc să o potrivesc pe această nouă Raven cu imaginea pe care o am despre cea mai bună prietenă a mea. Poartă o robă lungă care aduce a kimono, dar este confecționată dintr-un material mai fin, mai atrăgător. Are modele roșii și aurii, iar talia în stilul „empire” îi scoate în evidență picioarele lungi. Ochii îi sunt machiați cu o dungă groasă și neagră, care le alungește forma migdalată. Buzele îi sunt rujate cu un roșu aprins în centru, astfel încât pare că este mereu pregătită să ofere săruturi, iar părul îi este dat pe spate și prins ca un evantai în creștet, de la o ureche la cealaltă.

Deschid gura, apoi o închid. Nu știu ce să zic.

— Știu, arăt ridicol, spune Raven.

Îmi vine să râd și să plâng în același timp. E tot prietena mea.

— Arăți minunat, spun eu. Cerceii aceia valorează o avere, bănuiesc.

— Doar că nu îi pot păstra. Măcar tu nu ești schimbată. Cum l-ai convins pe stilistul tău să facă asta?

— Nu l-am convins. A fost alegerea lui să mă pregătească astfel.

Ochii machiați cu negru aproape că îi ies din orbite.

— El? Te-a pregătit un bărbat?

Am uitat că această informație ar putea fi șocantă. Pe Lucien nu îl mai percep ca pe un bărbat. Este doar... Lucien.

— E o „doamnă de onoare”, îi explic.

Raven mă privește neîncrezătoare. Expresia de pe chipul ei mă neliniștește.

— Cum a fost?

— A fost... încerc să găsesc cuvântul potrivit. Bland. S-a comportat frumos cu mine. Dar în cazul tău?

— Căh! De mine s-a ocupat o femeie *bătrână*, care probabil că deține toate fabricile de cosmetice de pe piață. A fost îngrozitoare! Raven se cutremură. Acum, totul s-a terminat oricum.

— De când ești aici?

— Nu știu. De vreo cinci minute, poate? Când am venit eu nu erau atâtea fete aici.

— Deci, s-a zis cu noi, spun eu, plimbându-mi privirea prin încăpere.

— Mda. Loturile de la 190 la 200. Bijuteriile licitației, spune Raven și clatină din cap. Arătăm cam ciudat, ca să fiu sinceră. Mai puțin tu.

Dintr-odată, o ușă din partea opusă a încăperii se deschide. În prag își face apariția un soldat în vârstă, cu păr cărunt.

— Lotul 190! strigă el. Lotul 190!

O față sfrijită, într-o rochie argintie cu solzi sclipitori, își croiește drum spre ușă. Capul ei pare ciudat de mare în comparație cu brațele subțiri și umerii înguști. Soldatul se înclină ușor în fața ei, apoi se întoarce. Fata iese pe ușă în urma lui, iar solzii de pe rochia ei foșnesc.

O iau de mână pe Raven.

— A sosit momentul, spune ea.

— Ne vom revedea, zic eu. Trebuie.

Ușa se deschide din nou. De astă dată este un alt soldat.

— Lotul 191! Lotul 191!

O față dolofană, îmbrăcată într-o rochie din catifea neagră și cu o coafură complicată, îl urmează afară. O strâng atât de tare de mână pe Raven, încât mă doare.

Ușa se deschide.

— N-am să te uit niciodată, spune Raven. N-am să te uit niciodată, Violet!

— Lotul 192! Lotul 192!

Raven își ține capul drept și pășește mândră prin mulțimea de fete care se împuținează, apoi iese pe ușă afară.

A plecat.

Simt cum mă cuprinde un val de slăbiciune, iar încăperea începe să se învârtă cu mine. Trebuie să îmi reamintesc să respir.

Raven a plecat.

Încep să tremur. Nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la ea. De ce nu mi-am luat rămas-bun?

— A fost prietena ta?

Tresar și privesc spre fata pe care am văzut-o mai devreme, stând singură într-un colț al încăperii. Nu poate avea mai mult de treisprezece ani. Are părul roșu aprins, trupul îi este firav și poartă, spre marea mea surprindere, un șortuleț zdrențuit. Nu este aproape deloc machiată, doar o nuanță ușor roz în obraji și un luciu pe buze. Pare incredibil de mică. Și de simplă. Însă în ochii ei mari și căprui citesc compasiunea.

— Da, răspund eu. A fost.

Fata încuviințează din cap.

— Și prietena mea cea mai bună a fost aici. Lotul 131. N-am mai văzut-o din tren.

— De la ce internat ești?

— De la Northgate. Ele au venit cu mine, zice ea, arătând spre „tortul glazurat” și „leoaică”. Dar nu sunt prietenele mele.

— Sunt Violet, zic eu.

Ea face ochii mari.

— Avem voie să ne spunem numele?

— Oh, probabil că nu.

Oftez.

Fata își mușcă buzele.

— Eu sunt Dahlia, zice ea, apoi zâmbeste timid. Cred că ești cea mai frumoasă dintre noi. În special ochii. Trebuie să fi avut un stilist foarte bun.

— Am avut. Dar tu?

Nu pare să fi fost pregătită deloc.

— A vrut să arăt demnă de milă. Așa mi-a spus. Ca să stârnesc curiozitatea cumpărătorilor.

Dahlia își roade agitată unghia de la degetul mare.

Ușa pe care a ieșit Raven se deschide din nou. Pleacă lotul 193. Câteva secunde mai târziu, este urmat de 194.

Am mai rămas doar șase. Încăperea pare cavernoasă. Din tavan atârână un candelabru cu cristale, care scaldă încăperea într-o strălucire roz. Nu există mobilă. Doar un covor roz-închis și pereții zugrăviți în mov. Am impresia că mă aflu într-o gură uriașă.

— Ți-e teamă? mă întreabă încet Dahlia.

Acum că a venit vorba, acele sentimente nedeslușite pe care nu le-am putut identifica în sala de pregătire devin acute. Teama. Îmi pătrunde în plămâni, în stomac și în ceafă. O simt ca pe ceva în afara ființei mele. Palmele mă mănâncă și încep să transpir la subsuori.

— Da, îi răspund eu.

— Și mie.

Dahlia își roade unghia de la degetul arătător. Toate unghiile îi sunt roase până în carne.

— Ce număr de lot ai? o întreb.

Încremenește.

— Dar tu?

— 197.

Ea își scarpină nasul și își coboară privirea.

— 200, murmură ea.

Înainte să apuc să înțeleg cu adevărat că această fată fragilă și zdrențuită este cel mai dorit surogat din întreaga licitație, ușa se deschide.

Este ca și când timpul ar lua-o la goană. Văd cum pleacă surogatele 195 și 196, una după cealaltă, mult prea repede. Cu siguranță că nu ar trebui să plece atât de repede. Nu a existat un interval mai mare de timp între celelalte fete? Ușa se deschide din

nou, iar soldatul cu ochi negri care m-a adus în această încăpere își face apariția și strigă numărul lotului meu, însă picioarele parcă îmi sunt fixate în pardoseală.

Dahlia mă înghiontește.

— Trebuie să pleci, Violet!

„Leoaica” rânjește și îi spune ceva în șoaptă celei care seamănă cu un tort glazurat, care chicotește la rîndul ei.

Clipesc.

— Mi-a părut bine de cunoștință, Dahlia, spun eu.

Mă străduiesc să îmi mișc picioarele, unul în fața celuilalt, iar soldatul se apropie până când ajunge în dreptul meu. Privirile noastre se întâlnesc și simt cum îmi tremură degetele. Teama și emoțiile se strâng într-un nod tare, pe care îl simt în ceafă. Fără să spună nimic, bărbatul face o plecăciune, apoi se întoarce, iar eu îl urmez în necunoscut.

Ușa se închide automat în urma mea și, preț de o clipă terifiantă, nu văd decât întunericul.

Apoi aud un zumzet slab, iar holul îngust este luminat de o parte și de alta de mai multe lampadare pătrate, fixate în pardoseală. Strălucirea lor galbenă-verzuie țâșnește în sus, arătându-mi calea, fără să îmi dezvăluie încotro mă îndrept. Soldatul nu este decât o siluetă neagră în fața mea, care înaintează cu pași înceți și egali. Simt cum ceva greu mă apasă pe piept cu fiecare mișcare pe care o fac și cum pereții invizibili se apropie din ce în ce mai mult de mine. Aud în gând vocea lui Lucien, care îmi spune că totul va fi în regulă, și pe cea a lui Raven, care îmi spune că nu mă va uita niciodată. Le păstrez, ca pe un talisman, și încerc din răputeri să îmi controlez teama.

Holul o face la stânga. Apoi, corpurile de iluminat din pardoseală dispar brusc, iar soldatul se oprește. Tăcere.

— Unde ne aflăm? întreb eu.

Vocea mea este șoptită. Preț de zece secunde, care mi se par foarte lungi, soldatul nu spune nimic; apoi, ascultând o comandă nerostită, se întoarce înspre mine.

— Îți mulțumesc, lot 197, pentru că te afli în serviciul *Casei Regale*. Locul tău este marcat. Trebuie să mergi singură.

Face o plecăciune adâncă, după care se retrage, astfel încât ajunge în spatele meu.

O ușă rotundă și poleită cu aur, pe care sunt gravate nenumărate blazoane ale familiilor nobile, începe să strălucească. Habar nu am ce se află dincolo de ea. Brusc, simt cum mă cuprinde panica și îmi vine să leșin. Dar mă gândesc că și Raven a trecut prin această ușă. La fel și Lily.

Degetele îmi tremură când apuc metalul ornamental. Ca și când

ușa ar fi așteptat atingerea mea, aceasta se deschide și sunt orbită brusc de o lumină puternică.

— În continuare, doamnelor, avem lotul 197. Lot 197, te rog să te apropii!

Vocea este politicoasă, aproape plăcută, însă mie îmi este greu să mă concentrez la ceea ce spune.

Mă aflu într-un amfiteatru. Rândurile de locuri se înalță în spirală, însă acestea nu sunt locuri normale. Sunt șezlonguri și canapele, ba chiar și ceva ce seamănă cu un tron. Fiecare loc este ocupat de câte o femeie care mă țintuiește cu privirea. Acestea poartă haine atât de extravagante, încât întrec orice fel de îmbrăcăminte pe care am văzut-o în sala de pregătire. Materiale din satin încrețite și colorate, mățasuri fine, dantelă, pene, crinoline, veșminte aurite – materiale strălucitoare bătute în nestemate, care nu seamănă deloc cu cele pe care le poartă păpușile din sala de așteptare. Femeile acestea sunt niște capodopere, niște sculpturi vii, pline de eleganță și de noblețe.

— Lot 197, te rog să te apropii, spune vocea din nou.

Acum îl văd pe posesorul vocii. E un bărbat îmbrăcat în frac, care se află în stânga mea, în spatele unui pupitru de lemn. Este foarte înalt, cu părul de culoarea tăciunelui, dat pe spate. Privirile noastre se întâlnesc, iar el își înclină capul.

În mijlocul unui podium rotund este marcat un „X” argintiu. Genunchii îmi tremură când mă îndrept spre el și mi se pare că este drumul cel mai lung din toate câte le-am făcut azi. Aud un murmur, ca o briză ușoară care traversează amfiteatrul. Bărbatul așteaptă până când ajung în dreptul locului marcat. Apoi scoate o lumânare albă din pupitru și o așază într-un suport de alamă. După care își plimbă privirea prin încăpere înainte să aprindă un chibrit, iar pe urmă lumânarea. Flacăra are o strălucire albastră.

— Lotul 197, doamnelor! Are șaisprezece ani, 1,70 m înălțime și 58 de kilograme. Și o culoare neobișnuită a ochilor, după cum puteți

observa. Patru ani de pregătire, cu rezultate de 9,6 la primul har, 9,4 la al doilea și un scor impresionant de 10 la al treilea! Cântă excelent la instrumente cu coarde, în special la violoncel.

Este înspăimântător de ciudat să aud că sunt descrisă astfel; o serie de statistici, un instrument muzical și nimic altceva.

— Licitația începe de la cinci sute de mii de diamante. Cine oferă cinci sute de mii?

O femeie îmbrăcată într-o rochie de mătase albastră, care poartă la gât un colier masiv cu diamante, ridică o pană argintie.

— Cinci sute de mn din partea Doamnei din Deal, oferă cineva cinci sute cincizeci de mii?

O femeie cu tenul măsliniu ridică o balanță din bronz cu o mână, în timp ce în cealaltă ține un pahar din cristal subțire, cu picior înalt, din care soarbe șampanie.

— Cinci sute cincizeci de mii, oferă cineva șase sute?

Licitația continuă. Valoarea mea crește la șapte sute, apoi la opt, apoi la *nouă sute de mii* de diamante. Nici nu îmi pot imagina ce înseamnă această sumă. Nu reușesc să respir normal – simt cum mi se comprimă plămâinii, ca și când ar fi strânși într-o menghină. Femeile nu vorbesc, doar ridică un obiect care reprezintă familia nobilă din care fac parte; nu o cunosc pe niciuna, iar bărbatul nu li se adresează întotdeauna după titlu. Brusc, îmi doresc să fi fost mai atentă în timpul orelor despre cultura și stilul de viață al familiilor nobile.

— Nouă sute cincizeci de mii, oferă cineva un milion?

O femeie tânără, așezată pe un scaun care seamănă cu un tron, ridică un sceptru mic ce are în vârf un diamant de mărimea unui ou de găină. Simt cum celelalte femei își țin respirația la unison și observ cum bărbatul aruncă o privire scurtă spre lumânare. Aceasta s-a consumat pe jumătate.

— Un milion de diamante din partea Alteței Sale, Principesa Electoare. Oferă cineva un milion și cinci?

Principesa Electoare. Sunt șocată de cât de tânără pare, mai

tână ră decât în pozele pe care le-am văzut cu ea. Parcă ar fi o copilă care se joacă de-a adultul. Rochia ei are mâneci bufante, iar partea de jos este din brocart. Buzele îi sunt date cu un ruj roșu aprins. Încerc să îmi dau seama dacă are ceva din *Bancă*, însă nu e cu mult diferită de celelalte femei din încăpere.

Observ că o femeie aflată în rândul din spate se holbează la ea – ochii ei migdalați îmi amintesc de Raven.

– Un milion și cinci pentru Contesa Trandafirului, spune bărbatul, iar eu parcă mă trezesc la realitate.

O femeie mai în vârstă, aflată pe un șezlong, ridică un trandafir auriu. O femeie dolofană, de la câteva locuri distanță, îi aruncă o privire disprețuitoare – nu, „dolofană” nu este cuvântul potrivit. „Cărnoasă” ar fi mai bun. Trupul corpulent al femeii este strâns într-o rochie neagră din satin, iar brațele pufoase îi sunt dezgolite. Are fața durdulie, iar ochii îi sunt... necruțători. Nu îmi vine în minte un cuvânt mai bun prin care să îi descriu.

– Oferă cineva două milioane? întrebă bărbatul.

Sceptrul cu diamant se ridică imediat. Apoi, trandafirul. Apoi, sceptrul. Inima îmi bate cu putere în piept, iar urechile îmi țiuie. Oare aș putea fi vândută într-adevăr Principesei Electoare? Mi se pare stupid că nu m-am gândit la asta – presupun că mi-am imaginat întotdeauna că aceasta va prefera lotul 200. De ce ai alege-o pe a patra în ordinea celor mai bune, când o poți avea pe prima?

A mai rămas puțin din lumânare. Ceara lăptoasă se prelinge pe suportul de bronz, iar flacăra albastră strălucește din ce în ce mai puternic pe măsură ce lumânarea se consumă. Suma crește, iar valoarea mea ajunge la cinci milioane de diamante, o sumă exorbitantă. Este evident că voi fi surogatul fie al Principesei Electoare, fie al Contesei Trandafirului – toate celelalte femei s-au oprit din licitat. Simt o apăsare în piept și abia mă abțin să nu îmi mușc buza de jos.

Apoi se întâmplă ceva.

– Oferă cineva șase milioane de diamante? Șase milioane?

Femeia cu ochii migdalați precum ai lui Raven ridică o oglinjoară albastră.

Lumânarea se stinge.

— Vândută! exclamă bărbatul și simt cum mi se relaxează toți mușchii. Vândută pentru șase milioane de diamante Ducesei din Lac.

Vândută.

Cuvântul îmi stăruie în minte, fără a-i înțelege cu adevărat înțelesul.

Am fost vândută.

Pentru o fracțiune de secundă, întâlnesc ochii negri ai femeii care m-a cumpărat: Ducea din Lac. Apoi, brusc, mă pierd în pardoseală.

„X”-ul se află pe o platformă care este coborâtă sub scenă, departe de licitație. De astă dată, mă bucur că este întuneric. Mă simt în siguranță. Îmi ridic privirea și văd cum o altă platformă este trasă peste spațiul circular unde am stat cu doar câteva clipe înainte, ca o eclipsă totală. Înainte să se închidă complet, aud vocea bărbatului.

— Doamnelor, în continuare avem lotul 198. Lot 198, te rog să îți iei locul.

Mă întreb care dintre fete traversează scena – „leoaica” sau „tortul glazurat”.

Licităția continuă.

— Lotul 197?

Tresar, dându-mi seama că am rămas nemișcată. Și nu e întuneric beznă, e semiîntuneric. Mă aflu într-o încăpere goală, asemănătoare cu amfiteatrul de deasupra, cu pereți din beton pe care se zăresc mai multe uși.

— Lotul 197?

O femeie într-o rochie gri, simplă, mă privește încruntată. Ține în mână un fel de mapă peste care își aruncă repede ochii.

Încă nu reușesc să vorbesc, așa că încuviințez printr-un semn din

cap.

Drept răspuns, femeia face un gest asemănător.

— Ducesa din Lac. Pe aici.

Deschide una dintre uși, iar eu o urmez de-a lungul unui coridor îngust. Aici nu există lampadare strălucitoare – singura lumină vine de la câteva torțe pâlپitoare, fixate în suporturi înalte. Flăcările lor aruncă umbre ciudate pe pereți, creând un contrast puternic și tulburător cu atmosfera din sala de pregătire.

La capătul coridorului se află o ușă din lemn, pe care femeia o deschide, iar eu o urmez într-o încăpăre mică, prevăzută cu o cupolă și pereți octogonali, care îmi creează senzația că mă aflu într-un stup. Focul arde mocnit într-un șemineu, aruncând o lumină slabă peste o masă simplă și un scaun. Pe masă se află o bucată de material negru și uzat. În rest, încăpărea este goală.

— Stai jos, spune femeia.

De îndată ce mă așez pe scaun, trupul începe să îmi tremure. Îmi iau capul în mâini și inspir adânc pe gură.

Am fost vândută. Am devenit o proprietate. Nu îmi voi mai vedea niciodată familia, nu voi mai vedea niciodată internatul Southgate sau *Mlaștina*.

— Gata, gata, spune mecanic femeia. Totul e în regulă.

Cu siguranță nu este în regulă. Nu cred că m-am simțit vreodată mai rău ca acum. Îmi apăs ochii cu podul palmelor, fără să îmi pese că îmi șterg machiajul făcut de Lucien. Vreau să plec acasă.

Două mâini reci mă apucă de încheieturi.

— Ascultă-mă!

Vocea femeii este schimbată, aproape blândă, iar eu îmi ridic privirea. Îngenunchează în fața mea.

— N-are importanță dacă sunt sau nu de acord cu asta, ai înțeles? Nu eu fac regulile. *Casa Regală* le-a interzis surogatelor să vadă pe unde intră și pe unde ies din Casa de licitații.

Mi se face greață când ea se ridică în picioare și desface bucata de material negru, scoțând la iveală o fiolă albastră și o seringă.

— Nu te va durea, crede-mă. Poți alege varianta ușoară sau pe cea grea – știi că nu aveți de ales când veniți aici. Varianta ușoară este ca tu să mă lași să te adorm. La varianta grea, când eu apăs pe un buton, vin patru soldați care te imobilizează, iar eu te adorm. Ai înțeles?

Încerc să înghit nodul care mi s-a pus în gât și dau afirmativ din cap.

— Deci, ce alegi?

Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuroasă că am ocazia să aleg.

— Dacă sunteți de acord, aleg varianta ușoară.

Femeia schițează un zâmbet. Umple seringă cu lichidul albastru din fiolă, apoi îmi întoarce brațul ca să găsească vena. Mă crispez când mă împunge cu acul – acele erau ceva obișnuit la Southgate, însă eu nu m-am obișnuit niciodată cu ele.

— Ești o fată deșteaptă. Poate suficient de deșteaptă încât să supraviețuiești în acest loc.

Vorbele ei par ușor amenințătoare, însă lichidul albastru începe să îmi curgă prin vene și îmi simt picioarele și pleoapele grele, întunericul mă împresoară și adorm înainte să apuc să o întreb la ce se referă.

— Dă semne că se trezește! Du-te și cheam-o pe stăpână!

Aud zgomot de pași, apoi o ușă care se deschide și se închide, însă sunetele sunt estompate. Când îmi mișc capul, mi se afundă și mai tare în ceva foarte moale. Este extrem de confortabil și de călduț. Când deschid ochii, văd ca prin ceață o lumină gălbuie.

— Cum te simți? mă întrebă o voce.

Parcă răzbate de la capătul unui tunel. Clipesc și mă frec la ochi, iar lumea prinde contur – îmi fac speranțe când văd o rochie lungă și albă, cu un guler înalt de dantelă și un moț în vârful capului. Dar nu este Lucien. Această doamnă de onoare este o femeie în vârstă, cu ochi strălucitori și pătrunzători, iar smocul ei este castaniu. Ce ciudat să vezi o femeie parțial rasă pe cap! În jurul taliei poartă o curea subțire din piele, de care atârână un inel cu mai multe chei.

— Unde sunt? întreb cu o voce adormită și mă ridic în capul oaselor.

— În noul tău dormitor, firește.

La început, mi se pare că glumește. Camera este enormă. Abajururile aruncă o lumină caldă pe pereții acoperiți cu tapet verde, iar piesele de mobilier din încăpere sunt capitonate cu materiale în nuanțe de verde și auriu. Există câteva comode, un dulap, o măsuță de toaletă, fotolii din pluș cu taburete, o măsuță pentru micul dejun și un șemineu mare. Draperii verzi-închis, cu ciucuri aurii, acoperă ferestrele, obturând complet lumina, astfel încât nu îmi dau seama dacă afară este ziuă sau noapte.

Este mai frumoasă decât orice cameră pe care aș putea să mi-o imaginez, iar femeia aceasta a spus că este a mea. Nu îmi pot înăbuși un chicot.

Doamna de onoare zâmbește, iar pielea din colțul ochilor i se încrețește.

- Bun venit la Palatul din Lac!
- Toate acestea sunt pentru mine?

Întotdeauna mi-am imaginat că dormitorul meu de aici va semăna cu cel de la Southgate.

– Nu doar acestea, desigur. Apartamentul tău mai are și o toaletă, un salon pentru luat ceaiul, o cameră de zi și o garderobă.

- Vreți să spuneți că mai sunt și *alte* încăperi?

Femeia mă privește cu un aer condescendent.

– Copilă, ai fost cumpărată de Ducesa din Lac, nu de familia vreunui negustor.

Încerc să îmi amintesc ce știu despre Ducesa din Lac. Face parte din una dintre cele patru familii fondatoare, dar mereu le încurc pe cele două ducese și pe cele două contese. Acum multe sute de ani, înainte să existe *Bijuteria*, sau *Mlaștina*, sau *Ferma*, această insulă era împărțită în două orașe – ducesele guvernau unul, iar contesele pe celălalt –, care erau mereu în război unul cu celălalt. Apoi a fost încheiat un pact, iar fiica unei ducese s-a căsătorit cu fiul unei contese și au devenit Principe și Principesă, primii din istorie. Cele două orașe s-au unit și au format *Orașul Singuratic*, împărțit în cinci diviziuni, cu *Bijuteria* în centru.

Cred că Lily mi-a pomenit recent despre Ducesa din Lac, care a fost implicată într-un scandal despre care nu am fost interesată să aflu. Ce bine ar fi fost să nu îmi fi dat de fiecare dată ochii peste cap când Lily îmi spunea câte o bârfă și să fi ascultat mai atent! Eram atât de hotărâtă să îi disprețuiesc pe nobili, încât nu m-am gândit niciodată la beneficiile de a trai alături de ei. Însă în timp ce privesc în jurul meu, mă gândesc pentru prima oară că poate viața mea în *Bijuterie* nu va fi chiar atât de rea.

– Haide, ridică-te din pat, spune doamna de onoare. Stăpâna trebuie să sosească în curând.

Simt fluturi în stomac.

Patul meu este atât de mare, încât trebuie să mă târăsc prin el, la propriu. Brusc, simt un imbold copilăresc să sar pe saltea, însă

prezența femeii mă oprește. Simt așternuturile fine de culoarea smaraldului sub palme și sub genunchi. Dau la o parte perdeaua străvezie a baldachinului, care se revarsă din cei patru stâlpi. Când tălpile mele goale ating covorul pufos, îmi dau seama că hainele mi-au fost schimbate. Sunt îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă din mătase, diferită de cea pe care o purtam la Southgate, cusută cu fire verzi și aurii. Doamna de onoare îmi întinde un halat de culoarea jadului, pe care îl îmbrac. Acum mă asortez cu această minunată cameră.

Camera mea.

Simt cum mă cuprinde entuziasmul.

— Mulțumesc, spun eu. Cum te cheamă?

— Cora, răspunde ea.

— Eu sunt...

— Tu ești surogatul acestei case și-atât, zice femeia întrerupându-mă.

Se pare că nu numai Lucien nu are voie să îmi afle numele. Sunt tentată să mi-l spun oricum.

— Ți-e foame? mă întrebă Cora.

Femeia îmi distrage pe loc atenția, căci, de îndată ce mă întrebă acest lucru, îmi dau seama că sunt lihnită de foame. Mă conduce la măsuța pentru micul dejun, pe care se află o farfurie cu struguri verzi, un triunghi de brânză fină, câteva felii de pâine și un pahar de cristal plin cu apă. Îmi îndes în gură bob după bob, ung pâinea cu o cantitate generoasă de brânză, iar apoi dau totul pe gât în jos cu apă rece.

— Cât timp am dormit? întreb printre înghițituri, în timp ce Cora ia peria de pe măsuța de toaletă și începe să îmi pieptene buclele. Oh, pot să fac eu asta!

Întind mâna să iau peria, însă ea mi-o îndepărtează.

— Mănâncă! Ducea trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Trebuie să îți recapeți forțele.

Pofta de mâncare îmi pierd brusc. Iau o gură de apă și împing

farfuria deoparte.

— Și ca să îți răspund la întrebare, spune Cora, dormi de aseară, de când ai fost adusă de la licitație. E ora șase seara acum.

Nu știu când am fost adusă de la licitație, dar mi se pare că am dormit toată ziua.

— Ai terminat de mâncat? mă întreabă ea.

— Da, spun eu, apoi adaug: Mulțumesc.

Cora mă conduce în mijlocul camerei, iar cheile de la curea zornăie în timp ce stăpâna lor se deplasează. Văd trei uși, una în stânga și două în dreapta, și presupun că toate duc spre celelalte „odăi” ale mele.

— Când va sosi Ducesa, ai grijă să îți ții privirea plecată dacă nu ți se spune să faci altfel. Să i te adresezi cu *my lady*. Este foarte important, ai înțeles? (Dau din cap afirmativ.) Firea ei este schimbătoare, așa că îți sugerez ca, pentru moment, să nu vorbești prea mult.

Aud sunetul produs de niște tocuri pe lemnul lustruit și mi se pune un nod în gât. Cora așază repede peria pe măsuța de toaletă și se postează în spatele meu.

Pașii se opresc. Una dintre ușile din dreapta mea se deschide. O voce de bărbat anunță:

— Alteța Sa, Ducesa din Lac!

Femeia intră în cameră, flancată de șase soldați ai regimentului. Mă holbez la rochia ei cu falduri argintii și perle, înainte să îmi amintesc că trebuie să îmi țin privirea plecată. Îmi fixează privirea asupra degetelor de la picioare și observ că Lucien mi-a făcut unghiile cu oja.

Deși tocurile ei nu fac zgomot pe covor, simt că Ducesa se apropie de mine. La un moment dat, tivul brodat al rochiei ei îmi apare în fața ochilor. Se oprește. Mă înfior și încerc să îmi înfrânez imboldul de a-mi ridica privirea. Ducesa își întinde o mână și îmi așază un deget subțire, dar puternic sub bărbie. Îmi ridică încet capul ca să o privesc în ochi.

Sunt ochii lui Raven. Este primul lucru pe care îl observ, forma lor migdalată. Și pielea ei are aceeași nuanță măslinie ca a prietenei mele, poate cu un ton mai deschisă. Însă în timp ce mă măsoară din priviri, îmi dau seama că ochii ei nu seamănă deloc cu ai lui Raven – nu sunt calzi, nu sunt surâzători. Sunt pătrunzători și reci, iar amintirea celei mai bune prietene ale mele se risipește în fața acestei necunoscute.

Este mai scundă decât mine cu câțiva centimetri, iar părul ei negru prins în creștet pare presărat cu diamante. Nu spune nimic. Ochii ei coboară și mă analizează. Se mișcă încet în jurul meu, iar eu încerc să îmi relaxez mușchii feței. Îmi simt tot trupul încordat; îmi este foarte greu să stau nemișcată.

Când ajunge din nou în fața mea, mă privește în ochi preț de câteva secunde.

Apoi îmi trage o palmă zdravă cu dosul palmei.

Simt o durere puternică în obraz, iar privirea mi se întunecă. Scot un țipăt și îmi așez mâna pe obrazul care arde în locul în care m-a lovit. Lacrimile îmi încețoșează vederea. Nu am fost lovită niciodată.

Preț de o secundă, îmi imaginez că o lovesc și eu. Strâng pumnul. Însă cum soldații formează un zid în spatele ei, nu pot decât să îi arunc o privire plină de ură și strâng din dinți atât de tare, încât mă doare falca.

Ducesa zâmbește. E un zâmbet ciudat de cald, având în vedere că tocmai mi-a tras o palmă.

– Nu vreau să fiu nevoită să mai fac asta vreodată, zice ea cu o voce catifelată. Așa că sper să îți aduci aminte ce-ai simțit.

Se așază cu delicatețe într-unul dintre fotolii. Trupul ei este atât de grațios. Nu am mai văzut pe nimeni mișcându-se cu atâta eleganță. Soldații se postează în jurul ei, ca un evantai roșu. Observ că fiecare dintre ei are un cerculeț albastru, brăzdat de două tridente, prins în partea stângă a uniformei.

– Mda, murmură Ducesa ca pentru sine. Cred că ești exact ceea

ce am căutat. Ce părere ai, Cora?

— Vom afla în timp, *my lady*, răspunde aceasta.

— Așa e... Ducesa își trece peste obraz un deget cu o manichiură perfectă. Te-am așteptat mai bine de nouăsprezece ani, zice ea, fixându-și asupra mea ochii negri. Nici că se putea potrivi mai bine.

Habar nu am despre ce vorbește și mă bucur că nu mi se permite să răspund.

— Am auzit că știi să cânti la violoncel, spune ea.

Văzând că nu răspund, fața ei devine de piatră, iar eu zic repede, bâlbâindu-mă:

— D-da.

Când Cora își ține răsufierea, îmi amintesc că trebuie să adaug: *my lady*. Aceste cuvinte îmi lasă un gust amar, iar obrații îmi zvâcnesc.

Zâmbetul cald îi revine pe buze și se ridică în picioare cu o mișcare fluidă.

— Ne vedem la cină peste o oră. Doamna mea de onoare se va îngriji să fii pregătită cum se cuvine. Nu-i așa, Cora?

— Da, *my lady*, răspunde aceasta.

Faldurile rochiei ei foșnesc când Ducesa traversează încăperea. Se oprește în dreptul ușii.

— Ai niște ochi minunați, spune ea.

Pe față i se citește ceva ce nu reușesc să deslușesc... speranță, poate? Apoi iese din încăpere, urmată de soldații regimentului.

Simt cum mușchii încep să mi se relaxeze și cum lacrimile mi se adună în ochi. Partea stângă a feței îmi zvâcnește. Mă clatin puțin pe picioare, până când mâinile puternice ale Corei mă prind de braț și de cot.

— Totul e în regulă. Hai să ne așezăm!

Mă conduce la una dintre canapele și se așază lângă mine.

— Lasă-mă să văd, zice Cora, înclinându-mi fața spre ea. Oh, nu-i nimic grav, se poate rezolva cu puțin gel rece.

Mă holbez la candelabrul masiv de deasupra capului, ale cărui

cristale și smaralde strălucesc în lumina slabă. Brusc, simt că mi se face frig în această încăpere frumoasă.

O ușă se deschide și aud vocea Corei.

— Așteaptă în garderobă!

Nu știu cu cine vorbește și nu am vlagă ca să îmi ridic privirea. Alte uși se deschid și se închid. Cora se întoarce, ținând în mână un recipient albastru-deschis. Îi desface capacul și îmi aplică puțin gel rece pe obrazul care încă îmi zvâcnește. Durerea îmi trece instantaneu; pielea mi se răcorește, iar lacrimile mi se risipesc.

— Mulțumesc, murmur eu.

— Te-ai descurcat foarte bine, zice cu blândețe Cora.

— De ce m-a plesnit? întreb eu.

Vocea mi se frânge dintr-odată și o lacrimă mi se rostogolește pe obraz.

Cora își așază cu blândețe mâna pe obrazul rănit și îmi șterge lacrima cu degetul mare.

— Aici nu suntem în *Mlaștină*, copilă. Nu eu am făcut regulile. Dar *există* reguli. Acum ești proprietatea ei, spune Cora strângând din buze. Nu este o stăpână rea, de fapt. Sunt altele și mai rele, crede-mă pe cuvânt. Însă tu ești puternică. Văd asta. Te vei descurca. (Ochii ei strălucesc și se încruntă.) Te vei descurca, zice, apoi zâmbește larg, se ridică în picioare și își întinde mâna. Ce-ai zice să te pregătim pentru cină?

O iau de mână, iar ea mă ajută să mă ridic de pe canapea. Simt însă cum în interiorul meu a încolțit teama. Nu mi-a plăcut expresia de pe chipul ei când mi-a spus că o să mă descurc.

Camera de machiaj este cam jumătate din mărimea dormitorului meu, dar tot imensă este.

Chiuveta și vasul de toaletă sunt dintr-o piatră de un albastru-închis, iar cada, cu picioare din alamă în formă de gheare, ocupă aproape un perete întreg. Prosoapele albastre și pufoase atârnă de bare din alamă, iar covorașul plușat de sub picioarele mele are

dungi bleumarin și roșii. Cada nu are robinet, însă, spre surprinderea și bucuria mea, Cora trage de o manetă, iar apa țâșnește ca ploaia dintr-un dispozitiv aflat deasupra capului.

Îmi ridic mâna, vrăjită de apa fierbinte care mi se prelinge printre degete. Cora zâmbeste.

— N-ai mai făcut duș până acum, nu-i așa?

Clatin din cap.

— Doar baie.

— Te așteaptă un răsfăț. Haide, nu mai trage de timp! Avem doar o oră la dispoziție.

Spunând acestea, se afundă încet într-un fotoliu cu tapiserie albastră, așezat într-un colț, lângă chiuvetă.

— Ai de gând... Ai de gând să stai aici?

Strâng și mai tare pe lângă trup halatul de culoarea jadului.

— Nu te mai rușina, copilă! Nu e ca și când n-am mai văzut așa ceva, spune amuzată și, văzând că nu mă mișc, oftează și își acoperă ochii cu mâna. Trage perdeaua în jurul tău după ce te bagi sub duș!

Mă dezbrac de cămașa de noapte și intru în cadă. Aburii îmi fac pielea lipicioasă, distrugând și ultima buclă făcută de Lucien. Trag în jurul meu perdeaua dungată, care se potrivește cu covorașul, apoi mă așez sub cascadă.

Sunt în extaz.

Apa îmi cade pe cap, îmi intră în gură și mi se prelinge pe umeri, iar căldura ei îmi relaxează mușchii spatelui și ai picioarelor. Oftez fără să vreau.

Aud râsetul Corei prin perdea.

— E plăcut, nu-i așa?

Îmi trec mâinile prin păr, bucurându-mă de senzația pe care mi-o oferă apa fierbinte care îmi cade pe creștet. Pe un raft de cupru se află o multitudine de săpunuri, loțiuni și șampoane, iar eu nu mă pot abține. Încerc cât pot de multe, iar încăperea se umple cu miros de levănțică, frezie, apă de trandafiri, mentă și pepene verde.

— Gata, ajunge, spune Cora, deși aș fi stat sub duș toată seara.

Palma pe care mi-a tras-o Ducesa este acum doar o amintire îndepărtată.

— Cum opresc apa? o întreb.

— Lasă maneta jos.

Apa se oprește la fel de repede precum a țâșnit, iar eu mă înfior. Cora îmi întinde un prosop de după perdea. Mă șterg repede, apoi înfășor prosopul în jurul trupului și dau perdeaua la o parte. Cora ține în mână un prosop mai mic în care îmi înfășoară părul ud. O urmez în camera de machiaj. Pe pereții acesteia atârnă mățasuri crem și de culoarea piersicii; mai este o oglindă, asemănătoare cu cea din sala de pregătire, precum și o măsuță de toaletă cu produse de machiaj.

Lângă măsuță stă o fată, cam de vârsta mea, îmbrăcată într-o rochie asemănătoare cu a Corei, cu guler înalt din dantelă, însă nu este rasă pe cap – părul ei are o culoare arămie și este strâns într-un coc în vârful capului. În locul inelului cu chei, de cureaua ei din piele atârnă un dreptunghi negru prins cu un lanț subțire de aur. Ține în mână o rochie asemănătoare cu aceea pe care am purtat-o la licitație, însă confecționată dintr-un material mult mai fin, care strălucește în lumina domoală.

— Ea este Annabelle, zice Cora, iar fata face o reverență. Va fi doamna ta de onoare.

— Oh. Nu m-am gândit că voi avea o doamnă de onoare. Bună!

Annabelle se îmbujorează, însă nu spune nimic.

Cora se așază la măsuța de toaletă, iar Annabelle atârnă rochia de oglindă. Apoi cele două se pun pe treabă. Îmi piaptână părul ud, folosesc pudre, și creme, și luciu ca să îmi accentueze trăsăturile. Îmi pilesc unghiile, dându-le o formă ovală perfectă. Annabelle nu scoate niciun cuvânt, iar Cora vorbește doar atunci când îi dă instrucțiuni.

În tot acest timp, mă holbez la fata din oglindă, care pare mai mică și mai tânără decât mi-o amintesc eu.

— E timpul să plecăm, spune Cora.

Annabelle îmi picură puțin ulei parfumat pe fiecare încheietură a mâinii și îmi aranjează părul astfel încât acesta mi se revarsă pe umeri.

— Mulțumesc, zic eu.

Ea zâmbește timid.

Cora mă conduce spre sufragerie. Coborâm un șir de trepte mici și ajungem în fața unei uși care dă înspre un hol decorat cu tablouri cu flori. O luăm pe un alt hol pe ai cărui pereți sunt înșirate portrete uriașe în rame aurii – ochii lor par să mă urmărească pe măsură ce înaintez –, apoi coborâm o serie de trepte simple, acoperite cu un covor și luminate de lămpi strălucitoare. Pentru o clipă, privesc într-o încăpere plină cu statui din marmură, înainte ca atenția mea să fie distrasă de un foaiier imens, cu tavan din sticlă și cu o fântână arteziană în centrul lui. Lăsăm foaiierul în urma noastră și o luăm pe un alt coridor. Sunt pe punctul să o întreb pe Cora cât mai avem de mers, când ea se oprește în fața unei uși cu o clanță din argint.

Se întoarce spre mine și îmi aruncă o ultimă privire evaluatoare, îmi netezește o cută inexistentă de pe rochie, apoi mă îndeamnă să intru într-o bibliotecă micuță, cu multe rafturi și un șemineu în care arde focul. Ducesa stă într-un fotoliu în fața șemineului și soarbe dintr-un pahar de cristal o băutură chihlimbarie. S-a schimbat și ea într-o rochie albastră-deschis, din mătase tremurătoare și fluidă. Când intru, își ridică privirea și zâmbește.

— Bună seara.

— Bună seara, *my lady*.

Se ridică în picioare și se apropie agale de mine. Îmi încordez mușchii din instinct. Zâmbetul ei se lărgește.

— Stai liniștită, n-am să te mai lovesc.

Își întinde mâna și îmi mângâie obrazul cu degetul. Mâinile îi sunt reci și uscate. Surprinz din nou aceeași privire, în care se citește un soi de speranță.

— Am învățat din experiență că e mai bine să oferi mai întâi pedeapsa, iar apoi recompensa. Cu siguranță nu mai am nevoie de un alt Garnet, nu-i așa, Cora?

— Așa e, *my lady*, răspunde aceasta.

— Pe atunci eram o sclavă a modei, spune Ducesa oftând. N-am de gând să repet aceeași greșeală.

Se deschide o altă ușă și un bătrân îmbrăcat în pantaloni vârgați și o jachetă neagră tip frac intră, făcând o plecăciune. Aud murmurul de voci care răzbate din încăperea cealaltă.

— Musafirii dumneavoastră sunt aici, *my lady*, spune el cu o voce răgușită. A sosit și Principesa Electoare.

— Mulțumesc, James, spune Ducesa. Mă voi alătura lor în scurt timp.

Bătrânul face din nou o plecăciune și închide ușa.

— Acest dineu este o tradiție, spune Ducesa întorcându-se către mine. Peste tot în diviziunile *Bijuteria* și *Banca* se organizează astfel de mese de gală în cinstea câtorva prieteni apropiați – se strâmbă când rostește aceste cuvinte – și a surogatelor proaspăt achiziționate. Astfel încât putem vedea cine a cumpărat pe cine.

Tace doar atât cât să se îndepărteze de mine și să își așeze paharul pe măsuță. Când se întoarce, ochii ei negri sunt ca două focuri pătrunzătoare.

— Nu ai voie să vorbești. Nu ai voie să mănânci mai mult decât mănânc eu. Nu ai voie să comunici în niciun fel cu celelalte surogate. Ai înțeles?

Înghit cu noduri.

— Da, *my lady*.

Acel zâmbet cald și ciudat îi revine pe buze.

— Prea bine. Dacă dai dovadă că poți fi de încredere, vei fi recompensată. Dacă încalci vreo regulă, voi fi foarte dezamăgită. Și

nu cred că vrei să ai de suferit de pe urma dezamăgirii mele.

Simt cum mă străbate un fior prin tot corpul și cum mi se ridică părul de pe brațe.

— Și-acum, continuă Ducesa cu seninătate, hai să îi salutăm pe musafirii noștri.

Cora deschide ușa prin care a ieșit bătrânul James, iar eu o urmez pe Ducesă în sufragerie.

Este o încăpere cavernoasă, luminată de sfeșnice așezate pe fiecare suprafață disponibilă și aliniată de-a lungul mesei din stejar lustruit. Lumina lumânărilor se reflectă pe pereții tapetați cu maro și pe mobilierul care este dintr-un lemn negru, lucios. Ornamente de flori sunt presărate printre lumânări și emană un miros plăcut. Toate aceste lucruri le observ doar cu colțul ochiului, căci atenția mea este îndreptată asupra unei singure persoane.

Raven!

Mă abțin cu greu să nu traversez în fugă covorul gros ca să o îmbrățișez. Poartă un chimono, similar cu acela pe care l-a purtat ultima oară când am văzut-o, dar machiajul și coafura sunt mult mai lejere – arată minunat. Simt un nod în stomac când văd lângă cine stă. Este femeia dolofană de la licitație, cea cu privire tăioasă. Silueta ei rubicondă este îndesată într-o rochie verde-închis și are părul castaniu prins într-un coc ciudat, în formă de pătrat. Conversează cu o femeie mult mai mică, iar când cele două se întorc ca să ne salute, observ că acea femeie este Principesa Electoare. Arată incredibil de tânără, iar rochia pe care o poartă este într-o nuanță de roz aprins, care șochează.

În spatele Principesei, mică încât era cât pe ce să n-o văd, stă în picioare Dahlia.

Arată atât de diferit față de momentul din sala de așteptare! O rochie din material fin și auriu îi îmbracă silueta firavă, iar părul îi este strâns în cârlionți de un roșu aprins. Ținuta nu i se potrivește, o îmbătrânește parcă. Seamănă cu o fetiță care poartă hainele mamei ei. Șorțulețul zdrențuit i se potrivea mai bine.

— Bună seara, doamnelor! Își întâmpină Ducesa invitatele.

În total sunt cinci femei și cinci surogate, cu tot cu Ducesa și cu mine. Le mai recunosc pe „leoaică” și „tortul glazurat”.

Mi-e greu să mă uit la aceste fete. Este limpede că toate am primit aceleași instrucțiuni – să nu comunicăm una cu cealaltă – și că încercăm să le urmăm, deși ne este greu. Nu pot să îmi ascund zâmbetul de pe buze când mă uit în ochii lui Raven, iar ea nu poate să-și ascundă frustrarea pentru că nu avem voie să vorbim una cu cealaltă. Dahlia mă privește plină de speranță și de încântare. „Leoaica” ne aruncă o privire bănuitoare.

— Alteța Voastră, se adresează Ducesa Principesei, sunt onorată că ați ales să participați la acest dineu modest. Știu că ați primit și alte invitații.

Zicând acestea, Ducesa face o plecăciune teatrală. Celelalte femei de viță nobilă îi urmează exemplul și fac și ele reverențe, până la pământ, iar rochiile se umflă în jurul lor. Câteva secunde mai târziu, le urmăm și noi exemplul. Numai „leoaică” și „tortul glazurat” reușesc să facă reverența corect. Eu nu m-am priceput niciodată prea bine la toate aceste chestii ce țin de etichetă și mă dezzechilibrez ușor, dar sunt grația întruchipată în comparație cu Raven. Felul în care încearcă să se aplece în chimonoul acela și expresia de pe chipul ei sunt suficiente pentru a mă face să izbucnesc în râs. Îmi mușc tare buzele, ca să îmi înăbuș chicotelile.

— Plăcerea este de partea mea, răspunde Principesa Electoare. (Vocea îi este la fel de copilăroasă ca și chipul.) Nu puteam refuza să iau cina alături de doamnele care reprezintă cele patru familii fondatoare. Ce-ar fi să ne așezăm?

Pe chipul Ducesei apare o umbră de supărare, înainte să afișeze o expresie binevoitoare.

— Desigur, zice ea, arătând spre scaunele așezate în jurul mesei.

Acestea sunt în pereche, unul este mare, cu brațe din lemn curbate, iar celălalt este simplu și cu spătarul drept. Valeții, care până în acest moment au stat nemișcați ca niște statui lângă pereți,

prind viață și se grăbesc să ne tragă scaunele. Eu mă așez și mă uit la toate tacâmurile din argint înșirate lângă farfuria mea – cu siguranță că am învățat la internat la ce servește fiecare furculiță și fiecare lingură în parte, însă, în acest moment, nu îmi amintesc cum trebuie să le folosesc. Mă uit pe furiș la Raven, care pare la fel de nedumerită.

Le privesc cu atenție pe femei... pe cele patru reprezentante ale familiilor fondatoare. Ele sunt urmașele familiilor care au pus temelia *Orașului Singuratic*. Una dintre ele este Ducesa din Lac, evident. Iar una dintre familii era reprezentată de o floare, îmi amintesc și asta.

– Trebuie să recunosc, Pearl, sunt surprinsă că ne aflăm toate aici, îi spune stăpâna lui Raven Ducesei. Cât timp a trecut de când nu ai mai cumpărat un surogat?

Ducesa răspunde cu un zâmbet veninos.

– Haide, Ebony, nu te mai prefac că nu știi răspunsul la această întrebare.

– De când s-a născut fiul tău, nu-i așa, Pearl? Intervine Principesa Electroare. Nouăsprezece ani este o perioadă lungă de așteptare. Ești de admirat pentru răbdarea de care dai dovadă!

– Mulțumesc, Alteța Voastră, răspunde Ducesa.

Este servit primul fel de mâncare, o salată din legume moi, ridichi, o pară și sparanghel cu un sos cremos. Este atât de delicioasă, încât îmi vine să o înfulec pe toată, însă Ducesa ia două îmbucături, apoi împinge farfuria deoparte. Simt încă în gură gustul sosului și dulceața pereii chiar și după ce îmi este luată farfuria din față.

– Spune-mi, Alexandrite, i se adresează Principesa stăpânei „tortului glazurat”, în timp ce este servit următorul fel de mâncare – rață la cuptor cu mentă și smochine –, cum ți s-a părut licitația? Știi că a fost prima ta participare.

– Oh, a fost minunat! răspunde femeia extaziată.

Pielea ei este de culoarea cafelei negre și este tânără, aproape la

fel de tânără ca Principesa. Poartă o rochie dintr-o mătase strălucitoare, de culoarea bronzului – apoi o recunosc, este femeia care a ridicat balanța din bronz.

– Ducele Balanței a fost foarte încântat că am reușit să mă întorc acasă cu un surogat atât de impresionant. Este sigur că fiica noastră va fi perfectă.

Ducesa din Lac, Ducesa Balanței... au mai rămas cele două contese. Îmi plimb privirea de la stăpâna lui Raven la cea a „leoaicei” – aceasta este bătrână, de departe cea mai în vârstă dintre femeile din încăpere, are fața ridată și părul atât de cărunț, încât e aproape alb. Poartă o rochie de un roșu aprins și mănuși lungi, până la cot. Apoi mi-o amintesc și pe aceasta. Este cea care a licitat pentru mine, împotriva Principesei. Contesa Trandafirului.

– Mi se pare că toată lumea își dorește o fiică anul acesta! exclamă Principesa.

– Fără îndoială că nașterea recentă a fiului Domniei Voastre a avut o mare influență asupra doamnelor din *Bijuterie*, spune Ducesa pe un ton timid.

Principesa râde.

– Oh, da, presupun că este adevărat. Principele Elector dorește să îl logodească pe micul Larimar cât mai repede cu putință.

– Este *obligat*, Alteța Voastră, spune Ducesa, fără nici cea mai mică urmă de condescendență. Odată ce va anunța că fiul Domniei Voastre este moștenitorul tronului – așa cum ne așteptăm să o facă la Balul Regal copilul trebuie logodit în decurs de un an. Așa spune legea.

– Cunosc prea bine legile orașului, răspunde Principesa pe un ton aspru.

– Și cu toate astea, ați cumpărat un surogat, subliniază Contesa Trandafirului. De ce doriți să aveți o fiică atât de repede?

– Ei bine, răspunde Principesa, este dorința soțului meu să vadă că neamul lui va continua prin fiul nostru, însă eu am sperat mereu ca fiica mea să domnească atunci când nu voi mai fi. Mi se pare că o

femeie este mai sensibilă la nevoile poporului său. Mi-ar plăcea să îi ofer aceeași șansă unui tânăr din *Bancă*, așa cum mi-a oferit mie iubitul nostru Principe Elector. Mi se pare just să dau ceva înapoi diviziunii în care am crescut. Nu ești de acord cu mine, Pearl?

Comentariul nu pare să fie pe placul niciuneia dintre femeile nobile de la masă. Ducesa din Lac strânge atât de tare furculița în mână, încât pielea de culoarea caramelului i s-a albit în jurul articulațiilor degetelor.

— Cum consideră Alteța Voastră că este mai bine, spune și se întoarce către stăpâna lui Raven. Dar tu, Ebony? Și Casa de Piatră va ura bun venit pe lume unei fiice, la fel ca restul lumii? Sau te vom vedea din nou la licitație anul viitor?

Contesa de Piatră! Asta era! Lac, Trandafir, Balanță, Piatră. Lily ar fi mândră. Pun rămășag că Raven nici măcar nu este atentă. Contesa de Piatră își vâra un deget în gură și îl molfăie încet.

— Oh, da, cred că voi începe cu o fiică, spune ea. Băieții sunt o pacoste, nu vi se pare?

Ducesa se înroșește și mijeste ochii.

Principesa chicotește.

— Așa e. Apropo, ce mai face Garnet? întrebă ea. Sper că se ține departe de probleme.

— E în camera lui acum, Alteța Voastră. Învăț.

Brusc, ușile sufrageriei se deschid larg și un băiat își face apariția împleticindu-se. Nu am mai văzut băieți de vârsta mea de când aveam doisprezece ani, cu excepția lui Ochre, dar el nu se pune. Acest băiat este... ei bine, este chipeș. Părul blond îi este dat pe spate, cu excepția unor cărlionți rebeli care îi cad pe frunte. Este înalt, are umerii lați, iar câțiva nasturi de la cămașa albă cu guler îi sunt descheiați, lăsând să i se zărească pieptul. Simt cum îmi ard obrajii, însă nu mă pot abține să nu mă holbez la el. Într-o mână ține un pahar de cristal gol.

— Mamă! exclamă el, ridicând paharul ca și când ar închina în cinstea Ducesei din Lac.

Acesta este fiul Ducesei? Nu seamănă deloc cu ea. Băiatul își plimbă privirea prin încăpere cu un aer distrat.

— Îmi cer iertare, doamnelor. Nu am știut că are loc un dineu în seara aceasta, se scuză și ochii lui albaștri-deschis cad asupra mea.

Pare că se produce un clic.

— Ah, da. Licităția.

Principesa Electoare și Ducesa Balanței râd cu lacrimi în servetelele lor. Pe fața durdulie a Contesei de Piatră apare un zâmbet satisfăcut. Contesa Trandafirului pare ușor stânjenită.

— Garnet, scumpul meu, spune Ducesa cu o oarecare asprime în glas. Ce faci?

— Oh, nu mă băgați în seamă, răspunde el dând din mână. Voiam doar să-mi torn ceva de băut.

Se duce țațoș la măsuta cu băuturi și, după ce scoate dopul unei sticle negre, își umple paharul. Ducesa sare imediat în picioare.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, spune ea, strecurându-se lângă Garnet și apucându-l de braț.

Îl aud bombănind un „au” când Ducesa îl scoate afară din sufragerie.

— Ei bine, doamnelor, acesta este motivul pentru care cred că orașul ar trebui lăsat în mâinile unei femei! exclamă Principesa.

Ducesa Balanței și Contesa de Piatră izbucnesc în râs.

Preț de o secundă, întâlnesc privirea lui Raven. Ea ridică o sprânceană, ca și când ar vrea să spună: „Ce-au pățit oamenii ăștia?” Strâng din buze, încercând să-mi înăbuș un zâmbet, și dau imperceptibil din cap.

— Dar decizia aceasta nu depinde de Alțeța Voastră! exclamă Contesa Trandafirului, singura care nu pare amuzată de ciudata intrare pe care și-a făcut-o Garnet. Este alegerea Principelui, având în vedere că el este descendentul la tron. Desigur, Alțeța Voastră este o nouă achiziție din Palatul Regal. Poate nu v-au fost explicate încă subtilitățile care țin de linia de succesiune a *Casei Regale*, spune Contesa și mușcă din iarba creață.

Principesa se enervează.

— Se vede limpede că a trecut ceva timp de când nu ai mai simțit plăcere în *budoar*, Ametrine. Nu există armă de seducție mai puternică decât trupul unei femei. Pot să îl fac pe soțul meu să se răzgândească, crede-mă!

Mă îmbujorez când îmi dau seama de turnura pe care a luat-o această conversație. Servitorii se apropie ca să strângă farfuriile, iar eu profit de absența Ducesei ca să îmi mai îndes în gură câteva bucăți de carne de rață.

— Nu am vrut să vă jignesc, Alteța Voastră, spune Contesa Trandafirului. Aș dori să luați în considerare faptul că instituția surogatului este un lucru foarte ciudat. Nu ai de unde să știi sigur ce va ieși. O spun și rezultatele referitoare la haruri. Poate că, într-un final, veți *prefera* ca fiul dumneavoastră să urce pe tron.

— Mă îndoiesc, răspunde Principesa, după care îi face semn unuia dintre servitori. Adu-l pe Lucien. Acum!

Ciulesc urechile și îmi îndrept umerii.

Când servitorii încep să servească felul următor de mâncare – somon afumat cu capere și lămâi confiate –, Ducesa revine.

— Îmi cer scuze, Alteța Voastră, spune ea pe un ton blând, curtenitor.

— Oh, nu e nevoie să îți ceri scuze! A fost mai degrabă o încântare, spune Principesa. Dineurile de la Palatul Regal sunt oarecum plictisitoare.

Contesa de Piatră se strâmbă, rânjind ironic. Sorb din vin și aștept ca Ducesa să se așeze. Sunt lihnită de foame și sper să îi placă somonul mai mult decât celelalte feluri de mâncare, astfel încât să pot mânca pe săturate.

Apoi văd o rochie albă și un moț, iar inima îmi tresaltă de bucurie. Lucien intră în cameră, ținând în mână o nucă și un bol din argint.

— Mulțumesc, Lucien, spune Principesa. Așteaptă aici!

— Desigur, *my lady*.

Băiatul aşază nuca şi bolul pe masă, apoi se retrage lângă perete. Ochii Dahliei sunt plini de frică, aproape rugători, în timp ce îşi plimbă privirea de la bol la Princesă. Eu îmi țin respirația și mă întreb ce o va pune aceasta să facă. Expresia de pe chipul lui Raven, care stă în partea cealaltă a mesei, o oglindește pe a mea. „Tortul glazurat” și „leoaica” privesc cu interes.

— Mai devreme, ea mi-a arătat un truc extraordinar, spune Princesă, apoi se întoarce nerăbdătoare către Dahlia. Haide!

Buza de jos îi tremură atunci când aceasta ia nuca în mâna ei mică. Nu se întâmplă nimic. Princesă se uită la ea cu asprime.

— Haide! îi repetă ea pe un ton mai aspru.

Dahlia își strânge degetele în jurul nucii, iar când le deschide din nou, aceasta pare să fi fost transformată în sticlă fumurie – a folosit cel de-al doilea har, „forma”. Ea se încruntă în timp ce se concentrează. Brusc, nuca începe să se onduleze și să se întindă ca și când ar fi fost făcută din apă.

Mă aștept să îi dea o formă simplă, de stea sau de floare, însă ea o modelează într-o statueta care o reprezintă pe Princesă. Este o treabă incredibil de grea; probabil că Dahlia suferă cumplit.

Ca și când mi-ar fi auzit gândurile, fata scoate un țipăt și scapă statueta din mână, apoi ia bolul și începe să tușească, scuipând un amestec de flegmă și sânge.

Princesă ridică statueta de pe jos. Aceasta surprinde fiecare detaliu. E o replică fidelă a ei. Femeile nobile aplaudă.

Mi se face rău. Cum a putut-o pune Princesă să facă una ca asta în fața tuturor? Iar aceste femei *aplaudă* suferința și umilința la care este supusă sărmana fată.

— Minunat, nu-i așa? spune Princesă cu încântare în glas.

Lucien înaintează ușor și ia bolul din mâinile Dahliei. Văd cum îi strecoară pe furis o batistă, iar când Dahlia își ridică privirea, gura și nasul nu îi mai sunt murdare de sânge.

— Asta a fost tot, Lucien, zice Princesă concediindu-l.

— Da, *my lady*.

Când dă să plece, Lucien mă privește pentru o fracțiune de secundă; un zâmbet discret îi luminează chipul. Îi zâmbesc și eu.

— Un spectacol impresionant, zice Ducesa din Lac, tăind o bucată de somon. Deși cred că ar fi mai bine să vă țineți cele mai bune așternuturi departe de ea.

— Oh, asta nu se întâmplă de fiecare dată, zice Principesa.

Pălesc. De câte ori a pus-o Principesa pe Dahlia să își folosească harurile? Abia dacă a trecut o zi.

Ducesa înghite o bucată de somon și își tamponează buzele cu șervețelul.

— Poate ar fi mai bine să o lăsați să își revină înainte să o obligați să își folosească harurile.

— O să țin minte acest sfat, zice Principesa, mângâind-o ușor pe creștet pe Dahlia.

Gestul mi se pare umilitor; în obrajii fetei își fac apariția două pete roșii.

— Are vreun talent aparte? întrebă Ducesa. Nu se întâmplă întotdeauna să aibă, știți asta. Eu prefer un surogat care are cât de cât talent, adaugă și soarbe din vin. Al meu cântă la violoncel.

Strâng degetele pe furculiță și îmi încordez umerii. Toată lumea se uită la mine, în afară de Raven, care o privește cu ură pe Ducesă.

— Mi-ar plăcea să o ascult cântând, spune Principesa.

Arunc îngrozită o privire către ușă, așteptând ca unul dintre servitori să își facă apariția cu un violoncel.

Însă Ducesa doar zâmbește.

— Sunt convinsă că într-o bună zi o veți asculta, Alteța Voastră.

Conversația continuă despre harurile unice ale surogatelor – „tortul glazurat” este dansatoare; Contesa de Piatră se laudă cu priceperea lui Raven la matematică –, apoi revin la haruri. Discută despre noi ca și când ar vorbi despre vreun animal de companie sau despre un cal de curse care este campion. Ca și când nu le-am auzi. Ca și când nici măcar n-am fi de față.

După o vreme, cina ia sfârșit, iar femeile se sărută pe obraji (de

fapt, nu se sărută; toate par că evită să se atingă). Doamnele de onoare își fac apariția în încăpere și le aduc mantiile. Contesa de Piatră are și ea o „doamnă de onoare” de sex masculin – la fel de neplăcută ca și stăpâna ei. Are un nas mare ca un cioc, iar colțurile gurii îi sunt lăsate.

Raven mă privește fix, cu o expresie hotărâtă întipărită pe față, ca și când ar vrea să spună: „*Ne vom revedea*”. Încerc să îi zâmbesc din privire.

Principesa este ultima care pleacă. Dahlia mă privește pe furiș îngrozită, iar eu fac tot ce îmi stă în putere să îi arunc o privire încurajatoare, strâng din buze și ridic ușor colțurile gurii. Sper să își dea seama ce înseamnă. Sper să ducă un trai bun în Palatul Regal.

Ducesa își plimbă degetul pe gura paharului de vin, urmărindu-și invitatele așa cum o pisică își urmărește prada. Apoi oftează.

— Seara s-a încheiat, zice ea.

Deși nu mă privește, cred că mie mi se adresează. Nu mai e nimeni în încăpere. Apoi iese pe ușă și se îndreaptă spre camera de studiu, lăsându-mă singură și nedumerită.

După o clipă, Cora vine după mine.

O urmez de-a lungul coridoarelor, apoi pe scări în sus, iar palatul îmi apare ca într-un vis în lumina slabă a lămpilor, ca și când m-aș fi rătăcit într-un labirint aurit. Cora deschide ușa apartamentului meu, unde mă așteaptă Annabelle.

— Pregătește-o de culcare, zice Cora.

Annabelle încuviințează din cap.

— Unde pleci? o întreb pe Cora.

— Să o ajut pe Ducesă, răspunde Cora, de parcă ar fi trebuit să știu acest lucru.

— Oh! Noapte bună!

Îngrijitoarele ne urau întotdeauna noapte bună la Southgate, iar pe Cora o privesc ca pe o îngrijitoare.

Ochii ei se încrețesc la colturi când zâmbește.

— Noapte bună!

O urmez pe Annabelle până în dormitorul meu. Prin fața ochilor mi se perindă scene din timpul cinei. Mi s-a părut că au existat două tabere: Principesa, Contesa de Piatră și Ducesa Balanței versus Ducesa din Lac și Contesa Trandafirului. A fi de viță nobilă pare o treabă obositoare – de ce să inviți oameni la cină dacă nici măcar nu îi agreezi?

Sunt atât de prinsă de gânduri, încât nici nu observ că Annabelle mi-a scos bijuteriile, iar acum îmi desface rochia. O cămașă de noapte din mătase stă întinsă pe patul meu.

— Oh! zic eu. Pot să mă pregătesc de culcare și singură.

Annabelle clatină din cap.

— Nu ai voie să vorbești cu mine? întreb eu întristându-mă.

Fata ridică dreptunghiul care îi atârână la brâu și scoate ceva mic și alb dintr-un buzunar al curelei.

O bucată de cretă.

Când începe să scrie pe el și îl ridică să văd și eu, îmi dau seama că dreptunghiul este o tăbliță.

„Nu pot să vorbesc.”

— Cum? Deloc? întreb eu.

E o întrebare stupidă.

Ea clatină din cap.

— Ai pățit ceva?

De îndată ce cuvintele îmi ies pe gură, îmi dau seama că am comis o neobrăzare. Annabelle ridică tăblița.

„Așa m-am născut.”

— Nu ai vorbit niciodată?

Îmi amintesc de o fată din *Mlaștină* care nu vorbea, dar nici nu auzea. Annabelle însă nu pare să aibă probleme cu auzul.

Ea clatină din cap și bate o dată cu degetul în tăbliță – scrisul se șterge.

— Ooo! fac eu. Ce dispozitiv grozav!

Dă din cap fără tragere de inimă, apoi continuă să îmi desfacă rochia. Mi-o dau jos, iar Annabelle îmi trage cămașa de noapte pe cap.

Intrăm în toaletă, unde îmi îndepărtează machiajul, apoi revenim în dormitor. Mă așază la măsuța de toaletă și începe să îmi pieptene părul. Îi privesc cu atenție chipul în oglindă. Are tenul mai palid decât al meu și presărat cu pistrui. Pare atât de fragilă, după încheieturile mâinilor și umeri, dar și blândă, în timp ce trece peria prin părul meu.

— Îți dorești să poți? o întreb, iar ea își ridică privirea surprinsă. Să vorbești, vreau să zic.

Annabelle își mușcă buza și, preț de o secundă, mi se pare că am fost din nou nepoliticoasă. Apoi, pune jos peria și ia tăblița în mână.

„În fiecare zi.”

Încerc să îmi imaginez cum ar fi să nu pot să vorbesc – tresar când îmi dau seama că mi s-a întâmplat și mie în seara aceasta. Și

nu mi-a plăcut deloc.

După ce termină să mă pieptene, Annabelle se apropie de pat și trage cuvertura la o parte pentru mine. Am senzația că am dormit în aceste ultime două zile, însă mă simt în continuare obosită. Mă vârb sub plapuma catifelată și îmi afund capul în perna cu pene. Annabelle îmi arată o fâșie lungă de material cu modele, care atârnă pe peretele chiar deasupra noptierei. Mîimează că ar trage de ea, apoi arată spre propria persoană.

— Dacă trag de ea vei veni?

Ea încuviințează din cap.

— Tu unde dormi?

Arată în jos, apoi mâzgălește pe tăbliță.

„Noapte bună.”

Brusc mă cuprinde teama că voi rămâne singură în acea încăpere necunoscută și extravagantă.

— Annabelle? zic eu. Ai vrea... ai putea să-mi ții companie o vreme?

Fata ezită, iar eu îmi amintesc instrucțiunile date de Cora, cum că trebuie să merg imediat la culcare. Ea încuviințează și se urcă în pat, lângă mine. Îi zâmbesc.

— Mulțumesc.

„Trebuie să fie f. ciudat.”

Îmi dau seama că „f” înseamnă „foarte”. Firește. Ar fi prea mare efortul să scrie cuvintele întregi. Și eu le-aș prescurta dacă aș fi în locul ei.

— De când locuiești aici? o întreb eu.

„Dintotdeauna.”

Îmi trec degetele peste marginea brodată a feței de pernă.

— E cu siguranță frumos.

Annabelle încuviințează din cap fără prea mult entuziasm.

— La dineul din seara aceasta, spun pe un ton ezitant, neștiind dacă ar trebui să vorbesc despre cină, femeile nobile... nu mi s-au părut... adică, n-au fost prea amabile unele cu altele. Întotdeauna se

întâmplă așa?

Annabelle se strâmbă, iar eu înțeleg că e un răspuns afirmativ.

— Principesa este foarte tânără, nu-i așa? E mai tânără decât în fotografii.

Annabelle dă afirmativ din cap.

— Ducesa n-o prea agreează.

Annabelle se fâstâcește și se îmbujorează. Mă grăbesc să schimb subiectul.

— L-am văzut pe băiatul Ducesei.

Simt cum mă străbate un fior când mă gândesc la băiatul chipeș și la înfățișarea lui extravagantă.

— Nu seamănă deloc cu mama lui.

Annabelle zâmbește pe sub mustață, ca și când cuvintele mele ar fi amuzat-o într-un mod pe care eu nu îl înțeleg.

— Cum îl cheamă?

„Garnet.”

— Garnet. Desigur.

Îmi aduc aminte de ce a spus Ducesa, în camera de studiu, cum că nu îi mai trebuie un alt Garnet.

— Ai mai făcut treaba asta? o întreb eu. Să ai grijă de un surogat?

Annabelle clatină din cap.

— Voi încerca să nu îți creez probleme.

Zâmbește și îmi strânge mâna. E foarte caldă și reconfortantă pe sub plapumă și simt cum îmi scapă un căscat.

„Dormi.”

— În regulă, zic eu.

Se ridică din pat și începe să stingă veiozele. Mă las pe spate și mă holbez la baldachinul verzui de deasupra capului. Gândul mă poartă la familia mea. Îmi imaginez căsuța, pe mama care pregătește cina, pe Hazel care își face teme la masă și pe Ochre care taie lemne afară. Mi-i imaginez în jurul mesei, luând o cină săracăcioasă, râzând și vorbind fără teamă. Mă întreb dacă ei se gândesc la mine. Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Noapte bună, Hazel, zic eu în șoaptă. Noapte bună, Ochre. Noapte bună, mamă.

Mi se pare că aud creta lui Annabelle pe tăbliță, însă sunt cuprinsă de toropeală.

În noaptea aceea, am visat. Se făcea că sunt înapoi la Southgate, în sala de muzică, încercând să cânt un duet cu Lily.

Însă nu reușesc să țin violoncelul corect. Acesta alunecă mereu într-o parte, iar arcușul scârțâie pe strune. Lily își ia vioara de sub bărbie și îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Ar fi trebuit să mă ascuți, Violet, zice ea.

Îmi cobor privirea și văd că am un pântec enorm – înăuntru se află bebelușul Ducesei.

Țip.

Mă trezesc dimineața cuprinsă de o transpirație rece, arunc plapuma deoparte și îmi așez mâinile pe pântec.

„Nu sunt însărcinată. Nu sunt însărcinată.” Repet în gând aceste cuvinte, ca și cum ar fi o mantră, inutilă însă.

Intru în baie și mă privesc în oglinda de deasupra chiuvetei. Am ochii umflați, părul încâlcit și sunt mai palidă decât de obicei. Arăt îngrozitor. Oare așa arăt în fiecare dimineață? Căh!

Înmoi un prosop de față în apa rece și mă șterg cu el pe frunte, apoi pe gât. Stomacul îmi chiorăie. Îmi leg părul la spate cu o panglică și mă întorc în dormitor. Trag de fâșia de material ca să o chem pe Annabelle. Mă întreb cum se procedează la micul dejun – trebuie să cobor la bucătărie? Sau mănânc în sufragerie, împreună cu Ducesa?

Înghit cu noduri și îmi duc din nou mâna la pântec, nereușind să scap de imaginea cu mine însărcinată.

Când se va întâmpla?

Strâng din ochi și încerc să mă gândesc la altceva, însă nu am la ce. Totul pare atât de distant, atât de departe într-un viitor pe care

nu mi l-am putut imagina cât timp am fost la Southgate. Acum, când mă aflu aici, gândul că voi fi însărcinată, că în pântecul meu va crește copilul altcuiva mă îngrozește.

Ușa se deschide și intră Annabelle, aducând cu ea mirosul de cafea proaspătă. Așază o tavă cu capac pe măsuță.

Mirosul de mâncare mă face să mă simt mai bine – încă mi-e foame după cina sărăcăcioasă de aseară. Mama obișnuia să spună că o masă copioasă te ajută să gândești. Annabelle îmi face semn să mă așez și ridică încet capacul.

Pe tavă sunt ouă fierte moi, în păhărele din argint, iaurt cu fructe proaspete, pâine prăjită și unt, fâșii crocante de bacon și un pahar cu suc rece de portocale. Annabelle îmi așază în poală un șervețel și toarnă cafea într-o ceașcă roz de porțelan, în timp ce eu dau iama în mâncare.

Ea ridică o sprânceană.

„Ți-e foame?”

— Lihnită, spun eu cu gura plină de pâine prăjită și ouă. Aseară, Ducesa abia dacă m-a lăsat să iau o îmbucătură.

„Ai dormit bine?”

Dau să mușc din fâșia de bacon, însă mă opresc. Ridic din umeri și o așez pe farfurie, apoi iau ceașca de cafea în mână.

— Patul e confortabil.

După ce termin cu micul dejun, Annabelle îmi pregătește dușul, apoi mă îmbracă într-o rochie de culoarea piersicii coapte. Mă așez la măsuța de toaletă din dormitor, în timp ce ea îmi coafează părul în bucle și mi-l prinde sus cu agrafe.

— Plec undeva? întreb eu.

Ea ridică din umeri.

— Știi... adică, ai habar...

Nu știi cum să formulez întrebarea. Cum să întrebi pe cineva dacă știe când vei fi „inseminată”?

— Trebuie să fiu programată sau cum se procedează?

„Așteaptă să te cheme D.”

— Oh, spun în timp ce mă joc cu unul dintre cerceii din opal și topaz care îmi atârnă de ureche. În regulă.

După ce termină, mă ridic și mă privesc în oglindă. Cu părul prins în vârful capului și îmbrăcată în materiale fine, par mai în vârstă decât fata care stătea în sala de pregătire și își privea reflexia ca și când ar fi fost a altcuiva.

„Drăguță.”

Deschid gura, apoi o închid, neștiind ce să spun. Chiar sunt drăguță. Totuși, nu sunt sigură că semăn cu *mine*.

Îmi petrec dimineața explorându-mi camerele. Am trei dulapuri pline cu rochii de toate culorile, materialele și modelele, de la rochii simple de zi până la rochii elegante de seară. Când Annabelle trage draperiile, zăresc pentru prima oară ce se află dincolo de pereții palatului. O alee acoperită cu pietriș încercuiește un lac imens cu o suprafață strălucitoare și lină precum o oglindă de cristal, de un albastru scânteietor, neobișnuit. În depărtare, văd două porți aurii. După o vreme, ne mutăm în încăperea alăturată dormitorului. Salonul de ceai este plăcut și luminos. Toate piesele de mobilier, sunt acoperite cu tapiserie galbenă și portocalie, iar buchete de crăițe și narcise sunt așezate pe mese. Rafturi înalte acoperă un perete întreg, iar colecția de cărți cuprinde un amestec de titluri cunoscute și mai puțin cunoscute. *Istoria completă a caselor fondatoare* eclipsează un volum din *Fântâna dorințelor*, o colecție de povești pentru copii.

— Oh, ador cartea aceasta! exclam, în timp ce iau cartea de pe raft. Mă miră faptul că o găsesc în diviziunea *Bijuteria* – e o amintire plăcută de acasă. Tata obișnuia să îmi citească astfel de povești. Le-ai citit vreodată?

Annabelle clatină din cap.

Povestea fântânii dorințelor era preferata noastră, a mea și a lui Hazel. O răsfoiesc și zâmbesc, aducându-mi aminte cum așteptam lângă ușă să vină tata de la fabrică, mirosind a fum și a unsoare, și cum îl rugam să ne citească în timp ce mama pregătea cina. Avea

cea mai plăcută voce. În poveste este vorba despre două surori care descoperă o fântână magică; ele îl eliberează pe duhul apei care trăiește înăuntru și, drept răsplată, acesta le îndeplinește câte o dorință. Hazel și cu mine ne cuibăream de o parte și de cealaltă a tatălui nostru și, lăsând cuvintele să ne învăluie, ne țineam răsuflarea și plângeam la momentele potrivite. Trebuie să fi avut vreo zece ani pe atunci; Hazel avea șase. Un an mai târziu, tata a murit.

Până am trecut la povestea următoare, a sosit și ora prânzului. O servitoare tânără, îmbrăcată într-o rochie neagră și cu un șorț alb, intră cu o tavă plină cu bunătăți. Indiferent cât de gustoasă mi s-a părut mâncarea de la Southgate, aceasta nu se compară deloc cu cea din *Bijuterie*.

După prânz, încep să mă plictisesc. Citesc din *Fântâna dorințelor*, însă gândurile mele zboară departe. Annabelle stă într-un fotoliu și brodează o batistă.

— Pot să vizitez și restul palatului? întreb eu.

„Nu, trebuie să ne cheme D.”

— Și când se va întâmpla asta?

Annabelle ridică din umeri.

Oftez și mă las din nou pe canapea, însă corsetul rochiei mă incomodează și trebuie să stau dreaptă. Annabelle pune deoparte batista și își ia tăblița.

„*Halma?*”

— Știi să joci *Halma*? o întreb eu încântată.

Annabelle zâmbește larg.

— Credeam că este un joc specific *Mlaștinii*, îmi exprim eu nedumerirea mai târziu, în după-amiaza aceea, în timp ce mă holbez la steaua cu șase colțuri de pe tablă. Cum de știi să joci așa de bine?

Annabelle m-a bătut deja de două ori și e pe cale să obțină și cea de-a treia victorie. Aproape toate piesele ei se află în colțul meu – ale mele sunt împrăștiate în mijlocul tablei și îi este foarte ușor să

sară peste ele.

„F. vechi, orig. Din F.”

— Din *Fermă*? Zău? mă minunez și sar peste două piese ale ei ca să aterizez într-un final în colțul ei. N-am știut asta.

Annabelle se folosește de piesele mele proaspăt așezate ca să sară până la jumătatea tablei.

„Nu a apărut în B., doar se joacă aici.”

— Mda, observ, bombăn eu.

Nu sunt obișnuită să pierd la *Halma* – Raven juca îngrozitor de prost. Nu avea răbdare la așa ceva. Jucam cu Lily, iar aceasta pierdea întotdeauna.

Annabelle nu are nevoie decât de trei mutări ca să câștige jocul.

— Vreau să-mi iau revanșa, zic eu imediat.

Ușa salonului se deschide. Un soldat ia poziție de drepti când Ducesa din Lac intră în încăpere. Annabelle sare de pe scaun, însă eu abia mă ridic. Femeia poartă o rochie roșie, cu falduri de șifon care cad în valuri până la podea, iar în jurul mijlocului are o cingătoare împletită din mătase. De lanțul din jurul brâului îi atârână un evantai. Fața îi este ca o mască, însă ascunde o anumită frenezie, ca și când emoții ciudate ar clocoti sub aceasta.

Mă măsoară din priviri.

— Ai făcut treabă bună, zice ea, abia uitându-se în direcția lui Annabelle, un indiciu vag că se adresează doamnei mele de onoare.

Mă întreb dacă înfățișarea mea a fost un soi de test pentru aceasta.

— Bună ziua, *my lady*, spun eu oarecum stânjenită.

— Da, este într-adevăr o zi bună, nu-i așa? spune Ducesa și se apropie de mine cu un mic zâmbet întipărit pe buze, iar eu trebuie să-mi adun toate forțele să nu mă dau înapoi sau să mă las pe spate. Te-ai purtat foarte bine aseară. Sunt impresionată.

— Mulțumesc, *my lady*.

Îmi doresc să facă un pas în spate. Nu îmi place că stă atât de aproape de mine.

Ducesa izbucnește în râs.

— Nu te speria așa! Ți-am mai spus, dacă dai dovadă de încredere, vei fi răsplătită, zice și își flutură evantaiul către soldat. Aduceți-l înăuntru!

La un semn al soldatului, doi servitori intră în încăpere cărând un cufar uriaș din lemn și îl așază pe podea. Deschid capacul cu ajutorul unor răngi, după care îl reazemă de ladă.

— Asta a fost tot, zice Ducesa, iar servitorii fac o plecăciune și se retrag.

Se așterne o tăcere apăsătoare, timp în care eu îmi mut privirea de la Ducesă la cufar, apoi la Annabelle și înapoi la cufar.

— Ce faci? întreabă Ducesa. Uită-te!

Aș prefera să verific conținutul lăzii când voi rămâne singură, însă este evident că nu am de ales. Mă apropiu cu pași ezitanți, îngenunchez în fața cufarului deschis și încep să scot pumni de călți. Zăresc un luciul de lac și, brusc, incertitudinile mele se transformă în încântare. Încep să scot mai repede călții ca să ajung la violoncel. Îmi trec degetele peste strune, iar în urechi îmi răsună un sunet înăbușit de note.

Îl dezvelesc cu grijă – este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, și am văzut o mulțime de lucruri frumoase în aceste ultime două zile. Lacul îi conferă lemnului de arțar o strălucire roșiatică; orificiile în formă de litera f sunt mult mai stilizate decât cele pe care le-am văzut până acum. Îmi trec degetele peste îmbinări, minunându-mă de gravurile adânci. Îmi trec din nou degetele peste strune, ciupind-o pe fiecare în parte și simt cum mi se pune un nod în gât când aud sunetul lor bine cunoscut.

— Ți place? mă întreabă Ducesa.

— Este al meu? spun eu în șoaptă.

— Firește că este al tău. Ți place? mă întreabă din nou Ducesa nerăbdătoare.

Înghit cu greu.

— Da, *my lady*. Îmi place foarte mult.

— Bine. Cântă ceva!

Apuc violoncelul de gât și îl scot din cufăr, împrăștiind pe jos ghemotoace de câlți. Cuibărite în cufăr se află arcușul și o bucată de sacâz. Le iau și mă îndrept către un scaun cu spătar. Violoncelul nu este greu, iar eu îl potrivesc între genunchi și îi proptesc gâtul de umăr. Frec arcușul cu bucata de sacâz, iar mirosul său înțepător de rășină îmi stârnește o mulțime de amintiri – îmi amintesc de ziua în care am învățat să cânt la acest instrument, de prima oară când am ținut în mână un arcuș, de momentele când cântam singură în odaia mea seara târziu, de duetele cu Lily în sala de muzică...

— Aveți un compozitor preferat, *my lady*? întreb eu.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Nu. Cântă ce vrei!

Inspir adânc și îmi așez degetul pe strune. Îmi dau seama că va trebui să îmi tai unghiile. În sfârșit, trec arcușul peste struna „do”.

Este acordat perfect. Nota mă învăluie, umple încăperea într-un mod plăcut și vibrant. Închid ochii.

Cânt preludiul unei suite în sol major, una dintre primele bucăți muzicale pe care le-am învățat. Notele curg unele după celelalte, așa cum apa curge peste pietrele netede, iar degetele mele se mișcă cu iscusință, sigure de poziția lor. Toți cei din cameră dispar încet, iar eu mă simt inundată de un sentiment minunat de ușurare – întreaga mea ființă se schimbă atunci când cânt. Sunt una cu muzica și cu strunele, iar trupul meu vibrează odată cu cel al violoncelului. Mă contopesc cu instrumentul și parcă plutesc spre un loc unde nimeni nu mă poate atinge, unde nu există nici *Bijuterie*, nici surogate, un loc unde există doar muzică. Ritmul se intensifică și devine mai grav pe măsură ce suitea se apropie de sfârșit, iar notele sunt din ce în ce mai înalte până când trec arcușul pe ultima strună, o cvintă perfectă care rămâne suspendată în aer, tremurând, fără cusur.

Deschid ochii.

Fața Ducesei este transfigurată. Expresia de pe chipul ei, triumfătoare. Cred că mă sperie mai mult decât masca pe care a

afișat-o.

— A fost... excepțional, zice ea.

— Mulțumesc, *my lady*.

Își face vânt cu evantaiul de câteva ori, apoi îl închide brusc.

— În seara aceasta, va merge mai devreme la culcare, îi spune lui Annabelle înainte să iasă din încăpere, urmată de soldat. Mâine ieșim.

— Unde ieșim? o întreb pe Annabelle pentru a o suta oară, în timp ce îmi piaptână părul seara. În *Bijuterie*?

Ea pune peria jos.

„Sau în *Bancă*.”

— Vei veni și tu?

Ridică din umeri. Îmi dau seama după expresia de pe chipul ei că, într-adevăr, nu știe.

— Mă... mă duce la doctor? întreb eu agitată.

Annabelle clatină din cap.

„Doctorul vine aici.”

— Oh!

Îmi rod unghia de la degetul mare, mistuită de un sentiment de nefericire.

Annabelle îmi îndepărtează mâna de la gură și începe să mă dea cu cremă hidratantă pe brațe.

— Nu prea m-a interesat ce se întâmplă în *Bijuterie* cât timp am fost la Southgate. Prietena mea, Lily, era cea care citea bârfele de prin reviste și își imagina cum ar fi viața noastră aici. Mă întreb pe unde o fi acum. Este o fată atât de drăguță! Sper să o fi cumpărat o doamnă cumsecade.

Îmi trec degetele peste luciul măsuței de toaletă și peste capacul din catifea al unei cutii de bijuterii.

— I-ar plăcea aici.

Îmi face bine să vorbesc despre Lily – îmi aduce aminte că a existat, că mai există, că am fost prietene și că a însemnat ceva.

— Îi plac lucrurile extravagante și să se gătească. Ar face infarct dacă ar vedea camera aceasta. Însă ea a fost lotul 53. Poate locuiește în *Bancă* acum.

„Este frumos în *Bancă*.”

Zâmbesc.

– N-o cunoști pe Lily. Pentru ea, „frumos” nu are același înțeles ca pentru noi, restul, adaug, iar gândul mă poartă la dineul de seara trecută. Aseară, la cină, am revăzut-o pe cea mai bună prietenă a mea, Raven. A cumpărat-o Contesa de Piatră. Știi ceva despre ea?

Deși Annabelle ridică din umeri, își mușcă buza de jos cu dinții din față și se încruntă.

– Raven e puternică, continui, mai mult ca să mă simt eu bine decât să îi iau apărarea în fața lui Annabelle. Mai puternică decât oricare persoană pe care am cunoscut-o. Nu va păți nimic.

Annabelle dă din cap absentă și desface capacul unei cutii cu cremă pentru față.

Îmi vine un gând și o prind de încheietură.

– Nu știi cum mă cheamă, zic eu.

Nimeni nu știe și mă deranjează faptul că nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-i dezvălui care e numele meu.

Annabelle face ochii mari și scutură din cap.

– Oh, te rog, insist eu. Te rog?!

Ea privește în altă parte, cu durere în ochi.

– Bine, zic eu. Îmi cer scuze. Nu contează.

Annabelle își destinde umerii. Înșfac bucata de cretă și tăblița și, înainte ca ea să apuce să mi le ia, mângălesc: „Violet”.

Apoi șterg tăblița.

În dimineața următoare, Annabelle mă îmbracă în negru.

Dispoziția ei pare oarecum diferită – pare agitată. Abia dacă folosește creta și clatină sau încuviințează scurt din cap atunci când îi adresez o întrebare. Rochia pe care o alege pentru mine este asemănătoare cu aceea pe care am purtat-o la licitație, lungă până la pământ, stil „empire”. În jurul gâtului, îmi leagă o fâșie de catifea neagră.

– Asta pentru ce e? întreb eu, mângâind cu vârful degetelor materialul fin. E plăcut la atingere.

Annabelle nu răspunde. Îmi prinde sus părul din față, lăsând restul desfăcut.

Cora își face apariția, cu un voal negru din dantelă într-o mână.

— Este pregătită? întrebă și mă măsoară din cap până-n picioare. Foarte bine, i se adresează ea lui Annabelle, înainte să îmi prindă voalul de păr.

— Asta pentru ce e? întreb eu.

— Nu pune întrebări! Vino cu mine!

— Annabelle nu vine?

— Nu, răspunde Cora pe un ton aspru.

Annabelle îmi zâmbește pierit înainte să o urmez pe Cora afară din cameră. Simt cum mă cuprinde neliniștea în timp ce traversăm coridorul cu flori, apoi pe cel cu portrete și coborâm scara principală până în foaietul pe care l-am zărit înainte de dineu. Razele soarelui pătrund prin acoperișul din sticlă, făcând să scânteieze apa din fântână. Ducesa mă așteaptă, iar soldații formează un zid roșu în jurul ei. Poartă o fustă lungă, neagră și o bluză neagră din mătase pe sub un blazer negru, croit cu mare pricepere. Pe cap are o tocă de aceeași culoare, iar voalul-plasă abia îi acoperă ochii, care mă scrutează cu atenție.

— Rochia este... prea simplă, zice ea.

— Îmi cer iertare, *my lady*, răspunde Cora făcând o reverență. O putem schimba.

Ducesa își flutură mâna în semn de dispreț.

— Nu, nu mai avem timp.

Se apropie agale de mine legănându-se pe pantofii negri cu toc, iar ochii noștri sunt la același nivel. În mână ține ceva din argint.

— Nu îmi place în mod deosebit chestia asta și nici nu cred că ai nevoie de ea, spune Ducesa ridicând obiectul din argint. Dar există persoane care vor căuta motive să mă defăimeze. Nu o voi folosi decât dacă voi fi nevoită. Ai înțeles?

Nu înțeleg nimic, dar cuvintele ei mă înspăimântă. Apoi desface obiectul din argint, iar eu simt un gol în stomac.

Este o zgardă.

– Vei fi cuminte, nu-i așa? toarce ea.

Creierul țipă la mine că este un lucru greșit, ceva îngrozitor, însă rămân împietrită, în timp ce inima bate să-mi sară din piept, ca și când ar încerca să evadeze. Nu reușesc decât să mă holbez la ea.

Soldații fac un pas în față, ca și când ar fi anticipat că vreau să atac, însă Ducea ridică mâna.

– Nu, murmură ea, ținându-și ochii negri ațintiți asupra mea. Rămâneți pe loc! A înțeleș.

Împotriva firii mele, împotriva oricărui impuls pe care îl simt, îi permit Ducei să îmi prindă zgarda la gât, peste fâșia din catifea. O parte din mine este încă în stare de șoc. Nu vreau să fiu lovită din nou sau imobilizată de soldați. Cealaltă parte însă înțelege, în timp ce Ducea își prinde brățara în jurul încheieturii, de care este legat un lanț lung, din argint, care ne unește acum. Înțeleg că are un plan și că fac parte din el, iar acest gest îmi spune că acum îi aparțin.

Înțeleg, dar nu îmi pasă. O urăsc pentru asta.

– Voalul, Cora, zice Ducea, iar Cora ridică voalul negru de dantelă și mi-l lasă peste față.

Acesta îmi acoperă ochii, nasul, gura și îmi cade pe umeri.

– Urmează-mă, zice Ducea luând-o înainte.

Lanțul lesei se întinde și îmi smucește gâtul, iar eu înțeleg scopul fâșiei din catifea – îmi protejează pielea gâtului de zgardă.

Nu am de ales decât să o urmez. Umilința îmi arde obraji și îmi țin pumnii atât de strânși, încât unghiile mi se înfig în palme. Durerea îmi ascute simțurile și îmi concentrez furia asupra ei.

Doi servitori deschid ușile din sticlă, iar lumina puternică a soarelui îmi pătrunde prin voal. Soarele este plăcut, deși briza răcoroasă îmi face pielea de găină pe brațe și pe ceafă. Preț de o clipă, uit de furie, de umilință și de nedreptatea care mi se face, deoarece mă aflu la marginea unei curți circulare imense, împrejmuț de un palat care pare a fi construit din bucăți de diamant. Suprafața sa, cu multiple fațete, aruncă curcubeie în

lumina soarelui, iar în vârful nenumăratelor turnulețe se află steaguri albastre care flutură în adierea vântului. Lacul de cleștar se întinde în fața mea, iar în depărtare zăresc porțile.

Ceva se mișcă în spatele uneia dintre ferestrele de la parter. Văd o siluetă, o față, care stă cu brațele încrucișate peste piept și îmi aruncă o privire dușmănoasă. Sau poate că îi aruncă o privire dușmănoasă Ducesei. Nu îmi dau seama.

O altă smucitură a lesei mă atenționează că Ducesa se îndreaptă către un vehicul pe care l-am văzut doar în fotografii. Este un automobil. În comparație cu automobilul alb și lucios, cu un bot lung și o nuanță metalică pe cauciucurile din față, diligențele electrice par greoaie și demodate. Un servitor deschide portiera, iar Ducesa se așază pe bancheta din spate; o urmez șovăielnic, cât pe ce să dau cu capul de cadrul portierei joase. Scaunele sunt îmbrăcate într-o piele moale, de culoare crem, și încălzite de soare. Lacheul închide portiera în urma mea. Șoferul, care se află deja în spatele volanului, își duce mâna la pălărie, salutând-o pe Ducesa, și pornește motorul. Pietrișul scrâșnește sub cauciucuri în timp ce ne deplasăm încet de-a lungul aleii lungi. Este un mod foarte confortabil de a călători și ar fi chiar plăcut dacă nu aș fi legată de o altă persoană.

Arunc o privire în spate, spre palat. Fata din cadrul ferestrei a dispărut.

Ducesa mă ignoră și bate nerăbdătoare cu degetul pe cotieră. Își scoate pudriera din plicul din mătase neagră și își dă cu ruj roșu pe buze. Își privește chipul în oglinjoară și oftează.

– Este îngrozitor să îmbătrânești, zice ea.

Tac. Oricum nu aș ști ce să răspund – Ducesa nu pare deloc bătrână.

Pe porți se află blazonul Casei din Lac – un cerc albastru, lăcuit, cu două tridente din argint încrucișate. L-am văzut în camerele mele, deasupra șemineurilor și pe unele dintre ceasurile de perete, dar și pe uniforme soldaților. Automobilul iese pe șoseaua

asfaltată, a cărei suprafață este atât de netedă, încât mi se pare că alunecăm pe ea. Îmi amintesc de drumurile desfundate din *Mlaștină* atunci când m-am dus să îmi văd pentru ultima oară familia – casele din chirpici, mirosul de noroi și de sulf din aer, stratul de praf care părea să acopere totul. Călătoria aceasta însă este complet diferită.

Bijuteria pare să fie alcătuită numai din palate așezate, practic, unele într-altele, dar separate de ziduri înalte și groase, în vârful cărora se află țepi care îți dau fiori – palatele pot fi zărite doar prin porțile mari care permit accesul pe proprietate. După ce lăsăm în urmă palatul de diamant al Ducesei, zăresc o structură pe mai multe niveluri, construită din marmură și onix, prevăzută cu scări exterioare la fiecare nivel, lucru care îi conferă o înfățișare geometrică. Îmi aduce aminte de cuburile cu care ne jucam eu și prietenele mele când eram mici.

Pe drum, ni se alătură și alte automobile, care par a se îndrepta toate în aceeași direcție. Continuăm să trecem pe lângă palate, multe construite din cristale de culori diferite – roz, turcoaz, smarald, topaz, granat. Unele au turnuri înalte, altele, domuri, iar altele au forme ciudate la care nu m-aș fi așteptat niciodată. Unul dintre ele, care seamănă cu o grămadă de triunghiuri, îmi amintește de un brad, mai ales că este construit din jad și aur. În fața lui se întinde o grădină imensă cu trandafiri, majoritatea în stare latentă, având în vedere că se apropie iarna. Pe ici, pe colo mai există câțiva boboci înfloriți care se țin de tulpinile subțiri, semănând cu niște pete roz și roșietice. Blazonul de pe porți reprezintă un diamant verde, cu doi trandafiri încrucișați. Pe alee așteaptă un automobil negru.

— Întârzie, ca de obicei, bombăne Ducesa.

Apoi, zidurile dispar, iar eu uit că nu vreau să vorbesc cu Ducesa, uit de lesă și de voal, deoarece recunosc structura incredibilă pe lângă care trecem. Nu am crezut niciodată că o voi vedea în realitate.

— E Sala Mare a Palatului! exclam.

Este o clădire imensă, cu fațada din piatră roz, prevăzută cu un

dom verde-deschis și două statui din aur care înfățișează două femei frumoase ținând în mâinile întinse câte o trompetă lungă și subțire. Mă holbez cu gura căscată, gândindu-mă la toți muzicienii faimoși care au cântat în acea sală – Cornett Strand, Gaida Balaban și preferatul meu, Stradivarius Tanglewood. Nici nu îmi pot imagina bucuria de a putea cânta pe această scenă.

Nu îmi iau privirea de la Sala Mare a Palatului până când aceasta rămâne în urmă și se pierde în depărtare.

Șoseaua începe să urce și pătrundem într-o pădure. Alaiul de automobile șerpuiește printre copacii ale căror frunze încep să își schimbe coloritul – o paletă de roșu, portocaliu și galben se ivește prin desișul luxuriant. Șoferul nostru ia curbele lin, însă eu mă țin de mânerul portierei ca să nu alunec și să mă lovesc de Ducesa. Ea privește îngândurată pe geam.

– Iubeam pădurea aceasta când eram copil, zice Ducesa. Însă tata nu m-a lăsat să mă joc în ea. Era prea periculoasă, îmi spune Ducesa și clatină din cap. Bărbații, puștile lor și dorința ridicolă de a împușca animale doar din plăcere!

Îmi este greu să îmi imaginez cum era Ducesa în copilărie, darămite că s-ar fi jucat, în pădure sau oriunde altundeva.

– Îmi plăcea să mă prefac că stau de vorbă cu copacii, asemenea surorii mai mici din cartea mea preferată, *Fântâna dorințelor*. Cunoști povestea?

Cuvintele ei mă uluiesc. Ducesa a citit *Fântâna dorințelor*?

– Vorbește! îmi ordonă când vede că nu răspund.

– Da, am citit-o, spun eu, apoi adaug fără tragere de inimă: *my lady*.

– M-am gândit eu. E oarecum... provincială. Guvernanta mea obișnuia să mi-o citească – era o femeie simplă. Tata s-a înfuriat când a aflat. Trebuia să îi citesc pe clasici, nu basme. A aruncat-o pe guvernantă în temniță. N-am mai văzut-o niciodată. Bănuiesc că ție ți-a citit-o mama ta? Nu cred că există guvernante în *Mlaștină*.

Ducesa rostește aceste cuvinte cu atâta lejeritate, încât simt un

fior pe șira spinării.

— Tata mi-a citit-o, *my lady*.

— Da? zice ea ridicând mirată o sprânceană. În ce diviziune lucrează tatăl tău?

— A murit, răspund eu pe un ton rece, fără să mai adaug *my lady*.
Ducea zâmbește.

— Oh, chiar îmi place de tine! Dai dovadă de un echilibru interesant între supunere și dispreț.

Îmi încleștez maxilarul și mă uit pe geam. Detest faptul că nu îmi oferă șansa să o sfidez – îndrăzneala de care dau dovadă este pe placul ei, la fel și supunerea mea.

Pădurea se sfârșește brusc, iar dispoziția mea proastă se risipește la fel de brusc. Automobilul străbate încet o grădină întinsă – creaturi uriașe din gard viu, înalte de trei metri, mărginesc drumul, unele cu trompele întinse, altele cu ghearele ridicate în aer sau cu botul în pământ.

— Mai avem puțin și ajungem, spune Ducea însuflețindu-se.

Încetăm, deoarece drumul este plin de automobile, care urcă până când pătrund într-o piață mare, cu o fântână arteziană în mijloc. În centrul ei se află o statuie înfățișând patru băieți care stau spate în spate și suflă în trompete; din fiecare trompetă țâșnește un jet de apă ce aterizează în fântână. În partea îndepărtată a pieței se află un palat atât de extravagant, încât nu poate fi decât al Principesei și al Principelui. Este construit dintr-un material auriu lustruit, care seamănă cu un foc lichid, iar stâlpii, coloanele, domurile și turnurile sunt mai înalte decât ale celorlalte palate pe care le-am văzut. O serie de trepte joase și largi, îmbrăcate în piatră fină, cenușie, duc la două uși masive.

Femeile nobile, îmbrăcate în negru, se plimbă de colo colo, multe dintre ele însoțite de surogate în lesă, cu voalul tras pe față și îmbrăcate în negru, la fel ca mine. Este o priveliște sumbră și mă întreb ce se va întâmpla.

Șoferul oprește și coboară repede ca să îi deschidă portiera

Ducesei. Alunec de-a lungul banchetei când lanțul se întinde și mă străduiesc să rămân cât mai aproape de ea – detest zgarda asta care mă trage de gât.

Femeile nobile se dau la o parte la vederea Ducesei, făcând plecăciuni și murmurând „Senioria Voastră”. Cercetez fețele acoperite cu voaluri ale surogatelor în căutarea lui Raven. Trebuie să fie aici. Dacă la palat are loc un eveniment, nu ar trebui să fie invitate toate cele patru case fondatoare?

– Bună dimineața, Iolite, i se adresează Ducesa unei femei roșcate, care poartă pe umeri o pelerină neagră.

La încheietura mâinii îi strălucește o brățară al cărei lanț se pierde sub voalul care acoperă fața surogatului.

– Pearl! exclamă femeia. Ea și Ducesa se prefac că se sărută pe obraji. Ce mai faci?

Ducesa îi oferă un răspuns politicos, iar eu încremenesc când observ surogatul legat de lanț.

Are un pântec imens.

Nu reușesc să îi disting fața prin voal, iar ea ține ochii plecați. Nu poate fi cu mult mai mare decât mine.

Realitatea mă izbește ca o cărămidă în cap.

Am în față viitorul care mă așteaptă.

Zgomotul îmi invadează brusc urechile.

– ...Îmi pare atât de rău că n-am reușit să ajung la licitație, zice femeia cu pelerină.

– Păi, nici nu era nevoie, spune Ducesa.

– Știu, dar listele de anul acesta au fost interesante, geme femeia.

Listele. Simt că mi se face grață.

– Tu pe care ai cumpărat-o?

– 197, răspunde Ducesa pe un ton triumfător.

– Este o fată populară, nu-i așa?

– A suscitât un interes deosebit, într-adevăr, răspunde Ducesa și își aruncă privirea la fata-surogat însărcinată. A ta cred că se apropie de termen.

— Peste o lună, răspunde femeia mângâindu-i burta umflată, gest care îmi produce fiori.

Fata își ține ochii plecați și nu reacționează la atingerea stăpânei ei.

— Parcă ieri ai cumpărat-o, spune Ducesa.

— Oh, așa e, încuviințează femeia. Timpul zboară, nu-i așa?

— Ai ales deja un nume pentru fiul tău?

— Lordul de Sticlă și cu mine am hotărât să așteptăm până se va naște copilul. Însă ne-am gândit la câteva, răspunde femeia făcând cu ochiul.

Femeia aceasta trebuie să fie Doamna de Sticlă – un lucru *cert* pe care mi-l amintesc de la orele despre familiile nobile este acela că, după cele patru case fondatoare, toți ceilalți sunt fie lord, fie lady. Ochii ei se măresc și îi face cu mâna cuiva din spatele meu.

— Ametrine!

„Ce nume ciudate au aceste femei nobile”, îmi zic când Contesa Trandafirului ni se alătură.

Aceasta se sprijină cu toată greutatea pe un toiag negru, iar pe umeri îi atârnă o haină din blană de nurcă. Deși fața „leoaicei” este ascunsă în spatele voalului, simt că este încordată – pun pariu că urăște lesa la fel de mult ca și mine.

— E atât de trist, nu-i așa? zice Contesa, însă expresia de pe chip îi contrazice cuvintele – nu pare deloc tristă.

— Da, răspunde Doamna de Sticlă cu o voce șoptită, dar schițând un zâmbet. Și atât de... neașteptat!

— Într-adevăr, spune Ducesa pe un ton prefăcut.

Habar nu am despre ce vorbesc, însă ceva din tonul lor îmi dă o stare de disconfort.

Se aud trompetele, iar ușile masive se deschid cu un scârțâit. În prag își face apariția un bărbat mai în vârstă, cu tâmplele cărunte, înconjurat de soldați. Brusca, se așterne tăcerea, iar mulțimea face o plecăciune adâncă. De astă dată nu e nevoie să mi se spună ce să fac, deoarece îl recunosc pe omul din fața mea. L-am văzut de

nenumărate ori pe copertele revistelor lui Lily, pe sigiliul oficial, în ziarele pe care le citeau îngrijitoarele...

Este Principele Elector.

Este un bărbat înalt, cu o față frumoasă, deși brăzdată de riduri. Poartă uniforma Regimentului, doar că sunt inversate culorile, o haină militară neagră cu nasturi roșii și emblema familiei regale prinsă în partea dreaptă a pieptului – o flacăra încoronată și două sulite încrucișate.

– Alteța Sa vă mulțumește pentru că îi sunteți aproape în aceste momente triste, spune el cu o voce de tenor, însă nu permite prezența surogatelor între aceste ziduri. Dacă doriți să vă prezentați omagiile, trebuie să le lăsați aici pe surogate.

La auzul acestui anunț, doamnele își țin respirația șocate și își exprimă nemulțumirea în șoaptă. Doamna de Sticlă se încruntă, aruncând o privire către pântecul surogatului său, iar Contesa Trandafirului este stupefiată.

– Să le lăsăm aici? îi zice ea printre dinți Ducesei. *Singure?*

Ducesa îl pironeste cu privirea pe Principele Elector, iar pe buze îi apare un zâmbet calculat.

– Foarte inteligent, spune ea în șoaptă, după care smucește de lesă, trăgându-mă mai aproape. Să fii cuminte, mârâie printre dinți pe un ton rece ca gheața, altminteri vei fi pedepsită. Ai înțeles?

Scrâșnesc din dinți și dau afirmativ din cap. Ducesa mă privește în ochi preț de o secundă, apoi își desface brățara de la încheietură. Celelalte femei îi urmează exemplul, multe dintre ele ezitând.

În timp ce șuvoiul de siluete îmbrăcate în negru trece prin ușile duble, făcând o plecăciune când ajung în fața Principelui, un altul roșu le încercuiește pe surogate. Soldații Principelui sunt înarmați și au fețe inexpresive. Poate e doar o impresie, însă mi se par mai impunători decât cei de la palatul Ducesei. Surogatele care se află mai aproape de ei se fac mici atunci când aceștia strâng cercul în jurul nostru. În timp ce ne îngrămădim, mă ciocnesc accidental de fata însărcinată și o calc pe picior.

— Oh, îmi cer iertare, zic eu repede.

Fata nu zice nimic, însă își duce mâna la pântec și și-l mângâie.

— Este... ești bine?

— Copilașul lovește, zice ea în șoaptă, iar eu nu știu dacă vorbește cu mine sau cu ea însăși până când nu își ridică privirea.

Ochii ei mari și căprui, ca ai unei căprioare, ies și mai mult în evidență pe fața trasă – are pielea întinsă pe pomeți și pe bărbie. Pe buze îi apare un zâmbet fantomatic.

— Este... un lucru bun?

Nu am nici cea mai vagă idee cum este să fii însărcinată. Îmi aduc aminte vag cum era mama pe vremea când era însărcinată cu Hazel. Cel mai bine însă îmi amintesc că mă întrebam cum îmi va afecta *mie* viața făptura asta mică, nu ce simțea mama. Era fericită și parcă strălucea, nu ca fata scheletică pe care o am înaintea ochilor.

— Știe că mi-e frică, spune ea legănându-și pântecul cu tandrețe. Știe că nu îmi place să ies din casă.

— De unde știe că ți-e frică? o întreb în șoaptă.

— Vei vedea și tu, răspunde fata. Vei avea și tu parte de așa ceva. Brusc, cineva mă apucă de braț.

— Fawn?

O altă față mă țintuiește cu privirea prin voal.

— N-nu, mă bâlbâi eu. Sunt Violet.

E un sentiment plăcut să îmi pot rosti numele cu voce tare.

— Ai văzut cumva o fată cu părul castaniu și pistrui pe față? Ești de la Westgate?

— Nu, răspund. Îmi pare rău. Sunt de la Southgate. Fawn este prietena ta?

— Este sora mea, răspunde fata cu lacrimi în ochi. Nu... nu reușesc să dau de ea, îmi explică, apoi se întoarce către „leoaică” și o apucă de încheietura mâinii. Ai văzut cumva o fată cu părul castaniu și pistrui pe față?

„Leoaica” își smucește brațul din prinsoarea fetei.

— Nu pune mâna pe mine, îi zice ea pe un ton rece.

Fata pufnește și se întoarce spre o alta, pe care o întreabă același lucru. „Leoaica” îmi surprinde privirea încruntată și se uită cu dușmănie la mine.

— Ce-i?

— Nu te înțeleg, îi spun eu. N-a făcut decât să-ți ceară ajutorul.

„Leoaica” râde.

— Eu nu te înțeleg pe *tine*, zice ea. Deloc. Te comporti ca o mucoasă plângăcioasă, căreia îi este teamă de stăpâna ei. *Noi* le purtăm copiii în pânțele. *Noi* deținem puterea.

— Se prea poate, răspund eu, însă nu tu ai ales viața asta, așa cum nici eu nu am ales-o.

— Violet!

Când îmi aud numele, renunț să mai spun ceea ce am de gând să spun.

— Raven? întreb cu sufletul la gură.

— Violet!

— Raven!

Strig mai tare, croindu-mi drum prin mulțimea de fete și îndreptându-mă spre locul de unde răzbate vocea ei. Curajul prietenei mele le inspiră și pe celelalte fete care încep să se strige pe nume.

— Fawn! strigă fata care își caută sora.

— Scarlet!

— Ginger!

Mulțimea de fete începe să se zvârcolească, asemenea unui monstru cu multe capete, să se legene, să se împingă, să-și dea coate și să se împiedice; strig numele lui Raven cât pot de tare, apoi dau de ea – mă avânt spre prietena mea și îi îmbrățișez silueta atât de familiară.

— Ești bine? mă întreabă.

— Sunt bine, tu ești...

Brusc, gloanțele străpung aerul când soldații își descarcă puștile ca să ne liniștească. Ne vârâm unele într-altele, ca o turmă de

căprioare, tăcute și speriate. O țin strâns de mână pe Raven.

— Cum este la Palatul din Lac? mă întreabă Raven. Ducesa se poartă frumos cu tine?

— Nu... nu știu. M-a lovit. Apoi mi-a oferit în dar un violoncel. Mâncarea este foarte gustoasă, zic zâmbind. Dar Contesa de Piatră cum e?

Raven pufnește.

— Nu cred că eu și Contesa ne vom înțelege prea bine.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Nu-ți face griji în privința mea, Violet.

Pe buzele lui Raven apare un zâmbet viclean.

— Am de gând să o fac să regrete ziua în care m-a cumpărat.

— Raven, te rog, nu face asta, o implor. Te-ar putea răni.

O iubesc pe cea mai bună prietenă a mea pentru curajul ei, însă acum nu este vorba despre vreo farsă la Southgate.

— Mda, știu. Te-a consultat vreun doctor?

Brusc, Raven are o privire pierdută.

— Nu.

— O va face. Și apoi vei vedea, oftează, iar bărbia îi zvâcnește ușor. Sau poate nu. Poate că Ducesa este diferită. Însă Contesa este... ceva nu este *în regulă* cu ea, Violet.

— Mă sperii, Raven, zic eu.

Raven mă strânge de mână.

— Totul va fi bine! Nu-ți face griji în privința mea!

Sunt pe punctul de a protesta când o altă rafală străpunge aerul – femeile nobile ies rând pe rând din palat.

— Nu vreau să te las, îi zic eu în șoaptă lui Raven.

— Nici eu, zâmbește ea ca să-și facă curaj. Ne vom revedea. Casele fondatoare, corect?

— Corect, spun încercând să par mai încrezătoare decât sunt. Femeile încep să își caute surogatele, să își lege brățările la încheieturile mâinilor și să le conducă pe fetele în lesă către automobile.

— Nu vreau să mă vadă că vorbesc cu tine, îmi șoptește Raven încremenind.

Contesa de Piatră, a cărei siluetă enormă poate fi ușor recunoscută, coboară scările. Apoi, mâna îmi rămâne goală când Raven se topește în marea de voaluri negre.

— Ei? zice Ducesa, făcându-și apariția lângă mine de nicăieri. Ai fost cuminte? mă întrebă, apoi desface brățara și și-o prinde la încheietura mâinii.

— Da, *my lady* bolborosesc eu ținându-mi ochii în pământ.

— Bine. Mergem acasă!

Pădurea se estompează dincolo de geamurile automobilului.

Îmi storc mintea, încercând să înțeleg ce a vrut să spună Raven. Ce i se întâmplă în Casa de Piatră? Ce i-a făcut doctorul?

— Te-ai întâlnit cu cineva cunoscut?

Vocea Ducesei îmi spulberă gândurile.

— În fața palatului, insistă ea. Te-ai întâlnit cu vreo persoană cunoscută? Pari neliniștită.

Încerc să nu las să mi se citească nimic pe față.

— Nu, *my lady*, răspund.

Se strâmbă, ca și când ar încerca să își înăbușe un zâmbet.

— Ești o mincinoasă jalnică, știi, spune, apoi își scoate acul de pălărie din păr, își dă jos toca și o așază pe genunchi. Poți să-ți ridici voalul! Nu mai suntem în doliu.

Îmi ridic voalul de pe față, plină de recunoștință.

— Pentru cine am purtat doliu, *my lady*?

Ducesa își plimbă un deget lung peste colțul gurii.

— Surogatul Princesesei a murit ieri-dimineață.

Simt cum lumea se prăbușește și rămân fără aer, ca și când aș fi primit un pumn în stomac. Dahlia. Vorbește despre Dahlia.

— Ai văzut-o, îți amintești? La dineu. O creatură atât de firavă! Să sperăm că Alteța Sa va fi mai atentă data viitoare. Titlul nu te ferește de tot.

Nu pot vorbi. Nu pot gândi. Dahlia era atât de tânără... atât de mică...

— Cum? întreb cu răsuflarea întretăiată, abia reușind să îmi mișc buzele.

Ducesa zâmbește în sinea ei.

— Întotdeauna mi s-a părut... umilitor, cum o picătură de extract de plante poate distruge o ființă umană. Suntem atât de fragili, nu-i așa? O gură mică de vin și-apoi... gata. Viața îți este răpită atât de ușor.

Simt cum îmi zvâcnesc tâmplele când înțeleg ce spune.

— De ce?

Ducesa ridică o sprânceană.

— Prințesa pare să uite că *eu* sunt pe-aici de mai mult timp decât ea. *Eu* sunt descendenta uneia dintre cele patru case fondatoare, nu a vreunui negustor din *Bancă*. A crezut că poate schimba regulile. Este o rușine pentru tron și pentru titlul pe care îl poartă, iar ieri a învățat că *nimeni* nu este intangibil, spune Ducesa, care îmi surprinde expresia șocată de pe chip și rânjește. Bun venit în *Bijuterie!*

Când ajungem la palat, Annabelle așteaptă să mă conducă în apartamentul meu.

Ducesa îmi scoate lesa, iar eu mă feresc de mâinile ei, care sunt atât de aproape de gâtul meu, mă feresc de mirosul parfumului ei, de siluetele gărzilor, care își fac apariția. Totul pare ciudat de distorsionat. Ireal. O urmez pe Annabelle pe scări în sus, într-o stare de confuzie.

Dahlia e moartă. Ducesa a ucis-o pe Dahlia.

Stăpâna mea este o criminală.

Realizez șocată că aș fi putut să fiu în locul Dahliei. Principesa a licitat pentru mine. Poate că nobilimea în negru ar fi jelit azi la căpătâiul meu.

Nu înțeleg ce motive a avut Ducesa. Singura greșeală a Dahliei a fost aceea că a fost cumpărată de Principesă. Nu?

Până când ajungem în salon, furia a luat locul confuziei. Trec pe lângă Annabelle și intru în dormitor, îmi smulg voalul de pe cap și îl arunc pe jos, neluând în seamă durerea ascuțită pe care o simt atunci când îmi smulg câteva fire de păr odată cu el. Fără să ezit, trec în grabă prin toaletă și intru în garderobă, chinuindu-mă să îmi desfac fermoarul de la rochia neagră. Annabelle vine să mă ajute.

— Nu! spun eu împingând-o mai tare decât intenționez. Nu am nevoie de ajutorul tău! Nu vreau nimic din toate astea!

Fermoarul se rupe, iar sunetul este atât de plăcut, încât îl rup mai departe. Mă simt atât de bine să distrug ceva ce îi aparține ei, în propria-i casă.

Și am trei dulapuri pline cu rochii.

Mă năpustesc asupra unuia și deschid larg ușile, apoi pun mâna pe o rochie cu mărgele și o destram pe cusătură. Mii de mărgele multicolore se împrăștie pe podea. Arunc rochia cât colo și iau alta.

Îi smulg mânecile din dantelă și îi deșir fusta din mătase – îmi vine să distrug tot ce îmi pică în mână, să sfâșii toate acele rochii caraghioase din dantelă și mătase, să le rup în fâșii până nu mai rămâne nimic din ele.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, plâng cu sughițuri și îmi dau seama că sunt demnă de milă, că sunt neajutorată, asemenea unui copil. Mă cufund într-un maldăr de catifea, dantelă mărgelată, crinoline, materiale cu fir de aur și satin și, mai mult ca orice pe lumea aceasta, mi-o doresc pe mama aproape. Vreau să mă ia în brațe, să mă las învăluită de mirosul reconfortant al pielii ei și să îmi spună că totul va fi bine.

Mai port încă în jurul gâtului fâșia din catifea și încerc să mi-o smulg cu degetele tremurânde. Simt o înțepătură când îmi înfig unghia în gât, însă nu îmi pasă.

O mână mică o oprește pe a mea. Simt o ușoară smucitură, iar fâșia din catifea se desface.

Annabelle îmi mângâie părul și îmi leagănă cu blândețe capul până când mi-l odihnesc în poala ei. Îmi ridic ochii și îi privesc fața palidă, pistruiată.

– E moartă, șoptesc cu vocea răgușită.

O lacrimă mi se prelinge din colțul ochiului pe obraz și se pierde în părul meu.

Annabelle încuviințează, iar eu îmi dau seama că știe. De aceea era atât de tensionată azi-dimineață.

– O chema Dahlia.

Dintr-odată, este foarte important pentru mine ca Annabelle să știe că Dahlia a fost o ființă umană, nu un surogat fără nume, căzut victimă. A fost la Northgate.

– A așteptat împreună cu mine în sală, înainte de licitație. A fost... a fost blândă, a...

Nu mai reușesc să termin fraza, deoarece lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Annabelle mă leagănă înainte și înapoi pe maldărul de rochii.

În ziua următoare, refuz să ies din cameră.

Nu am de gând să mă îmbrac doar pentru că așa vrea Ducesa. Nu am de gând să fiu păpușa ei pe care să o plimbe de colo colo și cu care să se laude, când știu că altcineva m-ar putea omorî pentru asta.

La acest gând mă străbate un fior rece ca un sloi de gheață. Cineva m-ar putea omorî. Mă gândesc la dineu, la felul în care femeile erau împărțite în tabere și mă cutremur când realizez că Ducesa nu are prea mulți aliați. Principesa, Contesa de Piatră sau Ducesa Balanței ar putea plănui moartea mea chiar în acest moment.

Trebuie să fac ceva. Nu pot sta cu mâinile în sân și să aștept să fiu ucisă.

Annabelle încearcă să mă convingă să mănânc, sau să ne jucăm *Halma*, sau să cânt la violoncel, însă eu îi spun de fiecare dată să plece. Nu vreau să mă bucur de nimic din ce îmi oferă acest palat. Dahlia a murit. Ceva i se întâmplă lui Raven, ceva rău, însă nu știu ce anume, și nici cum să îi pun capăt. Mă gândesc la fata însărcinată, la ochii ei mari, la fața ei trasă, la felul în care își legăna pântecul mare cu atâta tandrețe. Nu îmi doresc asta. Nu vreau să ajung ca ea.

Prefer să îmi rup spatele în *Fermă* sau să mă înec cu funingine și cenușă în *Fum*. Aș accepta bucuroasă să fiu servitoare în *Bancă* și să spăl vesela până când mâinile mi s-ar înroși și ar deveni carne vie. Însă toate căile pe care le-aș fi putut alege în viață au dispărut odată cu o simplă analiză de sânge.

Îmi amintesc de fata aceea sălbatică, la a cărei execuție am asistat. Poate că i-a venit o idee bună. Poate că a știut și de aceea nu a fost înspăimântată de sfârșit. „Așa începe totul”, a zis ea. Mă întreb dacă a privit moartea ca pe o cale ce duce către libertate.

Îmi storc creierii până când simt că mă dor ochii și capul, însă nu reușesc să mă imaginez în afara acestei camere, sau a acestui palat, sau a acestei diviziuni nemiloase și strălucitoare. Când într-un final

adorm, visez la Southgate, la Raven și la vremurile când familiile nobile nu erau decât niște imagini într-o revistă cu pagini lucioase.

În dimineața următoare, mă trezesc brusc când cineva mă dezvelește.

— Annabelle! protestez, când simt aerul rece pe picioarele goale.

Însă nu Annabelle stă aplecată deasupra mea, ci Ducesa.

— Scoală-te! îmi comandă.

Annabelle stă în prag, cu o expresie îngrozită și rugătoare întipărită pe chip. Vreau să ripostez, însă a o sfida pe Ducesă nu este același lucru cu a o sfida pe doamna mea de companie.

Mă dau jos din pat repede, fără să suflu o vorbă, și stau în fața ei. Deși este mai scundă decât mine, îi simt aerul autoritar.

— Stai jos, zice ea arătând către un fotoliu. Noi două trebuie să stăm puțin de vorbă.

Îi aruncă o privire lui Annabelle, care, după ce face o plecăciune, închide ușa, lăsându-ne singure.

Mă cocoș pe marginea fotoliului. Ducesa se așază pe canapea și mă privește cu atenție.

— Există două teorii în ceea ce privește surogatele, începe ea. Una este aceea că personalitățile voastre împiedică dezvoltarea fetusului și îi dăunează. Din fericire pentru tine, eu sunt adepta celei de-a doua teorii. Prin urmare, am nevoie de cooperarea ta în timpul petrecut împreună. Nu sunt proastă – nu mă aștept să mă îndrăgești și în mod cert nu sunt mama ta. Însă noi două ne aflăm într-un soi de parteneriat. *Bijuteria* poate fi un loc minunat, dar și unul înspăimântător. Sper să preferi prima variantă.

O privesc nedumerită, neștiind exact ce îmi cere.

— Ai văzut ce s-a întâmplat dacă ai fost cuminte în timpul dineului – ai primit un violoncel. Dacă te vei purta în continuare frumos, voi face în așa fel încât traiul tău aici să fie cât mai plăcut. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Un trai frumos?

Îmi zâmbește într-un fel care mă scoate din sărite.

— Ce doriți?

Ducesa își țuguie buzele.

– Îmi pari o fată destul de inteligentă. Cred că ai fost atentă la conversația purtată în timpul dineului.

Gândurile îmi zboară înapoi la seara dineului, însă nu îmi amintesc decât de răutatea care plutea în aer, de fața lui Raven și de acel moment îngrozitor când Dahlia a fost obligată să își folosească harul. Ducesa pare dezamăgită.

– Princesa a sărbătorit de curând nașterea primului său copil, un fiu. Acesta va fi următorul Principe Elector și se va logodi cu fiica mea. Treaba ta este să consolidezi acest aranjament. Fiica mea trebuie să fie frumoasă, însă înfățișarea nu înseamnă totul, după cum îmi demonstrează fiul meu în fiecare zi. Trebuie să fie deșteaptă și puternică. Trebuie să dea dovadă de ambiție, determinare și curaj. Vreau să fie irezistibilă. Desigur, toate aceste calități le va dobândi ulterior, adaugă ea fluturându-și mâna. Ca să iasă cu adevărat în evidență în pruncie, trebuie să ai grijă să crească. Mai repede decât restul.

Clatin din cap, ca și când aș încerca să adun cumva laolaltă cuvintele pe care le aud, astfel încât acestea să aibă logică.

– Nu... înțeleg.

Ducesa se ridică în picioare exasperată.

– Știi câte scoruri perfecte au existat de-a lungul istoriei licitației la cel de-al treilea har?

– Nu.

– Șapte – unul la cincizeci și ceva de ani. Am cercetat în detaliu istoria licitației. De fapt, ultimul scor perfect înregistrat a aparținut surogatului pe care l-a cumpărat mama mea, cel care m-a purtat pe mine în pântec.

Pare mândră, de parcă ar fi avut ceva de-a face cu scorul obținut de surogatul ei.

– Desigur, mama n-a avut nici cea mai vagă idee cum să gestioneze potențialul surogatului meu. Eu știu. Te aștept de foarte mult timp.

— Așadar, doriți să fac mai repede decât celelalte o fetiță, care să fie și frumoasă, și curajoasă, și toate cele? De unde știți că veți avea o fiică?

Ducesa se încruntă.

— Poate că nu ești chiar atât de inteligentă precum credeam. Familiile nobile au dreptul la doar doi copii, o fată și un băiat. Eu am deja un băiat.

— Dar Prințesa a spus... la cină că vrea ca fiica ei să urmeze la tron, nu fiul ei.

— Păi, ca acest lucru să se întâmple, trebuie să aibă o fiică, nu-i așa? Întreabă Ducesa.

Am senzația că mi-a alunecat un cub de gheață în stomac. Așadar, de aceea a omorât-o pe Dahlia. Ca Prințesa să nu aibă o fiică.

— Și ce aveți de gând? Să le omorâți pe toate surogatele pe care le va cumpăra Prințesa?

Tăcerea care se așterne mă apasă de parcă ar fi un nor negru și amenințător.

— Așa vrei să începi parteneriatul nostru? mă întreabă Ducesa, pe un ton blând, dar amenințător.

Strâng din buze.

— Bine. Și nu mai face atâta caz. Moartea nu va fi necesară. Practic, nu a fost necesară nici în acest caz, având în vedere faptul că Prințesa Elector nu ar fi acceptat niciodată ca o femeie să urmeze la tron. Dar m-am gândit că Alteței Sale i-ar prinde bine o lecție.

Femeia asta îmi provoacă scârbă. A omorât o copilă nevinovată pur și simplu din răutate.

— Prințesa a spus că l-ar putea convinge pe Principe să se răzgândească, insist eu.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Așa a spus? Și cum are de gând să facă asta?

Ezit când îmi aduc aminte că scena a avut loc când Ducesa nu se afla în încăpere.

Ducesa mă privește cu asprime în ochi.

— Vorbește!

Scrâșnesc din dinți și îmi ridic bărbia.

Ducesa se mișcă atât de repede, încât nu am timp să reacționez. Acum stăm una în fața celeilalte, iar în minutul următor, este deasupra mea, cu degetele în jurul gâtului meu. Strânsoarea ei este ca a unor gheare de fier și devine tot mai puternică, încât abia mai pot respira. Încerc să-i zgârii mâna, să mă eliberez, însă ea mă strânge și mai tare. Are o forță incredibilă.

— Bagă de seamă, îmi spune cu o voce blândă și amenințătoare. Ți-am permis să o jelești pe prietena ta. Ți-am permis să distrugi toate rochiile strânse într-un an. Ți-am permis să faci ce vrei tu și ți-am permis să stai bosumflată. Să nu crezi cumva că există vreo emoție pe care s-o simți sau vreo faptă pe care s-o faci de care eu să nu știu și pe care să n-o pot schimba sau opri. Însă *nu* îți permit să mă tratezi fără respect. Ai înțeleș?

Încerc să vorbesc, însă nu reușesc să scot pe gură decât un șuierat. Ducesa își înfinge unghiile și mai adânc în gâtul meu, iar eu văd doar stele în jur, încercările mele de a mă desprinde din strânsoare slăbesc, degetele îmi amorțesc și îmi simt capul foarte ușor, apoi văd totul ca prin ceață...

Totul devine dureros de clar când Ducesa îmi dă drumul. Mă prăbușesc peste brațul fotoliului, încercând să îmi recapăt respirația și simțindu-mi gâtul iritat. Simt cum aerul îmi pătrunde în plămâni și inspir cu nesaț, înecându-mă. Am nevoie de câteva secunde ca să îmi revin, iar brațele și picioarele să mi se oprească din tremurat. Când îmi ridic privirea, Ducesa mă privește fix, cu o față inexpresivă.

— Ai înțeleș? repetă ea.

Dau ușor din cap.

— D-da, *my lady*, răspund gâfâind.

— Bine. Și-acum, ce-a zis Principesa?

— A spus... a spus că se poate folosi de trup ca să îl convingă.

Mă înroșesc când rostesc aceste cuvinte.

Ducesa face ochii mari o fracțiune de secundă, apoi izbucnește în râs.

— Zău? Ei bine, îi urez succes.

O expresie ciudată îi umbrește chipul, făcând ca trăsăturile să îi pară neobișnuit de fragile. Apoi aceasta dispare, iar ea izbucnește în râs.

— Îmbracă-te! Mergem la doctor!

Am impresia că încăperea se înclină într-o parte.

— Acum? întreb cu voce înceată și iritată.

— Da! Acum!

Ducesa nu pare să observe că lumea din jurul meu se destramă. În timp ce mă îmbrac, am senzația că stomacul meu a dispărut, iar inima i-a luat locul. Mă simt goală pe dinăuntru, iar tâmpilele îmi zvâcnesc.

Nu m-am așteptat să se întâmple atât de repede. Nu sunt pregătită pentru asta.

Străbatem coridorul cu flori, apoi traversăm o galerie deschisă, plină cu tablouri colorate. O luăm la dreapta, apoi la stânga și străbatem un coridor scurt, cu lambriuri din stejar. Acesta se termină cu o ușă aurită, gravată cu modele florale asemănătoare unui grilaj, iar când ajungem în dreptul ei, îmi dau seama că este un lift. Aveam unul și la Southgate, deși nici pe departe atât de decorat. Ducesa trage grilajul și pășim înăuntru. Văd o carpetă albastră, groasă pe jos și un mâner de cupru de care trage stăpâna mea – ușile se închid, iar liftul coboară în întuneric.

Mă lipesc de perete, dorindu-mi să mă pot face nevăzută. La Southgate ni s-a spus că procesul de inseminare nu este dureros, însă, acum, acest lucru nu mi se pare deloc reconfortant.

Nu vreau nimic din ceea ce îi aparține Ducesei în mine.

Lumina îmi acoperă labele picioarelor, urcă ușor pe gambe și pe genunchi când liftul încetinește, apoi se oprește.

Ușile se deschid lăsând să se întrevadă un cabinet medical

sterilizat. Este asemănător cu cel din Southgate, doar că ceva mai mic, destinat unei singure persoane. Lângă un pat de spital se află o tavă plină cu instrumente medicale argintii, iar pe suporturile din oțel stă atârnat un mănunchi de becuri luminoase, care seamănă cu ochii unei insecte argintii.

Rămân țintuită locului. Mi se pune un nod în gât care mă împiedică să înghit.

Domnule doctor Blythe, spune Ducesa, apoi mă apucă de braț și mă trage afară din lift.

Îl văd aplecat deasupra biroului care se află în partea stângă a încăperii.

— Bună ziua, doamna mea! spune el. Sunteți punctuală.

La fel ca majoritatea doctorilor pe care i-am văzut, doctorul Blythe este bătrân, cu riduri adânci în jurul ochilor și gurii. Pielea lui este închisă la culoare, iar pe obraji și pe podul nasului are pistrui maronii, o trăsătură a tinereții pe chipul lui bătrân. Părul negru, presărat cu fire albe și ușor ondulat, îi este dat pe spate. Ochii căprui-verzui au o oarecare blândețe în ei, un lucru pe care nu sunt obișnuită să îl văd la doctori. Se uită la mine ca la o persoană, nu ca la o eprubetă.

— Bună, spune el.

Îmi zâmbește. Nu știu ce să înțeleg din asta. Simt că amețesc și mi-e teamă să nu leșin.

Zâmbetul îi dispare de pe buze.

— Sunt convins că Domnia Voastră a informat-o pe mama-surogat că aceasta nu este decât o consultație preliminară? E cam... palidă la față.

Consultație preliminară. Cuvintele lui îmi răsună în urechi, iar picioarele mi se înmoaie, simțindu-mă deodată ușurată.

— Nu m-am gândit că ar fi trebuit să îi spun, răspunde Ducesa.

Doctorul clatină din cap.

— Am discutat despre asta, *my lady*. Ați fost de acord să îmi urmați instrucțiunile, prin urmare, insist să o faceți.

Brusc, îmi place de acest om. Îmi place de oricine își permite să îi dea instrucțiuni Ducesei.

— Prea bine, zice ea printre dinți. Aștept raportul dumentale în seara aceasta.

Doctorul face o plecăciune.

— Desigur, *my lady*.

Ducesa intră în liftul care coboară încet. Doctorul așteaptă până când acesta dispăre înaintea să vorbească din nou.

— Sunt doctorul Blythe, după cum ți-ai dat probabil seama, zice el întinzând mâna. Voi fi medicul tău primar.

Eu îi iau mâna – este fină și caldă.

— Cum te cheamă? mă întreabă el. E în regulă, poți să-mi spui, mă îndeamnă văzând că ezită.

— Violet.

— Ce nume frumos, spune el. Cine l-a ales?

— Tata, răspund eu. După culoarea ochilor mei.

Doctorul Blythe zâmbește.

— Da, au o culoare neobișnuită. N-am mai văzut așa ceva până acum.

— Mulțumesc.

— De care internat aparții?

— De Southgate.

— Doctorul Steele este în continuare medicul-șef de acolo?

Dau afirmativ din cap.

— E un om tare ciudat! Un doctor excepțional, dar... Doctorul Blythe clatină din cap. Ce-ar fi să începem, Violet? După cum spuneam, deși aceasta este o consultație preliminară, va trebui să te rog să îți scoți cămașa de noapte. Poți să-ți păstrezi lenjeria de corp, iar dacă vrei, poți îmbrăca halatul acesta.

Se întoarce cu spatele în timp ce mă dezbracă – halatul nu este ca acela de unică folosință de la Southgate, ci este confecționat dintr-un tricot plușat alb, însă nu are cordon cu care să mă leg. Îmi țin brațele strâns în jurul corpului și privesc neliniștită la tava plină cu

instrumente medicale argintii.

— Ia loc, te rog, spune doctorul Blythe, arătând spre patul de spital.

Mă relaxez puțin în timp ce el mă consultă. Seamănă cu sutele de consulturi la care am fost supusă la Southgate. Doctorul îmi examinează urechile, nasul, ochii, îmi ia temperatura și tensiunea, notează ceva într-un dosar, îmi verifică reflexele. Îmi pune întrebările obișnuite și incomode despre menstruația lunară.

— Nu ați primit aceste informații de la doctorul de la Southgate? Îl întreb.

Doctorul Blythe zâmbește.

— Îmi place să fiu conștiincios, răspunde el.

Notează ceva în dosar, apoi îmi lipește niște electrozi mici pe tâmpile și pe încheieturi. Dă să îmi deschidă halatul.

— Îmi dai voie?

Îl privesc surprinsă.

— Sunteți primul care îmi cere voie, zic eu.

Doctorul zâmbește, apoi îmi lipește cu blândețe doi electrozi de o parte și de cealaltă a stomacului, puțin mai jos de linia chilotului, apoi unul pe piept, deasupra inimii. Îmi ridică cu grijă fiecare picior, lipind electrozii în spatelul genunchilor, apoi alți doi pe tălpi. În final, îmi lipește un electrod la ceafă și un altul în partea de jos a coloanei vertebrale.

— Bănuiesc că până acum s-au folosit doar monitoarele pentru cap și pentru uter? Întreabă doctorul Blythe.

Încuviințez din cap.

— Ei bine, vrem să știm mai precis, acum că vei intra în faza mai... practică a condiției de surogat.

— Va trebui să mă folosesc de haruri? Întreb.

Ori de câte ori doctorii de la Southgate foloseau monitoarele, exista și un test al harurilor.

— Da, dar nu te îngrijora. Doar o dată pentru fiecare.

Se apropie de perete și apasă pe un buton roșu – din tavan

coboară un ecran alb, plat, chiar în dreptul patului de spital. Își trage un scăunel, se așază pe el și lovește ușor colțul ecranului – acesta se luminează, iar pătrate de diferite culori își fac apariția pe suprafața sa netedă. Apoi înclină ecranul astfel încât să îl pot vedea și eu.

– Violet, ești o tânără foarte specială, zice el, iar eu încerc să-mi înfrâng impulsul de a-mi da ochii peste cap, când doctorul atinge ceva pe ecran și o lumină galbenă îi luminează fața. Surogatele au stârnit interesul comunității medicale secole la rând, încă de la începuturile licitației. Bănuiesc că știi povestea voastră?

– Nobilii erau pe cale de dispariție, spun eu, repetând cuvintele care mi s-au spus de nenumărate ori la Southgate. Copiii lor se nășteau bolnavi sau cu malformații, apoi mureau. Unele dintre femeile nobile nu puteau avea copii. Nobilimea a supraviețuit cu ajutorul surogatelor. Anomaliile cromozomiale ale embrionilor nobili au fost reparate cu ajutorul harurilor.

– Întocmai, spune doctorul Blythe. Filiația este foarte importantă pentru nobilime, însă când balta are pește... zice și bate ușor cu degetul pe ecran. Doctorul Osmium Corre, poate cel mai renumit doctor din istoria *Orașului Singuratic*, a fost cel care le-a descoperit pe primele surogate.

De astă dată, nu mă pot abține să nu-mi dau ochii peste cap. Tuturor doctorilor de la Southgate le plăcea să vorbească despre doctorul Corre. Raven glumea spunând că, probabil, au acasă un altar dedicat lui.

– Acesta a identificat o mutație genetică ciudată, pe care o au doar tinerele din cea mai săracă dintre cele cinci diviziuni – *Mlaștina* –, care a permis nobilimii să continue să aibă copii fără riscul de malformații sau nașteri premature. Însă harurile înseamnă mai mult decât miracolul de a naște copii sănătoși. Fiecare har are legătură cu un anume aspect legat de dezvoltare. De pildă – își întinde mâna și alege o bilă mare și albastră dintre instrumentele argintii –, primul har, „culoarea”, afectează anumite aspecte ale copilului.

Îmi întinde bila – este mai grea decât m-am așteptat și foarte netedă.

– Fă-o roșie, te rog!

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Aduc imaginea dinaintea ochilor, iar pe suprafața netedă și albastră încep să își facă apariția firicele roșii. În mai puțin de o secundă, bila este roșie. Simt o durere surdă în spatele urechii stângi și încep să frec absentă locul respectiv.

– Foarte bine, zice doctorul Blythe, atingând alte chestii pe ecran. Primul har poate influența culoarea pielii, a părului, a ochilor... este cel mai ușor dintre toate harurile. Superficial, așa zice.

Nu m-am gândit niciodată că harurile ar putea afecta altceva în afară de sănătatea copilului. Nu ni s-a spus asta la Southgate. Însă observațiile Ducesei și așteptările ei de la mine încep să aibă logică.

– Și-acum, poți să faci o stea? continuă doctorul Blythe.

În minte îmi apare imaginea unei stele. Îmi încleștez degetele în jurul bilei și simt furnicături când încep să îi schimb forma – bila devine maleabilă, la fel ca plastilina, și când deschid palma, aceasta s-a transformat în sticlă transparentă, stacojie. În timp ce trasez cu mintea colțurile stelei, bila se întinde și ia forma pe care o doresc. Capul începe să mă doară din ce în ce mai tare.

– Excelent! exclamă doctorul, care face alte însemnări pe ecran. Al doilea har, „forma”, afectează, după cum probabil ai observat și tu, forma fizică a copilului – lungimea picioarelor, forma feței, sau a ochilor, sau a nasului. Afectează, de asemenea, și mărimea organelor, astfel încât este foarte important pentru sănătatea copilului. Multe femei prețuiesc acest har al formei în detrimentul celorlalte două haruri tocmai din acest motiv.

Doctorul Blythe îmi ia steaua din mână și o așază pe tavă. Îmi simt spatele înțepenit, iar durerea de cap este ascuțită și ritmată, ca bătăile unei tobei. Știi ce urmează.

Îmi întinde o floare, e doar un boboc mic, cu petalele împăturite

strâns – eu îmi trec degetele peste tulpină.

– Să o fac să crească? întreb înainte ca el să apuce să îmi sugereze acest lucru.

Inspir adânc.

Sufletul florii nu este la fel de puternic ca în cazul lămâiului, deoarece aceasta a fost ruptă. Va muri în curând. Încep să trag cu ușurință de firele vieții și simt o senzație bine cunoscută, ca și când în ochi mi-ar fi înfipte mii de ace, pe care le simt doar ca pe o simplă iritare atunci când bobocul se transformă într-un trandafir ale cărui petale se desfac rând pe rând în valuri de un roz-închis. Nici măcar nu îmi curge sânge din nas.

Las trandafirul să cadă pe tavă. Preț de o secundă, îi mai simt încă viața curgându-mi prin vene. Apoi se risipește.

Doctorul Blythe mă privește mirat.

– Cum te simți?

Nu bag în seamă durerea de cap și ridic din umeri.

– Bine.

– A fost mai rapid decât mă așteptam. Este de-a dreptul impresionant.

– Am fost cea mai bună elevă de la Southgate la cel de-al treilea har.

Nu reușesc să-mi ascund mândria din glas.

– Ai avut cel mai bun rezultat la cel de-al treilea har la licitație, zice el.

Trag ușor de un fir desprins din halat.

– Ducesa a spus că nu au existat prea multe rezultate perfecte la „creștere”.

Doctorul Blythe încuviințează dând din cap.

– Are dreptate. Deși clasamentul în sine este cumulativ. Lotul 200 a avut un talent ieșit din comun la toate trei, în pofida vârstei. Este tragic faptul că nu a apucat să poarte în pântec un copil.

Simt înțepături în ochi când mă gândesc la Dahlia.

– Ai cunoscut-o bine? mă întrebă el. Mi s-a spus că ai reacționat

vehement când ai aflat despre moartea ei.

– Se întâmplă des lucrul acesta? întreb încet. Ca surogatele să fie... omorâte?

Doctorul Blythe strânge din buze.

– Nu trebuie să îți faci griji în privința asta. Ducesa va avea foarte mare grijă de tine.

Lovește ușor ecranul de câteva ori, apoi își drege glasul.

– Cel de-al treilea har, „creșterea”, este foarte înșelător, continuă el. Dacă reușește, poate influența inteligența, creativitatea, ambiția... personalitatea copilului poate fi influențată.

– În ce sens înșelător? întreb eu.

Mă simt ușor copleșită când mă gândesc că pot „personaliza” un copil.

– Nu funcționează întotdeauna. Nu știm de ce uneori copilul se naște cu calitățile pe care le-a sugerat și le-a dorit mama, iar alteori rezultatul este complet diferit, ba chiar neplăcut. Deseori, femeile nobile nici nu se mai complică cu acest har al creșterii, deoarece este atât de temperamental. Dar dacă harul reușește, rezultatul poate fi de-a dreptul spectaculos. De obicei, în detrimentul celorlalte două haruri. Este riscant.

– De aceea m-a cumpărat Ducesa? spun eu. Pentru că stăpânesc atât de bine „creșterea”?

– A vorbit deja cu tine?

Dau afirmativ din cap.

– Mi-a înșirat o listă lungă de calități pe care vrea să le aibă copilul. Însă eu nu știu cum să procedez.

– Nu e doar asta, spune doctorul Blythe. Ducesa vrea ca fiica ei să se nască *prima*. Este convinsă că, datorită harurilor de care dispui, copilul ei se va naște mai repede decât se nasc ceilalți copii de obicei, adică după nouă luni. Și că va fi... mai dezvoltat decât un copil normal. Poți grăbi procesul de dezvoltare psihică și fizică.

Simt că amețesc.

– Peste cât timp vă așteptați să fac acest copil?

Doctorul Blythe strânge din buze.

— Scopul nostru este peste trei luni. O lună pentru fiecare trimestru.

Trei luni. Simt cum mă cuprinde panica.

— Poftim?! E o nebunie! exclam eu.

Doctorul zâmbește.

— Vom vedea.

— De ce nu ne-au spus asta la Southgate? Mă refer la haruri și la ce pot face ele în realitate.

Doctorul Blythe mai notează câteva observații, apoi îmi dezlipеște electrozii de pe corp.

— Violet, cei de la Southgate nu vă spun nimic. Nici măcar nu vă permit să vă priviți în oglindă. Cu cât știți mai puține lucruri, cu atât mai lipsite de identitate sunteți și cu atât mai ușor de controlat.

— Atunci, de ce îmi spuneți acum?

— Deoarece cooperarea ta este vitală pentru acest proces. Și pentru că nu poți face nimic în privința aceasta. Ești izolată în palatul Ducesei. Nu vei mai putea lua legătura cu familia sau cu prietenii tăi. Nu vei pleca niciodată din *Bijuterie*, zice doctorul Blythe și apasă pe butonul roșu, iar ecranul dispăre în tavan. După ce o vei naște pe fiica Ducesei, vei fi sterilizată și trimisă într-un loc asemănător cu Southgate, unde vei trăi tot restul vieții alături de celelalte surrogate care și-au îndeplinit sarcina.

Înapoi la internat? Așadar, voi fi nevoită să respect mereu regulile cuiva, chiar și după ce misiunea mea de aici se va fi încheiat.

— Ducesa a spus că familiile nobile pot avea doar un băiat și o fată, spun eu. Pot să controlez și asta?

— Nu, răspunde doctorul Blythe. De treaba asta se ocupă doctorii.

— De ce nu pot avea decât doi copii?

— Ca să se păstreze puritatea sângelui, dar bănuiesc că putem spune și așa, ca să păstreze caracterul exclusiv al clubului. Unul

dintre copii va păstra titlul familiei, iar celălalt se va căsători pentru a forma o alianță cu una dintre familiile dezirabile. Aici, alianțele se schimbă mereu, oftează doctorul și clatină din cap. Ducesa este foarte dezamăgită de fiul ei. Așa că își pune mari speranțe în fiica ei.

Doctorul se întoarce cu spatele, iar eu îmi trag pe cap cămașa de noapte. Cuvintele lui îmi răsună în minte. Un copil făcut în trei luni. De ce își imaginează Ducesa că aș vrea să o *ajut* de bunăvoie?

În dimineața următoare, stau în salon și îmi beau cafeaua, încercând să nu mă gândesc la întrevederea cu doctorul, când Ducesa își face apariția.

— Vino cu mine, zice ea.

Se va întâmpla. Numai la asta mă gândesc. Mă duce din nou la doctorul Blythe. Nu reușesc să mă ridic în picioare.

— Unde mergem, *my lady*? o întreb în șoaptă.

Annabelle îmi aruncă o privire pătrunzătoare pe care nu o înțeleg. Ducesa se încruntă, ca și când ar vrea să-mi spună că nu am voie să pun astfel de întrebări.

— Vreau să-ți arăt ceva. Ridică-te!

Îmi simt picioarele moi când o urmez prin apartamentul meu, pe urmă prin galeria deschisă, iar când îmi dau seama încotro ne îndreptăm, simt cum mă cuprinde panica. Apoi, când Ducesa o ia pe un alt coridor, pe lângă scările principale, sentimentul de ușurare pe care îl simt e atât de intens, încât mă doare.

Vizavi de scări se află o ușă dublă cu o clanță din aur, în formă de aripi. Ducesa se întoarce către mine.

— Doctorul Blythe este foarte optimist – crede că vei putea îndeplini sarcinile pe care ți le voi cere. Acest lucru mă face să mă simt extrem de mulțumită. Așadar...

Ducesa deschide ușile cu un gest teatral, iar eu simt un miros cald, de lemn, material și praf, amestecat cu pin. Apoi zăresc ce se află în spatele ușilor și rămân cu gura căscată.

Este o sală de spectacole. Rândurile de scaune, îmbrăcate în catifea roșie, duc la o avanscenă uriașă, încadrată de o cortină roșie și groasă, cu ciucuri aurii. Pășesc înăuntru plină de venerație, iar picioarele mi se afundă în covorul stacojiu în timp ce mângâi cu degetele brațele moi ale fotoliilor. Tavanul boltit este poleit cu aur și

cupru, iar corpurile de iluminat în formă de glob scaldă încăperea într-o lumină caldă, plăcută. Nu mi-am imaginat vreodată că ar exista un loc mai minunat în care să cânti, cu excepția Sălii Mari a Palatului, poate.

Ca și când ar fi stat în așteptare, pe scenă își fac apariția doi servitori – unul duce un scaun și un stativ de partituri, iar celălalt, violoncelul meu.

– Poți cânta aici oricând vei dori, ori de câte ori vei dori, spune Ducesa. Sper să te faci... fericită.

Cuvintele ei nu mi se par sincere, dar nu îmi pasă. Simt cum îmi tremură degetele, nerăbdătoare să atingă arcușul. Cred că sala are o acustică uimitoare.

– Pot să cânt acum? întreb, apoi adaug în grabă: *My lady?*

– Desigur, răspunde Ducesa.

Femeia pleacă și o lasă pe Annabelle în locul ei – cred că ne-a urmat până aici.

Traversez culoarul acoperit cu covor și urc pe scenă.

Nu am mai fost niciodată pe o scenă până acum. Mă cuprinde un val de emoții când mă uit la marea întindere de locuri goale. Vin atâtea așteptări de acolo! Singurele poze din revistele lui Lily care m-au interesat vreodată au fost cele de la concerte. Mă așez și închid ochii, lipindu-mi violoncelul de genunchi. Îmi imaginez că sunt în Sala Mare a Palatului și că toate locurile sunt ocupate de oameni îmbrăcați frumos, care așteaptă cu nerăbdare să mă audă cântând. Ascult foșnetul broșurilor pe care le răsfoiesc și conversațiile lor șoptite care încetează de îndată ce ridic arcușul. Sunt atât de nerăbdători să mă audă cântând, încât, cu un simplu gest, pot să reduc la tăcere o sală întreagă. Cânt o suită în do major și, după ce termin, aplauzele lor sunt asurzitoare. Aleg o altă bucată muzicală dintre multele pe care le-am învățat, apoi o alta, apoi o alta. Cânt timp de patru ore. Aici, mă pot prefăca că aceasta este meseria mea, nu aceea de a face copii, ci aceea de *muzician* profesionist, unul la fel de respectat ca Stradivarius Tanglewood.

Este după-amiază târziu când mă opresc într-un final, însuflețită. Annabelle mă aplaudă, e un sunet abia imperceptibil în acea sală mare și goală.

„Ai terminat?”

— Pe ziua de azi, cred, răspund eu.

„Sună frumos.”

— Mulțumesc, spun zâmbind. Sper că nu te-ai plictisit.

Annabelle zâmbește și clatină din cap. Apasă pe un buton de pe peretele aflat lângă niște uși mici și, după o clipă, cei doi servitori își fac apariția ca să ia violoncelul și scaunul și să le ducă în camera mea.

— Și-acum, ce facem? întreb coborând treptele scenei și alăturându-mă lui Annabelle în public.

Sunt într-o stare de exaltare.

„Un tur?”

— Al palatului?

Annabelle încuviințează.

— Mi-ar plăcea.

Sala de concerte nu este singura încăpere impresionantă din Palatul din Lac.

La etaj sunt mai mult biblioteci și săli de lectură. Există o încăpere plină cu urne, iar Annabelle îmi spune că acestea conțin cenușa Ducelor și Ducilor defuncți din Lac. Mi se pare de-a dreptul înfiorător, însă ea mă asigură că în fiecare palat se află o astfel de încăpere. Vizităm alte galerii de artă și saloane pentru musafiri, însă Annabelle îmi arată doar jumătate din etaj, evitând aripa de est.

— Ce e acolo? o întreb eu.

„Sectorul bărbaților.”

— Oh. Acolo doarme Ducele?

Annabelle încuviințează din cap.

„Și Garnet.”

— Desigur, zic eu, imaginându-mi-l pe chipeșul fiu al Ducesei.

Apoi, pentru că nu mă pot abține, întreb: El e aici acum?

„La școală, revine diseară.”

— Oh, exclam în timp ce mă joc cu un nasture al rochiei. Este foarte chipeș, nu-i așa?

Annabelle se îmbujorează.

„Foarte.”

Subliniază cuvântul de două ori, iar eu chicotesc.

Parterul este un labirint și mai întortocheat decât etajul. Annabelle îmi prezintă sala de bal, cu pardoseală din parchet și ferestre înalte și arcuite – tavanul este acoperit cu o pictură murală, un cer albastru-deschis, presărat cu nori albi și pufoși și păsări de diferite culori. Mai există un salon generos care oferă o priveliște spre lac și o galerie spațioasă și aerisită, plină cu statui din marmură albă. Trecem pe lângă o ușă închisă pe sub care se strecoară un miros neplăcut și înțepător.

— Ce-i acolo? întreb eu.

Annabelle se strâmbă.

„Fumoarul Ducelui.”

— Și Ducele unde e? întreb eu. Adică, mai exact, ce face?

Annabelle rânjește.

„Tot ce îi spune D să facă.”

Izbucnesc în râs.

Următoarea încăpere pe care mi-o prezintă este biblioteca, iar eu mă îndrăgostesc pe loc. Este enormă, are un tavan înalt și ferestre cu vitralii și simt un miros plăcut de hârtie veche, de lipici și de piele. Scările lungi din lemn alunecă de-a lungul rafturilor, iar treptele aurii în formă de spirală duc până la balcon.

În mijloc se află un spațiu deschis pentru lectură, cu fotolii din piele și canapele aranjate în jurul unei mese rotunde, enorme. De masă sunt prinse niște chestii strălucitoare, care, la prima vedere, mi se par a fi broșe, însă, pe măsură ce mă apropiu, observ că sunt blazoane. Recunosc cercul și tridentul Casei din Lac.

— Ce sunt astea? întreb eu.

„Casele nobile din *Bijuterie*.”

— Toate? Trebuie să fie sute de blazoane, aranjate în cercuri formate din linii subțiri de argint. În mijloc se află flacăra încoronată a Palatului Regal. Cele patru blazoane care o înconjoară trebuie să reprezinte cele patru case fondatoare. Dar celelalte... Vezi, de aceea nu am fost atentă la lecțiile despre cultura și modul de viață al nobilimii... Sunt prea multe case pe care trebuie să le ții minte!

Annabelle își ascunde un zâmbet. Arată cu degetul înspre blazonul din mijloc.

„Principele Elector.”

— Știu asta. Celelalte patru sunt casele fondatoare, corect?

Încuviințează din cap și îmi arată cercul următor, care cuprinde în jur de patruzeci și ceva de blazoane.

„Case rangul întâi.”

Apoi îmi arată cel de-al doilea cerc, care conține în jur de o sută de blazoane.

„Rangul al doilea.”

Și, în cele din urmă, îmi arată cercul exterior, care conține cel mai mare număr de blazoane.

„Rangul al treilea.”

— Da, dar... spun arătând către un blazon din cel de-al doilea cerc, un oval roșu care strălucește, brăzdat de două linii albe. Acesta seamănă cu – arăt către un blazon din cel de-al treilea cerc, un oval alb brăzdat de două linii roșii – *acela*.

Annabelle ridică o sprânceană și clatină din cap, indicând către cel de-al doilea cerc, unde se află ovalul roșu.

„Casa Flăcării.”

Apoi îmi arată ovalul alb din cel de-al treilea cerc.

„Casa Luminii.”

— În regulă, atunci, spun eu. Dacă știi atât de multe... ce reprezintă acesta?

Arăt către un cerc argintiu din primul rang, brăzdat de două pene aurii.

„Casa din Deal.”

— A fost ușor. Ce zici de acesta?

Al treilea rang, un dreptunghi verzui, brăzdat de două linii curbate și fluorescente.

„Casa Voalului.”

Clatin din cap.

— Mă dau bătută! Ai câștigat!

Annabelle zâmbește trist.

Mă conduce printre rafturi și îmi arată unde se află cărțile de artă și de istorie, romanele de dragoste și cele cu povești pentru copii. Există un raft întreg dedicat muzicii, iar eu caut cu nerăbdare printre partituri și descopăr sonatele preferate și piese noi pe care abia aștept să le cânt.

— Am voie să le împrumut? întreb eu.

„Desigur.”

După ce aleg un teanc de partituri și mă așez pe jos, le împrăști pe covor, încercând să mă hotărâsc pe care să le iau cu mine.

— Tu cine ești?

Tresar când aud o voce subțire, iar când îmi ridic privirea, o văd pe fata pe care am zărit-o la fereastră în ziua în care a avut loc înmormântarea Dahliei. Ochii ei ca două mărgele sunt ațintiți asupra partiturilor împrăștiate pe covor.

— Sunt...

Dau să spun „Violet”, când Annabelle își ridică tăblița. Îmi imaginez cuvântul „surogat” scris pe ea.

— Oh, exclamă fata și îmi aruncă o privire scrutătoare, așa cum face uneori Ducesa. Ar fi bine să faci ordine.

— Tu cine ești? o întreb pe un ton aspru.

Fata rânjește. Are nasul și bărbia ascuțite, iar ochii, apropiați.

— Nu sunt obligată să-ți spun nimic. Nu ești decât un surogat.

Mă înroșesc la față și încep din nou să răsfoiesc partiturile, ignorându-i ordinul. Îi zăresc cu coada ochiului tivul fustei – ea stă și se uită la mine o clipă. Împrăști mai multe partituri. Ducesa

poate să-mi dea ordine, însă fata aceasta, nu.

Fusta dispare, iar eu îmi ridic privirea.

— Cine e? o întreb în șoaptă pe Annabelle.

„Nepoata Ducesei.”

— E aici în vizită?

„Locuiește aici.”

— Nu este prea agreabilă, nu-i așa?

Annabelle clatină din cap.

„Servitorii o urăsc.”

Apoi își duce degetul la buze și îmi face cu ochiul. Eu fac o grimasă.

După ce mă privește câteva clipe frunzărind partiturile, Annabelle pare să înțeleagă că voi mai zăbovi aici o vreme. Arată înspre ea și scrie:

„Cărți de artă.”

— În regulă, spun eu. Ne vedem acolo.

Într-un final, după ce adun un teanc considerabil de partituri – au mai rămas atât de multe pe care trebuie să le văd, să le descopăr –, le pun pe restul deoparte și mă duc să o caut pe Annabelle. Însă trebuie să o fi luat într-o direcție greșită, deoarece ajung lângă una dintre scările care duc la balcon. Mă întorc și o iau de-a lungul unui rând plin cu cărți legate în piele și mă trezesc în fața unei uși simple, întredeschise. Lumina se furișează pe acolo, aruncând un fascicul auriu pe covor. Înăuntru aud pe cineva frunzărind niște hârtii. Cuprinsă de curiozitate, împing ușa, iar aceasta se deschide larg.

Este o încăpere micuță, cu rafturi pline de cărți vechi cu cotoare șubrede și de teancuri de pergamente șterse și îngălbenite. Mai văd o masă simplă din lemn și, aplecată deasupra ei, o siluetă bine cunoscută.

— Lucien!

El își ridică privirea, cu o expresie șocată întipărită pe față.

— Dumnezeuule! exclamă el. Ce surpriză plăcută! Haide! Nu ai voie aici!

Mă ia de braț și mă conduce afară din încăpere. Zăresc în fugă pergamentul pe care îl citește – sunt numai linii și măsurători; seamănă cu un soi de schiță. Când intrăm în biblioteca principală, el închide ușa în urma noastră.

– Ce cauți aici? îl întreb.

– I-am adus un mesaj stăpânei casei.

– De la Principesă?

El își înclină capul.

– Ducesa deține cea mai vastă bibliotecă din *Bijuterie*. A fost amabilă și mi-a permis să petrec puțin timp aici înainte să mă întorc la Palatul Regal. Cum îți merge?

Privirea lui blândă devine serioasă.

Dau să deschid gura, apoi îmi dau seama că nu știu ce să răspund. Lucien pare să înțeleagă.

– Hai să ne așezăm o clipă, sugerează el.

Îl urmez într-un colț al bibliotecii unde se află o masuță și două fotolii din pluș. Când trage unul dintre fotolii ca să mă așez, cheile care îi atârnă la cingătoare încep să zornăie.

– Știi, pot să trag și singură fotoliul.

El ridică din umeri.

– Obișnuința.

Mă așez, iar el se duce lângă fotoliul din față și scoate ceva de pe inelul cu chei, însă nu este o cheie din câte observ. Seamănă cu un diapazon mic din argint. Lucien își duce degetul la buze, lovește ușor diapazonul de masă, apoi îi dă drumul. Acesta se ridică la câțiva centimetri deasupra mesei și plutește în aer, vibrând și scoțând un zumzet slab.

– Ce-i ăsta? întreb mirată.

Diapazonul se învâрте încet pe loc.

– Îi împiedică pe curioși să tragă cu urechea, îmi explică Lucien. După atâția ani petrecuți în *Bijuterie*, înveți să fii precaut.

– De când locuiești aici?

Am crezut că Lucien s-a născut în *Bijuterie*.

- De la vârsta de zece ani.
- Zău? În ce diviziune te-ai născut?

Fața lui devine serioasă.

- Ce-ar fi să vorbim despre lucruri relevante? Cum te simți?
- Nu știu, recunosc eu. Bine, presupun. Mai bine decât altele. Mi se pune un nod în gât când mă gândesc la Dahlia.

— Ai apucat să o cunoști?

Nu este nevoie ca Lucien să mă întrebe la cine mă refer.

- Puțin, zice el cu tristețe în glas. Mi s-a părut o fată dulce.
- Da, a fost, spun eu.
- Ați fost la același internat?

Dau din cap în semn că nu.

— Am cunoscut-o în sala de așteptare, înainte de licitație.

Între noi se așterne tăcerea pentru o clipă.

- Ducesa e vinovată, spun eu cu o voce șoptită. Ea... ea a ucis-o.
- Lucien încuviințează din cap.

— Da, știu.

Sar în picioare, surprinsă.

- Știi?
- Nu mi-a fost greu să ghicesc.

El face o grimasă.

— Principesa știe? Va căuta să se... răzbune?

Inima începe să îmi bată cu putere, simțind cum mă cuprinde frica. Mă bate ușor pe mână.

— Nu. Otrava folosită este imposibil de depistat. Principesa nu poate dovedi nimic. Și-ar pierde favorurile dacă ar ataca una dintre casele fondatoare. Având în vedere neamul din care se trage, nu își poate permite să piardă nicio alianță creată. Nu merită să riște. Și-apoi, poate să cumpere un alt surogat anul viitor.

Lucien face o grimasă.

— Ce *este* locul ăsta? întreb eu. Cum de nu știe nimeni ce se întâmplă?

Cu siguranță mi-aș fi amintit dacă aș fi auzit la Southgate că un

surogat a fost asasinat. Vestea s-ar fi răspândit ca focul.

Lucien îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Nimănui nu îi pasă dacă moare un surogat.

Tace preț de o clipă și privește în gol, trasând modele cu degetul pe suprafața de lemn a mesei.

— Am fost la doctor ieri, spun eu.

Lucien își ridică privirea.

— Și cum a mers?

— Ducesa vrea ca fiica ei să fie următoarea Prințesă.

El oftează.

— Da, sunt convins. Așa cum vrea orice femeie din *Bijuterie* care nu are o fiică și care a cumpărat un surogat anul acesta.

— Ducesa crede că eu pot să fac ceva ce surogatele celelalte nu pot. Se așteaptă să dau naștere copilașului mai repede – să grăbesc cumva întregul proces, nu știu. Este posibil așa ceva? Ai auzit să se mai fi întâmplat asta?

Lucien încremenește, iar expresia de pe chip îi devine impenetrabilă. Este ca și când s-ar strădui din răspuțeri să nu lase să i se citească gândurile.

— Lucien? întreb eu cu o voce ezitantă. Te simți bine?

Privirile noastre se întâlnesc, iar eu observ că are ochii de un albastru-închis.

— Mi-aș dori tare mult să te ajut, zice Lucien, iar eu sesizez în tonul lui o gravitate care îmi dă fiori pe șira spinării. Dar se pare că nu am atât de mult timp la dispoziție pe cât credeam.

— Timp pentru ce?

— Să pun lucrurile în mișcare. Să mă asigur că pot avea încredere în tine.

— Dar poți avea încredere în mine, spun eu, îndreptându-mi umerii de parcă așa aș putea întări cuvintele pe care tocmai le-am rostit.

Lucien zâmbește.

— Da, presupun că pot avea încredere în tine.

Se apleacă în față.

— Pot să te scot de aici, zice el în șoaptă.

Cuvintele lui rămân suspendate în aer.

— De aici, din palat? întreb eu în șoaptă.

— Din *Bijuterie*, răspunde el.

Tresărim amândoi când auzim zgomot de pași printre rândurile de rafturi. Într-o clipită, diapazonul lui Lucien se prinde de inelul cu chei – două secunde mai târziu, Annabelle își face apariția la capătul unui rând de rafturi, cu o carte de artă mare în mâini. Îi aruncă o privire lui Lucien, apoi face o plecăciune. Lucien se ridică de pe fotoliu.

— Ah, observ că ai fost ridicată în rang, zice el, făcând o reverență. Ești noua doamnă de onoare a surogatului?

Annabelle se înroșește și încuviințează.

— Mama ta trebuie să fie mândră de tine.

Annabelle încuviințează din nou. Inima îmi bate cu putere în piept și încerc să afișez o expresie degajată când Lucien se întoarce către mine.

— Mă bucur că te-am văzut, 197. În ochii lui citesc o promisiune când zice: Ne vom revedea în curând, sunt convins de asta.

Mă doare când îl aud că mi se adresează după vechiul număr de lot, însă nu apuc să spun nimic, deoarece a și dispărut în încăperea mică. Ușa se închide în urma lui, iar eu aud zăvorul trăgându-se.

Annabelle mă privește întrebătoare.

— A fost stilistul meu, îi explic eu. Pentru licitație.

Sunt bulversată de conversația noastră și de modul abrupt în care a luat sfârșit. O parte din mine vrea să aștept în acel fotoliu până când Lucien va ieși din nou și să cer alte informații. Însă sunt aproape convinsă că nici măcar nu ar fi trebuit să stau de vorbă cu el. Dacă spune că ne vom revedea în curând, nu pot decât să am încredere că așa va fi. Va trebui să am răbdare.

— Am... am găsit tot ce am nevoie. Aș vrea să mă întorc în camera mea.

Străbat drumul spre apartamentul meu ca prin vis.

„Afară din *Bijuterie*.”

Lucien tocmai mi-a oferit libertatea.

Duminică dimineața mă trezesc devreme.

Locuiesc în palatul Ducesei de o săptămână.

Libertate. Cuvântul, sâcâitor și evaziv, mi-a stăruit în minte de când m-am întâlnit cu Lucien în bibliotecă, de parcă eu l-aș fi inventat și nu are niciun înțeles, până când îmi amintesc că are. Îmi doresc cu disperare să îl cred pe Lucien, să cred că există o cale să scap de aici, însă gândul că aș putea fi dezamăgită îmi umbrește entuziasmul. Dacă voi descoperi că m-a mințit, sau că a făcut o greșală, sau că a fost totul doar în imaginația mea...

Gândul mă poartă la familia mea. Duminica este zi de odihnă. Ochre nu merge la muncă, iar Hazel nu are școală. Mă întreb ce or fi făcând azi. Sper că, indiferent ce au plănuțit, se vor distra. Că vor fi fericiți. Ce ar crede dacă m-ar vedea acum, înconjurată de atâta abundență? Probabil și-ar imagina că sunt fericită.

Poate că Lucien va reuși să mă ducă înapoi la ei. Aș revedea-o pe mama, iar pe Hazel aș vedea-o crescând. Aș putea lua decizii de una singură. Aș putea alege cum să îmi trăiesc viața.

Trebuie să vorbesc din nou cu Lucien. Trebuie să îmi jure că totul este adevărat.

Mă ridic în capul oaselor și sun după Annabelle.

— Ce planuri are azi Ducesa cu mine? o întreb când așază tava cu micul dejun pe masă.

Încerc să par degajată, ca și când nu mi-ar păsa. Nu sunt convinsă că îmi reușește.

„Nimic.”

— Nimic?

Annabelle zâmbește.

„A petrecut azi-noapte. D nu se simte bine.”

— Oh, exclam în timp ce iau o gură de cafea. Trebuie să merg la

doctor?

Annabelle clatină din cap.

— Ce vrei să facem?

Ea cade o clipă pe gânduri.

„Grădina?”

— Există și o grădină?

Annabelle surâde.

„Grădină” nu este cuvântul potrivit.

Curtea imensă din spatele palatului este o explozie de culori, deoarece frunzele copacilor își schimbă coloritul, portocaliu și ruginiu. Florile de toamnă mărginesc aleile din pietriș, strecurate printre statui, scaldători pentru păsări și fântâni arteziene. Peisajul devine mai sălbatic pe măsură ce ne îndepărtăm de zidurile palatului. Copacii sunt mai deși, iar cărările sunt pline de iarbă pe ici, pe colo. În mijlocul grădinii se află un labirint imens, din gard viu, înalt de cel puțin doi metri. Annabelle și cu mine ne pierdem prin el și ne jucăm un amestec de-a v-ați ascunselea și de-a prinselea, râdem și alergăm una după cealaltă până când abia mai putem respira. În inima labirintului se află o seră imensă, unde grădinarul Ducesei cultivă toate florile pentru aranjamentele din palat. Este cald și umed înăuntru, iar în aer se simt mirosul de pământ reavăn și o mulțime de arome florale. Îmi trec vârful degetelor peste petalele fragile ale unei orhidee, un amestec de mov, purpuriu și crem.

Mi se pare că, de fiecare dată când mă înfurii sau mă simt stânjenită sau întristată din cauza *Bijuteriei*, descopăr ceva frumos în acest loc.

În următoarea săptămână, mă duc la doctor în fiecare zi. Lucien nu mai vine la Palatul din Lac.

Annabelle mă însoțește la cabinet în locul Ducesei, lucru care îmi convine. Fiecare întrevvedere începe la fel.

— Se va întâmpla azi? întreb eu.

Doctorul Blythe zâmbește și clatină din cap:

– Nu, Violet. Nu azi.

Consultațiile sunt similare cu prima, haruri și monitoare, deși una dintre ele include un examen medical invaziv.

Am detestat aceste examene încă de pe vremea când mă aflam la Southgate – închid ochii și mă strâmb când simt răceala speculului. Încerc să mă gândesc la muzica mea preferată și cânt la nesfârșit notele care îmi trec prin cap.

Pe parcursul săptămânii însă, testele de haruri devin tot mai grele. Deloc surprinzător, doctorul Blythe se concentrează din ce în ce mai mult pe „creștere”. Florile tăiate nu îmi dau bătaie de cap – viața lor este atât de firavă și de ușor de manipulat. Nici plantele mici, cum ar fi ferigile sau buruienile, nu reprezintă cine știe ce provocare. Cu puietii însă e ceva mai greu. Procesul repetitiv devine însă chinuitor, iar doctorul Blythe începe să mă cronometreze: cât timp îmi ia să duc sarcina la bun sfârșit, de câte ori pot săvârși „creșterea” înainte să începă să îmi curgă sânge din nas, cât timp pot continua după aceea până când totul devine insuportabil.

– Mulțumesc, Violet, zice el la sfârșitul fiecărui consult. A fost impresionant.

Nu știu niciodată ce să-i răspund.

Ducesa își ține promisiunea, iar viața mea – cu excepția orelor petrecute în cabinetul medical – este chiar plăcută. Mi se îngăduie să mă plimb prin palat nestingerită, deși Annabelle mă însoțește mereu. Mâncarea este întotdeauna delicioasă și mi se pare că bucătării știu ce îmi place și ce nu. Mă duc în bibliotecă în fiecare zi, în speranța că îl voi găsi acolo pe Lucien, însă nu dau de nimeni, cu excepția vreunei servitoare sau a vreunui servitor și, uneori, a nepoatei Ducesei – pe care Annabelle și cu mine o evităm de fiecare dată. Odată, l-am văzut acolo și pe Garnet, însă acesta nu a zăbovit prea mult. Annabelle s-a îmbujorat atât de tare, încât m-a obligat să mă ascund cu ea în secțiunea romanelor de dragoste până când acesta a plecat.

Îmi spun să am răbdare. Îmi spun că Lucien nu ar fi zis așa ceva dacă nu ar fi vorbit serios.

Uneori, stau în fotoliul meu preferat din salonul de ceai, unul mare și pufos de lângă fereastră, și urmăresc acel du-te-vino de la palatul Ducesei. Annabelle îmi explică cine este fiecare persoană. Contesa Trandafirului vine des în vizită – Annabelle îmi spune că Trandafirul și Lacul sunt aliați puternici. Din câte se pare, Casa din Lac și cu cea de Piatră au fost odinioară aliați, dar s-au certat în urmă cu treizeci de ani, iar de atunci se urăsc. Acest lucru întărește ceea ce am observat în timpul dineului.

– Știi din ce cauză s-au certat? întreb.

Annabelle ridică din umeri și clatină din cap.

„S-a întâmplat după ce a murit tatăl Ducesei.”

– Oh! Câți ani avea Ducesa atunci?

„16.”

Simt o urmă de milă. Îmi dau seama că Ducesa și cu mine avem ceva în comun – tatii noștri au murit când eram mici.

Doamna de Sticlă, cea cu părul roșcat, este un alt musafir care vine des în vizită, deși pe mama-surogat nu am mai văzut-o niciodată.

Visul meu de a scăpa este atât de ispitor și de imposibil, încât uneori mă întreb dacă nu este decât... un vis. Încerc să mă agăț de el, însă cu fiecare zi care trece fără Lucien, acesta pare să se îndepărteze din ce în ce mai mult.

Într-o după-amiază, Annabelle îmi aduce o haină superbă, albastră-deschis.

– Pentru ce-i asta? o întreb. Credeam că mergem la doctor.

Annabelle dă afirmativ din cap și scutură ușor haina, insistând să o îmbrac. Nu luăm liftul, ca de obicei, ci coborâm niște scări care duc la primul etaj. Trecem pe lângă sala de bal, iar fata mă conduce pe ușa din spate care dă în grădină. Străbatem aleile îngrijite și trecem pe lângă labirintul din gard viu, apoi ne îndreptăm către pădurea deasă și sălbatică. Copacii au început deja să își piardă

frunzele, iar ramurile lor se întind și se tânguie în adierea vântului de început de noiembrie.

Cărarea se termină lângă un stejar uriaș. Trunchiul lui este atât de gros, încât m-aș putea ascunde cu ușurință după el fără să fiu văzută. Coroana neîngrijită abia începe să ruginească, iar frunzele de pe margine au o tentă de portocaliu ars și de galben-deschis.

— Bună ziua!

Doctorul Blythe își face apariția de după copac. Poartă un costum cafeniu. Cu o mână se reazemă de un baston, iar în cealaltă ține o sacoșă mică și neagră. E ciudat să îl văd în afara cabinetului medical și încă și mai ciudat fără halatul alb.

— De ce am venit în grădină? întreb.

Îi face un semn din cap lui Annabelle, iar aceasta se înclină cu respect și o ia înapoi pe alee.

— Ei bine, Violet, azi vom începe un proiect mai special, răspunde doctorul. Abilitățile tale sunt impresionante din câte am văzut și abia am început să le testăm. Prin urmare, aș vrea să îți propun o mică provocare. E bine să ai anumite țeluri, nu crezi?

Mă încrunt fiindcă nu sunt sigură ce vrea să spună.

— Ce vreți să fac?

Doctorul Blythe își ia ochii blânzi de la mine și privește la stejar.

— Fă-l să crească, răspunde el simplu.

Preț de o fracțiune de secundă, mi se pare că glumește. Privesc copacul, nenumăratele sale crengi, scoarța dură și zbârcită, rădăcinile groase și noduroase, înfipite adânc în pământ. Trebuie să fie tare bătrân.

N-am mai încercat niciodată așa ceva.

— Cum? întreb eu.

Doctorul Blythe ridică din umeri.

— Cum ai făcut să crească florile și ferigile?

— Da, dar...

Mă apropiu de stejar cu precauție. Nu e doar bătrân, e și foarte mare. Îmi întind mâna și îi ating scoarța dură. Nu știu de ce, dar

acest copac mă face să mă simt ca un copil. Nu seamănă deloc cu un lămâi plăpând și golaș dintr-o curte prăfuită. Stejarul acesta este o prezență în sine.

Inspir adânc și îmi țin respirația preț de o secundă. Apoi zăresc o crăpătură prin care iese o ramură mai mică și îmi strâng degetele în jurul ei. Copacul miroase a pământ uscat și a frunze moarte.

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Nimic.

Nu m-am mai simțit așa de la prima mea lecție de haruri de la Southgate.

Închid ochii și mă concentrez.

„Haide, Violet, îmi spun. Poți s-o faci. O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Simt furnicăture în buricele degetelor. Stejarul care îmi apare brusc în minte nu este neapărat mai mare, ci plin de culoare, iar frunzele îi freamătă mai tare decât acum. Se află în mijlocul unui câmp, un spațiu vast și deschis, în care nu mai este nimic altceva decât vântul care dansează printre ramuri. Nu știu de unde a luat naștere această imagine, însă, brusc, copacul *reacționează*.

Tresar și țin strâns ramura, deoarece nu vreau ca legătura să se rupă. Nu am mai simțit niciodată atât de multă energie, o forță atât de străveche și de vibrantă. Trupul meu respiră odată cu el și simt un puls care îl însoțește pe al meu. Viața din acest copac este atât de puternică, atât de *vie!* Acestea nu sunt fire delicate de funigel pe care să le tragi și să le îndoii după bunul-plac, sunt mănunchiuri groase de căldură, înrădăcinate adânc în pământ. Sunt copleșită de forța pură și frumoasă a naturii.

Foarte încet, fac tot felul de încercări cu puterea minții, să văd dacă reușesc să izolez această ramură. De îndată ce copacul mă simte, o durere ascuțită îmi străbate șira spinării și gustul sângelei îmi umple gura. Țip și mă prăbușesc la pământ. Simt o înțepătură în

palma, în locul în care am atins scoarța.

Parcă pământul fuge de sub mine și aud vocea doctorului Blythe, însă cuvintele lui sunt înăbușite. Sângele mi se prelinge din nas în gură și, preț de o secundă, mă cuprinde panica, deoarece nu pot să respir. Încep să tușesc și să scuip sânge, spasme violente străbătându-mi trupul. Rămân ghemuită și aștept să îmi treacă amețeala. Dintr-odată, mă simt fragilă, extenuată și pătrunsă de o viață necunoscută. Am nevoie de câteva secunde să înțeleg.

Stejarul este mai puternic decât mine.

Lucrurile încep să se calmeze, iar vocea doctorului Blythe devine mai clară.

— Violet? Te simți bine?

Îmi întinde o batistă, iar eu o duc la nas și mă ridic în șezut cu grijă, ca să nu ating copacul.

— Mă simt bine, spun eu cu o voce tremurândă.

Parcă am coloana dislocată, ca și când cineva mi-ar fi rupt fiecare vertebră, iar capul îmi bubuie, dar nu ca de obicei. Nu este o durere, ci mai degrabă o... conștientizare. E ca și când creierul mi s-ar fi umflat și nu mai încapă în craniu.

Nu îmi mai curge sânge din nas. Doctorul Blythe îmi șterge fața, însă haina frumoasă pe care mi-a ales-o Annabelle este pătată de sânge.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

Mă uit la stejar și încerc să îmi imaginez viața din interiorul lui.

— Nimic, răspund eu. Nu s-a întâmplat nimic. Nu am putut... nu am putut să-l fac să crească.

Doctorul Blythe oftează.

— Nu ar fi trebuit să mă aștept că o vei face. Foarte bine.

Mă ajută să mă ridic în picioare, iar eu sunt extrem de iritată. Este pentru prima oară când nu îmi spune că l-am impresionat. Nu îmi *doresc* acest compliment, dar cred că îl merit.

— Doamnă doctor Blythe!

Cora se apropie în grabă pe alee, cu Annabelle pe urmele ei.

– Bună ziua, Cora! salută doctorul Blythe cu amabilitate.

– Ducesa a cerut să o vadă de îndată, spune Cora.

– Desigur. Am terminat pe ziua de azi.

Cora își țuguie buzele când vede haina pătată de sânge.

– Dezbrac-o, spune ea.

I-o întind, iar ea i-o dă lui Annabelle. Îmi cercetează hainele cu o privire încruntată.

– E ceva în neregulă? întreb.

Îmi place cum m-am îmbrăcat – o rochie simplă, bleumarin, cu dungii subțiri, și un pulover larg, cenușiu, din cașmir.

Cora oftează.

– E bine și așa, nu mai ai timp să te schimbi. Vino! îmi zice și se întoarce către Annabelle. Vreau să dispară petele alea de pe haină.

Slujnica încuviințează din cap.

Cora mă conduce în salonul principal, care este decorat în nuanțe de albastru și argintiu. Ducesa stă pe canapea, iar nepoata ei lângă ea. Fata pare îmbufnată. Părul ei blond spălăcit îi este prins sus, într-un coc simplu. Mijește ochii când mă vede.

– Ah! zice Ducesa. Iat-o!

Abia atunci le observ și pe celelalte două femei din încăpere. Una este evident de viță nobilă; poartă o rochie din satin crem, în urechi îi atârnă niște cercei cu diamante și este machiată strident. Cealaltă femeie este un surogat. În jurul gâtului poartă o zgardă argintie – un lanț fin o leagă de brățara de la mâna femeii.

Simt un gol în stomac când văd lesa.

– Acest surogat îmi va face o fiică deosebită. Va fi atât de excepțională, cum nu a mai existat vreodată un alt copil, spune Ducesa. Va fi o pereche incontestabilă pentru viitorul Principe. Te asigur că o alianță cu casa mea va fi în beneficiul Casei Flăcării, atât în ceea ce privește reputația, cât și averea.

Femeia aceasta trebuie să fie Doamna Flăcării. Deține lăptăria unde lucrează Ochre. Imaginea fratelui meu îmi apare brusc dinaintea ochilor și îmi aduc aminte de ultima cină când i-a lăudat

casa și felul în care aceasta își tratează muncitorii.

Arunc din nou o privire înspre lesă.

Doamna Flăcării mă măsoară din cap până în picioare.

— Știu și eu, Pearl? Nu poți fi niciodată sigur.

— Eu sunt.

— Dar Casa de Piatră și cea a Balanței? Și acolo se vor naște fiice anul acesta. La fel și în celelalte case care au cumpărat un surogat și nu au o fiică. Dumnezeuule, până și eu voi avea o fiică anul acesta, însă nu îmi fac iluzii cu privire la un mariaj cu fiul Principelui. Însă sunt multe persoane care se gândesc la asta. De ce ești atât de sigură că Principele și Princesa o vor alege pe a ta?

Fără nicio ezitare, Doamna Flăcării își îndreaptă atenția către nepoata Ducesei.

— Și-apoi, *ea* nu are sânge albastru. N-aș vrea să îl dezavantajez pe fiul meu. Scumpul nostru Principe ar putea supraviețui stigmatului, însă casa mea este...

— Sângele Casei din Lac îi curge prin vene, spune Ducesa pe un ton aspru, dar nu se uită la nepoata ei când vorbește. Are un preț pe măsură.

— Și reputația mea? întrebă Doamna. În momentul de față este nepătată. Casa din Lac nu mai este ce-a fost odată, toată lumea știe asta.

Buzele Ducesei devin o linie subțire.

— Ce vrei să spui cu asta?

Doamna Flăcării dă repede înapoi.

— Nu mai este niciun secret că Palatul Regal are o preferință pentru Casa de Piatră și cea a Balanței. Casa din Lac și-a mai pierdut, se pare, din influență. S-ar putea să fie mai greu decât crezi să aranjezi o căsătorie cu viitorul Principe.

Răceala pe care o emană Ducesa mă determină să fac un pas în spate. Doamna Flăcării soarbe agitată din ceai. Ducesa alege un biscuit glazurat de pe tava care se află pe masa de lângă ea și îl învârte între degete.

— Casa din Lac este mai influentă ca oricând, te asigur de asta, Sapphire. Dacă va fi nevoie să îmi exercit această influență, o voi face cu dragă inimă.

Înmoaie biscuitul în ceai, apoi mușcă din el.

— Nu va fi nevoie, se grăbește să răspundă Doamna. N-am intenționat să... doar am vrut să spun... mai e și Garnet...

— Ai o problemă cu fiul meu?

— Ei, haide, Pearl, nu îi poți ignora comportamentul! O dată la două luni mai apare un scandal în presă. Este pur și simplu prea... prea...

O urmăresc cum se chinuiește să găsească un cuvânt care să nu ofenseze.

— Imprevizibil.

Pe buzele Ducesei apare un zâmbet silit.

— Ce este viața fără puțină adrenalină?

— Este cunoscut faptul că întâmpini dificultăți în a-i găsi o soție. N-ar fi mai bine să aștepti până când se va căsători *el*, înainte să încerci să găsești un soț pentru nepoata ta?

— Sapphire, mă mișcă faptul că te îngrijorează atât de mult bunăstarea familiei mele, spune Ducesa, iar eu sesizez sarcasmul din vocea ei. Însă este treaba *mea* cum îmi conduc casa, nu a ta. Ne-am întâlnit aici ca să discutăm despre viitorul fiului *tău*, nu despre viitorul fiului meu.

Se ridică în picioare cu o mișcare fluidă și vine lângă mine.

— Având în vedere că nu m-ai lăsat să îți răspund la întrebare mai devreme, o fac acum. M-ai întrebat de ce sunt așa de sigură că acest surogat îmi va face o fiică excepțională.

Mă ia de braț și mă duce lângă o măsută pe care se află o plantă mică, într-un ghiveci, în mijlocul unei colecții de figurine din cristal. Planta are lujeri lungi, frunze de un verde-deschis și flori mici, în formă de inimă. Ducesa îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Haide, zice ea. Fă-o să crească!

Îmi strâng pumnii. Mi se pare dezgustător că trebuie să evoluez

în fața acestor femei de parcă aş fi un animal dresat. Mai ales după ce era cât pe ce să mă sufoc cu propriul sânge în grădină în urmă cu doar câteva minute. Mă simt slăbită. O vagă urmă din viața stejarului a mai rămas înăuntrul meu și îmi simt pielea fierbinte și sensibilă. Însă Ducesa îmi aruncă o privire amenințătoare și știu ce mă așteaptă dacă nu mă voi supune.

Apuc cu degetele lujerii plantei, rupându-i pe unii dintre ei și strivind florile mici.

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Viața stejarului pulsează în mine, iar planta explodează.

Lujeri groși se cațără pe rafturile de pe perete, aruncând pe podea farfuriile din porțelan și figurinele din sticlă. Doamna Flăcării sare ca arsă și se dă în spate, trăgându-și surogatul după ea, iar nepoata Ducesei se lipește de fereastră, cu ochii mari de uimire.

Planta continuă să crească.

Aceasta se cațără mai sus și începe să se răspândească, distrugând alte rafturi. O oglindă este făcută țandări, un tablou este smuls de pe perete, iar o porțiune din rama sa este distrusă, cărțile sunt aruncate pe jos. Pentru prima oară, nu vreau ca harul să își piardă efectul. Vreau să distrug întregul palat. Furia mea i-a insuflat plantei o viață nouă, mai puternică, iar eu mă simt de parcă mi-ar fi luat foc capul, fiecare fir de păr fiind străbătut de energie.

Spre meritul ei, Ducesa nu se clintește din loc. Într-un final, focul lăuntric se stinge, iar planta se oprește din crescut. Iau mâna de pe ea și înghit nodul care mi s-a format în gât. Durerea pe care o simt în ceafă și în spate se transformă într-o durere surdă.

Ducesa se întoarce către Doamna Flăcării.

— Mulțumită? întreabă ea.

Cineva bate la ușă.

— Mă scuzi o clipă, spune Ducesa apucându-mă de braț.

Preț de o secundă, ochii mei se opresc asupra surogatului Doamnei Flăcării – fata pare să se teamă de mine. Cât de ciudat! Îi

zâmbesc slab, iar ea încremenește și își coboară privirea când Ducesa mă conduce afară din încăpere.

— Măi să fie, zice ea când ne alăturăm Corei pe coridor. A fost... ei bine, impresionant, ca să nu spun mai mult. Poate ar trebui să îi ofer un bonus doctorului Blythe. Am crezut că Sapphire va leșina. Auzi, „Casa din Lac nu mai este ce-a fost odată”... te cred și eu, femeie idioată! oftează Ducesa și își freacă fruntea cu dosul palmei. Mă epuizează treaba asta, Cora, zice ea. Am impresia că viața mea se rezumă doar la aranjamente de căsătorie. Nu știi cine îmi dă mai multe bătaii de cap, nepoata mea sau fiul meu. Fii recunoscătoare că nu vei avea niciodată copii care să fie ai tăi, zice în timp ce se întoarce către mine..

Tresar. Rostește aceste cuvinte cu atâta nepăsare, de parcă aș fi ales să nu fac copii, când adevărul e că aceștia îmi vor fi luați.

— Cum merg lucrurile, *my lady*? întrebă Cora.

— Așa cum m-am așteptat, adică oribil, răspunde Ducesa. A sosit?

— Da, *my lady*.

— Sper să merite prețul... nu erau atât de scumpi pe vremea când eram eu fată.

— Sunt convinsă că va fi pe placul dumneavoastră, *my lady*.

Ducesa oftează din nou.

— Ar fi mai bine să termin odată cu treaba asta. Vino peste trei minute și prefă-te că îmi aduci un mesaj important. Nu am terminat încă, dar nu cred că voi mai putea rezista prea mult.

— Da, *my lady*.

— Spune-i bucătăresei să trimită sus ceva special pentru ea, spune Ducesa arătând cu mâna în direcția mea. O merită din plin.

— Desigur, *my lady*.

Ducesa intră din nou în salon, iar Cora se întoarce către mine.

— Urci imediat în camera ta, spune ea pe un ton tăios.

— Bine.

Ea încuviințează din cap și pornește grăbită de-a lungul

coridorului. Rămân locului câteva clipe. Pentru prima oară de când am sosit în palatul Ducesei, sunt singură.

Pulsul îmi crește în timp ce străbat în grabă coridorul care duce la sala de bal.

Vreau să mai explorez puțin palatul de una singură și să hotărâsc unde să mă duc și ce să văd. Câteva servitoare spală geamurile care dau spre grădină, iar eu o zbughesc prin fața ușilor, oprindu-mă între ele ca să mă asigur că nu am fost văzută.

Trec pe lângă o verandă. Între mine și foaiierul principal se află galeria cu sculpturi. Mirosul neplăcut îmi spune că am ajuns lângă fumoarul Ducelui. Când aud un murmur de voci și pasul apăsat al bocancilor, mă ascund într-o cameră mică de studiu și privesc pe furiș prin crăpătura ușii. Doi soldați care trec prin fața mea se îndreaptă către bibliotecă. Aștept și ciulesc urechile ca să mă asigur că s-au îndepărtat. Privirea îmi cade pe un portret al Ducesei, așezat într-o ramă mică și ovală pe un birou american.

O imagine care se conturează de la sine, iar eu îmi întind un deget și ating ușor un punct de pe obrazul femeii.

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Crăpături de un verde hidos i se împraștie pe față, înlocuind culoarea de porțelan a tenului ei. Nu am mai folosit „culoarea” într-un mod atât de direct. Fie că îmi plac, fie că nu, întrevederile cu doctorul, cu siguranță, îmi îmbunătățesc abilitatea de a folosi harurile. Zâmbesc zeflemitor – acum, Duceasa este la fel de urâtă precum comportamentul ei.

Știu că este riscant, dar hotărâsc să las imaginea așa, să o am ca amintire, în atâta opulență.

Mă furișez afară pe coridor și, după ce trec de bibliotecă, o iau la stânga, apoi la dreapta. Mă strecor pe lângă sufrageria mare și mă trezesc pe un coridor unde nu am mai fost până acum. Construit

doar din sticlă, seamănă cu o pasarelă care leagă palatul de aripa de est.

La început, aceasta mi se pare că este la fel ca restul palatului. Însă, pe măsură ce înaintez, capătă o înfățișare din ce în ce mai anostă. Pereții coridoarelor sunt zugrăviți, nu tapetați, iar culorile sunt șterse, nuanțe estompate de bej și mov. Tablourile de pe pereți înfățișează peisaje neclare, iar ramele sunt simple.

Înaintez spre est, cu simțurile treze, încercând să găsesc o ușă care dă spre exterior. Tăcerea îmi conferă o stare de agitație – zgomotul pașilor mei este prea puternic.

— ...tot nu cred că e corect.

O voce neașteptată de fată mă face să tresar.

— Știu, Mary, dar nu poți face nimic în privința asta, răspunde o alta.

Nu-mi dau seama de unde se aud vocile. Caut un loc unde să mă ascund și încerc o ușă din stânga mea, însă este încuiată.

— Muta e cu doi ani mai tânără decât mine. *Eu* ar fi trebuit să fiu doamna de onoare a surogatului.

„Muta.” Vorbește despre Annabelle.

O iau repede de-a lungul coridorului și încerc fiecare ușă, dar sunt toate încuiate.

— Poate că nu va funcționa cu surogatul acesta, spune a doua fată. Cel al Principesei a murit. Și alte câteva deja. Ducesa nu va folosi aceeași doamnă de onoare de două ori.

Vocile se apropie. Încerc să fac cale înapoi, dar, ca să fiu sinceră, habar nu am unde mă aflu și pe unde am venit.

— Am auzit că surogatul acesta este special. În mod cert, Ducesa îl *dezmiardă*. Chiar mă întrebam dacă are de gând să cumpere vreunul. Îți imaginezi cum e să participi la licitație și să te întorci cu mâna goală vreme de *nouăsprezece* ani?

Aceste cuvinte mă fac să mă opresc în loc. Este evident că vorbesc despre mine, dar se înșală amarnic. Ultimul lucru pe care îl face Ducesa este să mă dezmierde.

— Ai văzut-o? Întreabă a doua fată.

Aud zgomotul pașilor lor. Ajung la capătul coridorului și o iau pe un altul, însă acesta se înfundă. Sunt prinsă în capcană. Mai am de încercat doar două uși.

— O dată. Făceam curățenie în bibliotecă. Ochii ei au o culoare foarte ciudată, spune fata pe care o cheamă Mary.

Încerc prima ușă, e încuiată.

— Așa am auzit și eu. E amabilă?

Palmele îmi sunt umede de transpirație când încerc a doua ușă – nu pot fi descoperită. Ce scuze sau motive aş putea invoca pentru că mă aflu aici, singură și neînsoțită?

„Te rog, implor eu, oh, te rog, te rog.

Mânerul rotund se învârte. Preț de o secundă, sunt prea șocată ca să mă mișc. Apoi dau năvală în cameră și închid ușa repede și fără zgomot în urma mea.

Aud foșnetul rochiilor și zgomotul tocurilor. Mă lipesc de ușă, așteptând ca ele să se îndepărteze...

— De unde să știu? N-a vorbit cu mine. Nu *sunt* doamna ei de onoare.

Vocea lui Mary se aude chiar în dreptul ușii.

— Carnelain se va căsători în curând. Nu vom mai avea de-a face cu *ea*.

— Abia aștept, pufnește Mary. Zgomotul pașilor lor se îndepărtează, iar când aceasta vorbește din nou, vocea ei este estompată: Ai auzit despre...

Au plecat.

Răsuflu ușurată, îmi lipsesc fruntea de ușă și îmi duc o mână la inimă, încercând să mă liniștesc.

— Oh, Violet, zic eu în șoaptă. Prostuță, prostuță, prostuță! Să nu mai faci asta niciodată!

Apoi izbucnesc într-un râs isteric, căci sentimentul de ușurare mă face să mă comport prosteste. Mă întorc și descopăr că mă aflu într-un soi de salon mic; vizavi de mine se află o altă ușă și o sofa cu

picioare în formă de gheare, așezată în spatele unei măsuțe de cafea joase. Razele soarelui de după-amiază pătrund prin singura fereastră arcuită. Pe peretele de lângă mine se află un tablou uriaș în ulei care înfățișează un bărbat într-o haină verde, cu un câine frumos lângă el.

Încă mai chicotesc când ușa din fața mea se deschide.

Inima începe să-mi bată brusc atât de tare, încât am impresia că mă sufoc. Nu am timp să mă ascund. O siluetă pătrunde în încăperea și, brusc, nu mai contează că nu mă pot ascunde. N-aș putea să o fac nici dacă as vrea, deoarece simt cum mă ia cu amețeală.

În pragul ușii stă un băiat. Nu un băiat, ci un tânăr... pare să fie de aceeași vârstă cu fiul Ducesei. Este înalt și zvelt, cu părul castaniu ciufulit și un maxilar puternic, iar buzele sunt ușor ridicate la colțuri, ca și când ar încerca să își reprime un zâmbet. Ține o mână pe buzunarul pantalonilor, iar cămașa îi este descheiată la guler.

Ochii lui însă mă țintuiesc locului. Sunt gri-verzui și mă privesc cum nu am mai fost privită de când mi-am început viața în *Bijuterie* – ca și când aș fi o fată, o persoană, nu un surogat. Și, cu toate astea, e ceva mai mult de-atât; mă privesc într-un mod care mă face să simt un gol în stomac. Sunt ușor aeriană.

– Bună! zice el.

Vocea lui este blândă, melodioasă, mai plăcută decât orice instrument – violoncelul meu parcă scoate sunete ascuțite în comparație cu glasul lui.

Mă privește nerăbdător. Nu știu ce să zic.

– Nu te-am auzit când ai intrat, zice el într-un final. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să aștepți.

Mă holbez la el. Băiatul zâmbește larg, iar eu simt cum plămâni mi se contractă și abia mai pot respira.

– E normal să ai emoții. Nu te afli aici de prea mult timp. *Bijuteria* poate fi un loc copleșitor.

Abia reușesc să dau din cap, ceea ce e mai bine decât nimic. De

unde știe băiatul acesta cine sunt?

Închide ușa în urma lui. Încăperea pare foarte mică acum că suntem amândoi înăuntru.

— Vrei să iei loc? mă întreabă el cu blândețe în glas.

Nu cred că mă pot mișca; îmi simt buzele de parcă mi-ar fi fost lipite. Vreau să spun ceva, însă creierul meu nu funcționează cum trebuie. Nu mă pot abține să nu mă zgâiesc la el, la felul grațios în care se mișcă, la conturul gurii lui și la acei ochi gri-verzui hipnotizanți. Băiatul râde, iar eu simt cum inima mi se umflă ca un balon, umplându-mi gura și gâtlejul.

— Știu că nu ai mai avut până acum însoțitor, dar mie poți să-mi vorbești. Este în regulă. Sunt aici pentru tine.

Simt cum mă cuprinde un val de speranță care îmi inundă pieptul și picioarele. E aici pentru *mine*?

— De ce? spun eu cu o voce răgușită.

Mă îmbujorez și mă rușinez când îmi aud vocea.

El însă pare bucuros că a reușit să-mi smulgă, în sfârșit, un răspuns.

— Mama ta nu ți-a povestit niciodată despre însoțitori?

Clatin din cap.

— Cu siguranță, una dintre prietenele tale a avut unul...

Cad pe gânduri o clipă.

— Însoțitorii arată toți ca... tine?

El râde din nou, de astă dată mai zgomotos.

— Nu chiar, dar da.

— Atunci, nu, răspund eu. Categorie, nu.

El afișează o expresie gânditoare.

— Ce-ar fi să ne așezăm?

— Ăăă, bine.

Mă lovesc cu tibia în colțul măsuței de cafea când mă apropiu de sofa.

— Ești bine? mă întreabă el.

— Sunt bine, răspund gâfâind și încercând să ignor durerea care

îmi străbate piciorul.

Oare sunt mereu atât de stângace? Am impresia că membrele mi s-au desprins de restul trupului și nu prea știu ce să facă.

— Ce-ar fi să-mi povestești puțin despre tine? zice băiatul.

Nimeni nu mi-a mai cerut asta de mult timp.

— Ce vrei să știi?

El se lasă pe spate și își așază un braț pe spătarul canapelei. Sunt perfect conștientă de trupul lui, de forma mâinilor și a brațelor lui, de pielea deschisă la culoare și întinsă pe mușchii încordați. Mi-aș dori să nu-mi mai ardă obraji. Mi-aș dori să deschidem fereastra.

— Orice. Totul. Ce îți place să faci cel mai mult?

— Îmi place să... cânt.

— Zău?

Ochii lui strălucesc.

— La ce instrument cânti?

— La violoncel.

— E unul dintre instrumentele mele preferate, spune zâmbind. Știi, l-am văzut pe Stradivarius Tanglewood cântând la Sala Mare a Palatului anul trecut.

Brusc, uit de emoții.

— L-ai văzut? Pe viu? În persoană?

— Ești o admiratoare a lui, după câte observ.

— *Admiratoare?* Stradivarius Tanglewood este cel mai talentat violoncelist din ultimul secol! Este... adică, cum ar putea cineva să nu...

Nu reușesc să formulez propoziția corect. „Admiratoare” mi se pare un cuvânt atât de trivial. Când eram la Southgate, era cât pe ce să stric gramofonul, atât de mult l-am ascultat pe Tanglewood. M-a inspirat.

— Sunt surprins că nu ai fost și tu, zice băiatul. A fost un concert nemaipomenit.

— Cred și eu că a fost. A cântat menuetul în re minor?

Băiatul pare încântat.

— Da. Deși compoziția mea preferată este preludiul în sol major. Știu că este destul de simplă, dar...

— Este una dintre preferatele mele!

N-am vrut să strig – băiatul pare puțin alarmat.

— Este... ăăă... prima compoziție pe care am învățat s-o cânt, adaug eu pe un ton calm.

— Poate va mai cânta în lunile următoare. Mi-ar plăcea să te duc. Deși trebuie să recunosc că îl prefer pe Reed Purling.

Îmi pică fața.

— Reed Purling? Glumești? Purling îi este inferior lui Tanglewood în toate privințele! Tehnică, stil, frazarea lui este întotdeauna îngrozitor de greoaie, nu transmite emoții nici cât clanța ușii... Am avut câteva discuții în contradictoriu cu profesoara mea de muzică de la Southgate. Este ca și când ai compara un diamant șlefuit cu o bucată de cuarț.

Băiatul râde.

— N-am mai întâlnit niciodată o fată din *Bancă* atât de pasionată și cu atât de multe cunoștințe despre muzică.

Mâna lui traversează spațiul mic dintre noi, iar degetele lui îmi mângâie cu blândețe obrazul.

— Abia aștept să te cunosc.

Inima îmi bate atât de tare în piept, încât mă simt stânjenită. Nu mă pot concentra la nimic altceva decât la atingerea lui și la fiorul ciudat care mă străbate.

Undeva, în subconștient, cuvintele lui încep să îmi zgândăre conștiința.

— Cum adică „fată din *Bancă*”?

Băiatul își retrage mâna, iar ochii lui gri mă privesc cu precauție.

— Cum adică „cum adică”? Ești din *Bancă*, nu?

Mă cuprinde disperarea, iar vederea mi se încetosează, făcând să dispară orice culoare din încăpere. Firește. Trebuia să îmi fi dat seama. Crede că sunt altcineva. Nici măcar nu ar trebui să fiu aici.

El mă privește cu atenție.

– Nu ești din *Bancă*?

Clatin din cap și simt un nod în gât.

– Sunt din *Mlaștină*, reușesc să răspund în șoaptă.

Băiatul sare în picioare de parcă ar fi fost curentat.

– Nu, zice el clătînând încet din cap. Nu! repetă și își prinde podul nasului între degetul mare și arătător.

– Te rog, spune-mi că nu ești surogat!

Cuvântul mă lovește ca o palmă peste față, iar când se uită la mine, privirea lui e diferită. Știu că mă vede așa cum mă vede și restul lumii, într-un mod care mă identifică cu ceea ce sunt, nu cu cine sunt. Nu mă mai vede *pe mine*.

Văd adevărul gol-goluț. Îi simt prezența, simt cum mă trădează, cum strigă la el că îi sunt interzisă, că sunt periculoasă. Că nu îi sunt permisă.

– Ce cauți aici? mă întrebă printre dinți, aruncând priviri disperate în jur ca și când cineva ne-ar putea vedea.

– Eu... eu...

Mă apucă de braț.

– Trebuie să pleci. Acum!

Dintr-odată, se aude o bătaie în ușa prin care am intrat. Amândoi încremenim, iar pe chipurile noastre se citește panica.

– O clipă, zice băiatul pe un ton incredibil de calm, având în vedere situația.

Își duce un deget la buze și mă trage lângă debara, apoi mă împinge înăuntru și închide ușa. Înăuntru e întuneric și miroase a naftalină. Mă ghemuiesc și îmi lipesc un ochi de gaura cheii.

Băiatul își trece o mână prin păr, își aranjează cămașa și deschide ușa.

– Bună! zice el pe tonul degajat cu care m-a întâmpinat mai devreme.

– Bună ziua!

Vocea este subțire și pițigăiată, iar eu o recunosc imediat – e nepoata Ducesei.

Nu! Nu poate fi aici pentru *ea!*

— Mătușa este insuportabilă, continuă ea. Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu e nicio problemă, zice băiatul cu un ton cald. Intră, te rog!

Zăresc o fâșie de material violet, însă silueta băiatului îmi blochează vederea când închide ușa și nu reușesc să o văd pe fată.

— Vrei ceva de băut? o întreabă el.

— Nu.

El se trage din fața găurii cheii prin care mă uit. Se așterne o tăcere lungă.

— N-ai de gând să vorbești cu mine? îl întreabă fata bosumflată.

— Ba da, desigur. Îmi cer scuze. Ce-ar fi să-mi povestești despre tine.

Detest faptul că îi cere același lucru ca și mie.

— N-ar trebui să-mi spui lucruri frumoase? Toate prietenele mele care au avut însoțitori mi-au spus că aceștia le spuneau mereu lucruri frumoase.

Dacă nu mi-aș fi dorit cu disperare, poate că nu aș fi observat că băiatul a ezitat puțin înainte să îi spună cu blândețe.

— Ești foarte drăguță!

Aud un foșnet de material, apoi fata reapare în raza mea vizuală. Nu mă pot abține să nu simt o ușoară satisfacție când văd că nu este *deloc* drăguță.

— Vino aici, îi cere aceasta, iar eu scrâșnesc din dinți.

Nu îmi place modul în care îi vorbește. Băiatul apare din nou în raza mea vizuală.

— Nu am avut niciodată un însoțitor.

— Mi-am dat seama. Mătușa ta dorește un viitor frumos pentru tine, de aceea a apelat la serviciile mele.

Fata pufnește.

— Mătușii mele puțin îi pasă de mine. Vrea să mă vadă măritată și plecată de aici cât mai repede posibil.

Băiatul ridică din umeri.

— Se prea poate, nu știu. Domnia Sa nu îmi face confidențe. Fata se joacă distrată cu un volan al rochiei.

— Așadar... mă vei învăța cum să fiu pe placul unui bărbat?

Poftim?! Nu! Categoriec nu! El nu poate fi aici pentru *asta*. Sau poate?

Băiatul zâmbește într-un mod seducător.

— Sunt aici ca să te învăț cum să faci un bărbat să te placă.

Nu o pot învinui pe fată pentru expresia pe care o afișează. Ochiul ei micuți se măresc de uimire, iar buzele i se întredeschid ușor.

— Când începem? întrebă ea.

El râde.

— În curând. Aceasta este doar o introducere.

— Oh!

Fata se încruntă, iar eu răsuflu ușurată. Apoi întinde mâna.

— Eu sunt Carnelian, Carnelian Silver. Dar, probabil, știi asta deja.

Carnelian. Ce nume tâmpit!

Băiatul îi ia mâna și i-o sărută cu blândețe.

— Încântat să te cunosc, Carnelian. Eu sunt Ash Lockwood.

Ash. Îl cheamă Ash... Îi rostesc numele în șoaptă în întunericul din debara și zâmbesc.

— Avem voie să ne sărutăm, nu-i așa? Prietena mea Chalice a avut un însoțitor și mi-a spus că aveau voie să se atingă și să se sărute.

Carnelian îl privește pe Ash cu jind, nerăbdătoare ca el să îi confirme așteptările.

Oare îmi imaginez, sau Ash a aruncat o privire spre debara?

— Avem timp suficient să discutăm despre ce implică serviciile mele, spune el. Cred că a venit momentul să te pregătești pentru cină.

— Vei veni și tu la cină în seara aceasta? întrebă Carnelian.

— Da. Prin urmare, trebuie să mă pregătesc și eu.

Carnelian îl măsoară din priviri.

— Cred că ești perfect așa, zice ea cu timiditate. Poate că traiul meu aici nu va mai fi atât de neplăcut!

Se apropie de ușă și așteaptă ca Ash să o deschidă pentru ea.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Carnelian Silver, zice el.

Ea îi zâmbeste într-un mod care sunt convinsă că i se pare a fi un zâmbet triumfător.

— Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, Ash Lockwood. Ne vedem în curând!

El închide ușa, apoi își lipește fruntea de ea. Preț de o secundă chinuitoare, mă întreb dacă nu a uitat cumva de mine. Traversează însă încăperea și deschide larg ușa debaralei.

— Ai idee cât de greu mi-a fost cu tine aici? mă întreabă el printre dinți.

— N-a fost vina mea.

Dau să mă ridic în picioare, însă mi le simt amortite și mă dezechilibrez. Ash mă apucă de cot ca să mă susțină, iar pulsul meu o ia razna.

— Pleacă de aici! zice el. Repede! Să nu spui nimănui că m-ai văzut sau că ai vorbit cu mine sau... sau... altceva. Ai înțeles?

Pentru prima oară, reușesc să îi citesc ceva pe față. Pare cu adevărat îngrozit.

— Cui să îi spun? întreb încet. Nimeni nu vorbește cu mine. Nimeni nu mă ascultă.

Zăresc o urmă de compătimire în ochii lui.

— Pleacă de aici, repetă.

Mă apropiu de ușă împleticindu-mă și mă opresc cu mâna pe mânerul rotund.

— Nu știu... nu știu pe unde să mă întorc.

Ash oftează.

— Nici eu, zice el ridicând din umeri. Îmi pare rău. Nu te pot ajuta, îl privesc îndelung și mă întreb dacă îl voi revedea.

— Ce e? mă întreabă el.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, spun eu.

Apoi mă înroșesc – cuvintele nu au ieșit așa cum am vrut eu. Ceva din ceea ce am spus îl face să râdă; e un râs sec și rece. Se prăbușește pe canapea și își ia capul între mâini.

— Pleacă, spune el pe un ton istovit. Te rog!

Cu obrajii arzând de rușine, mă furișez afară din cameră înainte să mai spun ceva ce voi regreta.

O iau pe coridoare complet confuză, străbat pasarela din sticlă, stânga, dreapta, dreapta, stânga...

Totul pare la fel, și totuși diferit. Mă trezesc în fața sălii de bal, fără să îmi dau seama prea bine cum am ajuns acolo. Gândul îmi zboară la o pereche de ochi gri-verzui.

O iau în sus pe niște scări mici care duc la cel de-al doilea etaj și dau nas în nas cu Annabelle. Pe fața ei se citește panica. Este extrem de agitată.

— M-am plimbat prin palat, zic eu pe un ton nevinovat. Nu am voie?

„Singură?”

— Da.

„NU.”

— Oh, îmi pare rău!

Sper să par cât mai smerită. Fata își duce o mână la piept, iar eu observ că pe frunte i s-au adunat broboane de sudoare.

— Annabelle, îmi pare rău, îi spun eu cu mai multă sinceritate de data aceasta.

„Niciodată fără permisiune.”

Scrisul ei este neglijent și înclinat.

— Sau voi fi pedepsită, nu?

Annabelle clatină din cap și arată cu degetul spre ea. Simt un gol în stomac.

— *Tu* vei fi pedepsită?

Annabelle încuviințează din cap.

— Bine, bine, îmi pare rău. N-am să mai fac, promit.

Cât am fost de egoistă să nu mă gândesc la ce ar putea păți ea dacă aș fi prinsă!

Când ne întoarcem în apartamentul meu, o găsim acolo pe

Ducesă.

— Unde ați fost? izbucnește ea.

— În grădină, mint eu, adăugând: în labirint. În caz că ne-a căutat și nu ne-a văzut.

Ea îmi ignoră explicația.

— În seara asta organizez o cină cu familia, spune ea. Vei participa și tu, spune Ducesa și se uită la doamna mea de companie. S-o pregătești și să o trimiți în sufragerie la ora șapte și jumătate.

Annabelle face o reverență.

Asta înseamnă că îl voi cunoaște, în sfârșit, pe Duce? întreb eu, în timp ce Annabelle mă îmbracă într-o rochie argintie, cu safire mici, cusute în formă de flori pe poală.

Ea încuviințează din cap.

— Ce fel de persoană este?

Annabelle ridică din umeri și se strâmbă într-un fel din care deduc că nici ei nu i se pare interesant. Mă așază la măsuța de toaletă și începe să îmi facă bucle și să mi le prindă în vârful capului.

Chipul lui Ash îmi apare în minte pentru a o suta oară în ultima oră. Felul în care m-a privit și mi-a vorbit, ca unei persoane, fie și pentru câteva minute... a fost ca și când aș fi răsuflat după ce mi-am ținut respirația mult timp.

Îmi privesc chipul în oglindă – obraji roz, un zâmbet schițat, ochi strălucitori... pentru prima oară, fata din oglindă pare cu adevărat fericită.

N-am acordat niciodată prea mare importanță sărutului, însă imaginea buzelor lui Ash lipite de ale mele...

Chicotesc. Annabelle îmi aruncă o privire întrebătoare, iar eu mă străduiesc să îmi șterg zâmbetul de pe față.

Știu că mă comport prosteste. Nu voi putea niciodată să îl sărut. Probabil că nici nu îl voi mai vedea vreodată.

— Oh! exclam eu amintindu-mi brusc.

Ash va fi prezent la cină în seara aceasta.

Annabelle se holbează la mine, cu un amestec de confuzie și îngrijorare.

— Oh, ăăă... m-a împuns agrafa. Scuze! Sunt bine!

Annabelle își mușcă buza și continuă să îmi prindă părul cu grijă, deși nu e nevoie.

Am impresia că plămâni mi se contractă la jumătate din mărimea lor normală în timp ce inima îmi bate de două ori mai tare. Până când Annabelle îmi parfumează încheieturile mâinilor și mă declară pregătită, respirația mea devine extrem de accelerată.

— E perfect, declar eu.

Vocea îmi sună puțin cam sugrumată. Rochia strălucește pe pielea mea ca un clar de lună. Annabelle mi-a împodobit părul cu agrafe cu safire și perle. Pe buze sunt dată cu luciu roz, ochii îmi sunt machiați cu dermatograf de culoare mov, care îmi accentuează și mai mult culoarea ochilor. Mă întreb dacă Ash mă va considera frumoasă.

„Încetează, Violet, îmi spun eu. Nu are importanță ce crede el.”

Când ajungem în foaierea principală, îmi doresc să nu fi fost invitată la această cină. Nervii îmi sunt la fel de întinși ca și strunele violoncelului. Când ajungem în fața ușilor sufrageriei, Annabelle se oprește și îmi aruncă o ultimă privire, netezindu-mi ușor rochia.

„Gata?”

Încuviințez cu un gest scurt, iar nodul pe care îl simt în gât mă împiedică să vorbesc. Annabelle arată cu capul înspre ușă și zâmbeste.

„Mâncare delicioasă.”

Râd nervos. Ea îi face un semn din cap servitorului care stă în poziție de drepti lângă ușă. Acesta o deschide și anunță:

— Surogatul Casei din Lac!

Simt cum mi se înmoaie genunchii când intru în încăperea.

Arată așa cum mi-o amintesc.

Mobilă din stejar lustruit, pereți maro, un candelabru cu

lumânări – diferă doar anturajul. În stânga mea se află Ducesa, împreună cu doi bărbați îmbrăcați în fracuri. Aceasta poartă o rochie din mătase albastră-închis, iar în mâna înmănușată ține o cupă de șampanie. În dreapta mea, o văd pe Doamna de Sticlă, cu părul roșcat, pe Carnelian și – inima îmi tresaltă – pe Ash.

Nu au trecut decât vreo două ore de când l-am întâlnit, însă, cumva, îmi pare mai chipeș decât mi-l amintesc. Am senzația că mă înroșesc.

Toată lumea își ridică privirea când intru, cu excepția lui Ash, care pare brusc preocupat să îi toarne ceva de băut lui Carnelian.

Am uitat că și aceasta va fi prezentă. Observ, cu invidie, că a fost îmbrăcată într-o tunică foarte frumoasă cu mărgele și are o coafură mai modernă decât de obicei.

— Vino aici! îmi ordonă Ducesa.

— Așadar, ea este surogatul? întrebă unul dintre bărbați, cel mai înalt.

Este foarte slab, cu piele arămie și nas mare. Are ochi negri, la fel ca Ducesa, dar rotunzi, care mă scrutează de sub niște sprâncene groase și negre. Duce paharul de cristal la buze și soarbe din licoarea de culoarea ambrei.

— Mă întrebam când o voi vedea.

— Oh, dragule, ai fost atât de ocupat, zice Ducesa. Ce părere ai? Bărbatul ridică din umeri.

— Tu știi mai bine, draga mea. E cu siguranță mai drăguță decât cea care l-a născut pe Garnet.

Deci, el este. Nu îmi place felul în care rostește aceste cuvinte sau felul în care mă privește pe sub acele sprâncene groase – mă înfior.

— Soția mea mi-a spus că aveți planuri mărețe pentru ea, spune celălalt bărbat.

Este un bărbat corpulent, iar nasturii vestei abia dacă stau încheiați peste pântecul lui rotund. Este roșu în obraji.

— Așa este, confirmă Ducesa. Am așteptat destul de mult timp ca să găsesc un astfel de surogat. Fiica mea va fi excepțională.

— Fiica *noastră*, o corectează bărbatul înalt.

Ducesa afixează un zâmbet glacial.

— Ai dreptate. Fiica noastră.

Ușa se deschide și îl aud pe lacheu anunțând:

— Garnet, fiul Casei din Lac!

Acesta intră semeț și pare mai serios decât l-am văzut până acum. Cel puțin, acum nu este beat. Părul blond îi este dat pe spate, iar hainele, impecabile; sacoul îi vine ca turnat pe umerii lați.

Privesc când la el, când la Ash. Amândoi sunt foarte atrăgători, însă înfățișarea lui Ash este categoric mai naturală. Trăsăturile lui Garnet sunt fără cusur – buze pline, nas drept, ten palid. Parcă ar fi decupat dintr-una din revistele mondene ale lui Lily. Nu seamănă cu niciunul dintre părinții lui; presupun că mama-surogat care l-a purtat în pântec a fost foarte talentată la „formă” și „culoare”.

— Mamă, tată, spune Garnet, salutându-i din cap pe Duce și pe Ducesă, apoi ia o cupă de șampanie pe care i-o oferă un servitor aflat în apropiere. Am întârziat?

Ducesa își încleștează dinții, însă, în acel moment, se aude un clinchet de clopoțel.

— Ce-ar fi să ne așezăm la masă? zice Ducele însuflețit.

Mă așez în dreapta Ducesei, Ducele în stânga ei, apoi Garnet. Doamna de Sticlă se așază lângă mine, împreună cu soțul ei, apoi Carnelian și, lângă ea, Ash. Astfel, Ash și cu mine stăm aproape față în față.

Băiatul nu se uită la mine. Ochii lui par să mă ignore, ca și când nu m-aș afla acolo. Ca și când aș fi invizibilă.

Atitudinea lui îmi provoacă o durere ascuțită, fizică, asemănătoare cu durerea pe care o încerc după ce folosesc un har. Simt niște înțepături, ca și când mii de ace mi-ar fi înfipite în cap. Mă străduiesc să îmi aranjez șervetul în poală.

Nu ar trebui să mă simt astfel. E o prostie. Nici măcar nu îl cunosc. Ce importanță are dacă se uită sau nu la mine?

O servitoare îmi așază în față o salată de spanac, cu sfeclă și

brânză de capră, însă, pentru prima oară de când a murit Dahlia, nu am poftă de mâncare. Îmi simt gura uscată.

— Pearl, zice Doamna de Sticlă, în timp ce o servitoare îi umple paharul cu vin, nepoata ta mi-a spus cele mai încântătoare povești despre viața din *Bancă*. Știai că l-a *ajutat* pe tatăl ei la presă? Ca să vezi!

Cuvintele par sincere, însă tonul este exagerat – am impresia că Doamna și Ducesa fac o glumă între ele pe seama lui Carnelian.

Aceasta se rușinează.

— Am fost o singură dată, îi spune ea mătușii. Când s-a îmbolnăvit ucenicul lui.

— Ei bine, cred că a fost o experiență educativă, spune Ducesa cu blândețe.

Doamna de Sticlă își ascunde zâmbetul în paharul cu vin.

— Văd că i-ai găsit, în sfârșit, un însoțitor, i se adresează Garnet Ducesei, ducând la gură o furculiță plină cu sfeclă. Se șterge la gură cu șervețelul, apoi îi întinde mâna lui Ash. Eu sunt Garnet, apropo.

Ash îi strânge mâna politicos.

— Ash Lockwood.

— E chipeș, nu-i așa, verișoară? o întreabă Garnet pe Carnelian, ridicând din sprâncene cu subînțeleș. Cât te costă, mamă?

Nările Ducesei se umflă, însă Ash intervine plin de tact.

— Carnelian mi-a arătat biblioteca înainte de cină, zice el. Aveți cea mai vastă colecție din câte am văzut, *my lady*. Este impresionantă.

— Mulțumesc, domnule Lockwood, răspunde Ducesa schițând un zâmbet.

— Așa e. Soția mea este extrem de preocupată de trecut, spune Ducele. Eu nu o înțeleg, trebuie să recunosc.

— Nici nu mă aștept să înțelegi, dragule, murmură Ducesa. Singurele cărți pe care le citești tu sunt registrele de contabilitate.

— Cineva trebuie să se îngrijească și de partea financiară, răspunde Ducele, aruncându-i o privire cu subînțeleș Lordului de

Sticlă. Nu-i așa, Beryl?

— Oh, așa e, răspunde Lordul trăgând cu ochiul.

— Casa din Lac este una dintre cele patru case fondatoare, zice Ducesa pe un ton aspru. Strămoșii mei au participat la construirea Marelui Zid, fără de care această insulă ar fi fost de mult înghițită de apa mării. Sunt descendentă directă a primei Principese Electoare, cea care a înființat *Orașul Singuratic* și care a creat cele cinci diviziuni, inclusiv îndrăgita noastră *Bijuterie*. Pentru mine este nu doar o onoare, ci și o *datorie* să păstrez literatura acelor vremuri. Pot înțelege, firește, de ce aceasta nu reprezintă un interes pentru cei care nu au o descendență străveche.

Doamna de Sticlă se foiește stingherită, iar soțul ei pare preocupat de salată. Ducele ține strâns furculița în mână.

— Ei, haide, mamă, nu îl desconsidera pe tata pentru că a urcat pe scara socială, spune Garnet, luând o gură sănătoasă de vin și făcându-i semn unui servitor să îi umple din nou paharul. Și tu ai fi procedat la fel dacă te-ai fi născut în Casa de Sticlă.

— Mulțumesc, fiule, zice Ducele pe un ton tăios.

Carnelian intervine în discuție.

— Mama obișnuia să spună că nu este important cine ești, ci ceea ce faci.

— Mama ta obișnuia să spună multe lucruri, i-o trânteste Ducesa. Nu vreau să aud nimic din toate astea la masa mea.

O tăcere glacială se așterne în încăpere. Îmi îndes în gură câteva felii de sfeclă, doar ca să fac ceva. Cred că ultima cină a fost mai agreabilă decât aceasta. Cel puțin Raven a fost prezentă. Și Lucien.

— Ai auzit despre Doamna Lacătelor? o întrebă veselă Doamna de Sticlă pe Ducesă, aplecându-se în față, astfel încât ajunge aproape față în față cu mine.

Ducesa se însufletește.

— Ce-i cu ea?

— Știi că anul acesta și-a cumpărat primul surogat?

Ducesa încuviințează din cap.

— Din câte se pare, o ia cu ea *peste tot!* exclamă Doamna. La cumpărături, la prânzuri, ba a adus-o chiar și la mine acasă, la ceai. Nu-mi pot închipui ce-o fi în capul ei.

— Ce rușine! zice Ducesa. Crezi că încearcă să se laude?

Femeile izbucnesc într-un râs răutăcios. Ducele, Lordul de Sticlă și Garnet sunt angajați într-o discuție despre noua taxă pe care Principele plănuiește să o impună *Fermei*, iar Carnelian îi expune lui Ash planurile pe care și le-a făcut pentru sfârșitul de săptămână. Mă simt incredibil de singură.

— Cu ce lot s-a ales? întrebă Ducesa.

— 102, răspunde Doamna de Sticlă.

— 102? Și se laudă de parcă s-ar afla printre primele zece?

— Știu. Cineva ar trebui să vorbească cu ea.

— Nu e ca și când siguranța ar fi o problemă, presupun – nu îmi imaginez cum cineva important își bate capul cu un surogat dintr-o casă de rangul al treilea. Este, pur și simplu, lipsă de clasă.

— Poate că încearcă o nouă strategie, ca să îi atragă atenția Principesei, sugerează Doamna de Sticlă, iar cele două femei izbucnesc din nou în râs.

— Bănuiesc că și ea vrea o fiică?

— Firește. Nu îmi vine să cred că Principele ar lua în considerare o alianță cu Casa Lacătelor.

— Că veni vorba, spune Ducesa, ți-ai cumpărat rochie pentru balul Principelui?

— Da. Mi-a fost teamă că Principesa îl va convinge să îl anuleze, după toată povestea cu surogatul. Aș fi fost tare dezamăgită!

Scrâșnesc din dinți când aud cum vorbesc doar într-o doară despre moartea Dahliei. Mă întreb dacă Doamna de Sticlă știe că vorbește cu femeia responsabilă de moartea acesteia. Dar mă îndoiesc că i-ar păsa.

Servitorul ne ia farfuriile din față și ne servește felul următor: miel cu jeleu de mentă și cartofi copti. Mâncarea este delicioasă, însă nu o pot savura. Aș prefera să mănânc în camera mea împreună cu

Annabelle decât să le ascult pe femeile acestea care vorbesc despre surogate ca și când ar fi niște animale de companie sau o pereche nouă de pantofi.

Ochii mei se îndreaptă mereu către Ash, însă tare mi-aș dori să nu fac asta. Parcă m-aș afla într-o misiune să descopăr cât mai multe lucruri cu putință despre el. Felul în care zâmbește uneori, ca și când ar ascunde ceva. Felul în care ochii lui par să își schimbe culoarea, din gri în verde. O ascultă răbdător pe Carnelian, fără să pară plictisit și fără să o întrerupă. Degetele lui se strâng în jurul paharului cu vin, iar eu nu mă pot gândi la nimic altceva decât la felul în care mi-au atins pielea. Ce se întâmplă cu mine? E doar un băiat. Un băiat incredibil de chipeș, care are cunoștințe despre muzică și care mi-a vorbit ca unei persoane preț de câteva minute și care m-a făcut să freamăt...

Iau o gură de vin.

— Firește că nu doar Principesa a suferit o pierdere.

Cuvintele Ducesei mă readuc la realitate.

— Ai auzit despre Doamna Clopotelor?

— Da, murmură Doamna de Sticlă. Am auzit că și-a găsit surogatul în baie, înecat. Acum a ieșit din cursa pentru o alianță matrimonială cu Palatul Regal. Va trebui să mai aștepte un an înainte să poată cumpăra un altul.

Ducesa ridică din umeri.

— A primit ce a meritat dacă nu își apără casa așa cum trebuie. În astfel de vremuri, trebuie să fii foarte atent, spune și ia o bucată de miel. Oricum, acesta este motivul pentru care nu mi-am lăsat niciodată surogatele să facă baie. Sub duș nu te poți îneca, nu-i așa?

— Oh, a început sezonul de vânatoare a surogatelor? Întrebă Garnet din partea cealaltă a mesei.

Este roșu în obraji, iar ochii lui strălucesc când îi întâlnesc pe ai mei.

— Eu zic să fii cu ochii în patru, fetițo. Anul acesta se anunță a fi unul tumultuos, având în vedere că e în joc mâna micuțului și

prețiosului Principe.

Pălesc la față și, pentru că sunt foarte conștientă de prezența lui, îl văd pe Ash încordându-și umerii. Ducesa lovește tare cu palma în masă, făcându-ne pe toți să tresărim.

— Pleacă de la masă, acum! zice ea pe un ton atât de rece, încât am impresia că temperatura din încăperea a scăzut cu câteva grade.

Garnet bea și ultima picătură de vin din pahar.

— Cu plăcere, zice el, apoi se ridică de la masă și face o plecăciune teatrală în fața Ducesei.

Se întoarce pe călcâie și mășăluiește spre ușă.

Se așterne o tăcere glacială. Ducesa rămâne în picioare. Își încleștează și își descleștează dinții ca și când nu își găsește cuvintele.

— Toată lumea știe cât de răbdătoare am fost de-a lungul anilor, declară ea fără să se adreseze cuiva anume. Mi-am luat toate precauțiile ca surogatul meu să fie în siguranță. Nu va păți *nimic*. Nu voi permite asta.

Am impresia că mi se adresează mie, deși nu o face direct. Este ca și când i-ar fi jenă să mă liniștească în fața altor persoane.

Ni se aduce desertul, iar eu încerc să savurez prăjitura cu brânză și zmeură, însă nu pot să nu mă întreb câte alte surogate au mai fost omorâte de la licitație încoace. Gândul meu zboară la Raven și la Lily.

— Spune-mi, domnule Lockwood, zice Ducesa, de cât timp ești însoțitor?

Mă holbez la furculiță și ciulesc urechile.

— De trei ani, *my lady*, răspunde Ash. De la vârsta de cincisprezece ani.

— În ce diviziune te-ai născut?

— În *Fum*, *my lady*.

Nu-mi cred urechilor. În *Fum*? Credeam că este din *Bancă* sau din *Bijuterie*, dar dintr-unul dintre cercurile inferioare... se pare că avem ceva în comun. Acest gând îmi mai încălzește sufletul, însă îmi

amintesc că nu ar trebui să îmi pese.

— În ce cartier locuiește familia ta? întreabă Ducele.

— În est, *my lord*.

— Deținem câteva fabrici în cartierul de est. Care ziceai că îți e numele de familie?

— Lockwood, *my lord*. Însă tatăl meu face dulapuri la Joinder's Woodworks.

— Aceasta este o filială a Casei de Piatră, nu-i așa?

— Da, *my lord*.

— Dragule, trebuie să vedem dacă nu reușim să îi găsim tatălui acestui tânăr un loc de muncă mai potrivit într-una dintre fabricile noastre.

— Sunteți foarte amabilă, *my lady*, spune Ash strângând ușor din ochi.

— Îi spuneam adineauri Doamnei de Sticlă că este remarcabil faptul că prin concepție naturală se mai poate ajunge încă la... rezultate excepționale. Mama și tatăl tău trebuie să fie o pereche frumoasă.

Ducesa se uită lung la Ash, cu o privire oarecum languroasă, în timp ce soarbe din vin.

Doamna de Sticlă schimbă repede subiectul.

— Carnelian, draga mea, spune-mi, din ce lot a făcut parte surogatul pe care mama ta l-a folosit pentru tine?

Întrebarea pare să o stânjenească pe Carnelian.

— Nu prea i-a părut de ierarhie. A spus mereu că și-a dorit să fiu sănătoasă.

— Sunt convinsă că l-a cumpărat pe cel mai bun pe care și l-a permis, spuse Doamna de Sticlă.

— Beryl, ar trebui să lășăm această discuție despre surogate în seama doamnelor, nu crezi? îi spune Ducele Lordului de Sticlă. Ce zici dacă am savura un pahar cu coniac în fumoar?

În acel moment, ușile se deschid larg, iar James, majordomul, dă năvală făcând plecăciuni.

— Mă iertați, Domnia Voastră, dar tocmai a sosit un mesaj urgent de la Casa de Sticlă, zice James, apoi se întoarce și face o plecăciune în fața Doamnei. Surogatul dumneavoastră e în travaliu.

— Vai! exclamă Doamna de Sticlă. Trebuia să nască abia peste două săptămâni.

E mare agitație în jur, când servitorii trag scaunele și se grăbesc să aducă hainele, iar Ducele și Ducesa își oferă felicitările.

— Totul va fi bine, o asigură Ducesa pe Doamna din Lac. Garnet s-a născut cu două săptămâni și jumătate mai devreme și a devenit... ei bine, a fost sănătos, oricum. Luați mașina mea, este mai rapidă.

— Oh, mulțumesc, mulțumesc! zice Doamna din Lac cu efuziune și o sărută pe Ducesă pe obraz.

Soțul ei și Ducele își strâng mâna, apoi cuplul părăsește în grabă încăperea.

Ducesa se așază pe scaun.

— Seara s-a încheiat, spune ea fluturându-și mâna. Plecați!

Abia aștept să mă conformez.

Ash, Carnelian și cu mine ieșim pe coridor. O servitoare în rochie neagră și cu un șorț alb o așteaptă pe Carnelian, însă Annabelle nu se zărește pe nicăieri.

— Doamna ta de onoare va veni imediat, îmi spune servitoarea, iar eu îi recunosc vocea din aripa de est – e Mary. Îl ajută pe Garnet în bibliotecă.

— Oh, zic eu. Mulțumesc.

— Cum a fost cina, domnișoară? o întreabă ea pe Carnelian.

— Îngrozitoare, mormăie aceasta. Ar putea domnul Lockwood să mă însoțească până la cameră?

— Nu se cuvine, zice Ash, luându-i mâna și sărutându-i-o. Dar ne vedem mâine.

Carnelian zâmbește și o lasă pe servitoare să o conducă spre cameră.

Am rămas doar noi doi pe coridor.

Ash își dă seama în același timp cu mine și face un pas în spate, ca și când nu ar vrea să stea prea aproape. Eu nu știu ce să zic, dar vreau să spun *ceva*. Băiatul dă să plece, apoi se întoarce.

— Mereu este așa pentru voi, nu? zice el. Mereu a fost așa pentru surogate, numai că nu am observat eu înainte.

Deschid gura, însă, înainte să apuc să îl întreb la ce se referă, Ash se răsuțește pe călcâie și străbate coridorul, până când se face nevăzut.

– Chiar trebuie să fie atât de strâns?

La câteva zile după cina cu familia, am fost informată că voi merge împreună cu Ducesa și cu familia ei la balul Principelui. Nu m-am gândit însă că a merge la bal înseamnă să nu poți respira toată seara.

Annabelle își dă ochii peste cap și termină de legat șireturile corsetului. Îmi trec degetul peste întăritură – n-am mai purtat niciodată un corset și, cu siguranță, nu îmi doresc să repet această experiență.

Annabelle mă întoarce cu spatele la oglindă și mă ajută să intru într-un jupon, apoi ridică un maldăr de material strălucitor. Are grijă să nu-mi stric coafura în timp ce îmbrac rochia. Face un pas în spate ca să își admire opera și bate din palme.

– Pot să mă uit acum? o întreb eu morocănoasă.

Pregătirea pentru bal a durat câteva ore, iar eu m-am cam săturat. Annabelle râde pe înfundate și mă întoarce cu fața la oglindă.

– Oh! exclam eu cu răsuflarea întretăiată. Oh, Annabelle...

Rochia este de culoarea lavandei, cu inserții aurii. Fusta plină cade grațios până la podea, iar corsetul strâns îmi accentuează talia, trebuie să recunosc asta, împotriva voinței mele. Poate puțin cam mult – este ca și când trupul meu ar fi fost strâns în partea de sus, astfel încât mi se vede mai multă piele decât sunt eu obișnuită între mânecile care abia îmi acoperă umerii. Buclele îmi sunt prinse cu agrafe și cad în cascadă pe un umăr, iar fața este machiată mai strident decât de obicei, în special la ochi.

Fața radioasă a lui Annabelle se ivește peste umărul meu.

– Oh, nu te umfla așa în pene, zic eu, însă nu mă pot abține să nu zâmbesc. Ducesa va fi de-a dreptul impresionată.

Annabelle mă conduce în foaiorul principal, unde apa fântânii

arteziene licărește jucăuș în lumina serii. Ash și Carnelian se află deja acolo, iar inima îmi tresaltă fără să vreau când îl văd.

— Nu știam că vei veni și *tu*, zice Carnelian.

Rochia ei roz este mai elegantă decât a mea, are mâneci din dantelă și o fustă mai umflată.

— Nici eu nu știam că vei veni și *tu*, îi dau eu replica.

Ash nu se uită la mine, însă își strânge ușor buzele.

Ducele și Ducesa își fac apariția, urmați de Cora.

— Suntem în întârziere, zice Ducesa fără să salute. Unde-i Garnet?

Ne aruncă o privire aspră, de parcă l-am ascunde noi în buzunar sau pe altundeva. Apoi scoate un oftat exasperat.

— Nici nu știu de ce m-am obosit să întreb. Haideti!

Rochia ei de seară, de un albastru-închis, sclipește de sub mantia de catifea. Mâna înmănușată se odihnește pe brațul Ducelui, pe care îl conduce pe ușă afară. Annabelle îmi așază mantia pe umeri în timp ce Ash face același lucru pentru Carnelian.

— Unde-i Garnet? întreb eu în șoaptă.

Annabelle rânjește și ridică din umeri.

Automobilele așteaptă pe alee. Aerul serii este răcoros, iar cerul are o culoare închisă, ca indigoul. Îmi înfășor mantia în jurul trupului. Ducele și Ducesa se îndreaptă către primul automobil, iar Cora ne îndrumă pe mine, pe Ash și pe Carnelian către cel de-al doilea.

Drumul până la Palatul Regal durează o veșnicie. Carnelian și cu mine stăm una lângă cealaltă, iar Ash, pe bancheta din fața noastră. Privesc pe geam și încerc să nu o bag în seamă pe Carnelian când aceasta pune întrebări despre palat sau despre altceva sau când chicotește la vorbele pe care i le spune Ash. Însă el este mereu acolo, îl văd cu colțul ochiului, un contur alb-negru pe care nu pot nici să îl șterg, nici să îl ignor.

Palatele par și mai incredibile noaptea decât în timpul zilei – luminile colorate le fac să strălucească asemenea unor bomboane

bătute în nestemate. Sala Mare a Palatului este scăldată în lumini roz-pal și aurii. Ash îi pomenește lui Carnelian despre concertul lui Stradivarius Tanglewood, iar eu tresar când întrebă: „Cine?”

Când ne apropiem de pădure și nu mai există nicio lumină în afară de cea a farurilor automobilului, îmi ridic privirea către cer. O mulțime de stele sclipesc în întuneric. Îmi aduc aminte de acea noapte când am privit cerul și m-am liniștit la gândul că Hazel și cu mine vom fi mereu împreună sub el. Mă întreb dacă și ea îl privește acum. Sper că da.

Apoi îmi dau seama că îl voi revedea pe Lucien în această seară. Ce proastă sunt că nu m-am gândit la asta mai devreme. Toate aceste gânduri stupide despre Ash m-au acaparat complet. Clatin ușor din cap, ca și când acest lucru m-ar ajuta să-mi limpezesc mintea. Trebuie să mă concentrez. *Voi găsi o cale prin care să pot vorbi cu Lucien. Între patru ochi.*

Trecem pe lângă grădină, ale cărei creaturi din gard viu sunt presărate cu sute de luminițe albe, și pătrundem în piața mare, cu fântâna arteziană în centrul ei.

Palatul Regal strălucește asemenea unui foc lichid, domurile, turnulețele și turlele sale străpungând întunericul și aruncând o lumină roșie-aurie peste piață. Șoferul oprește în dreptul scărilor largi, unde servitorii așteaptă să deschidă portierele și să ne ajute să coborâm din automobile. Ash, Carnelian și cu mine urcăm scările în urma Ducelui și a Ducesei către ușile de la intrare, care sunt larg deschise. Un servitor ne ia mantiile, în timp ce un altul ne conduce de-a lungul unui coridor, acoperit cu un covor auriu și picturi uriașe care atârnă pe pereți. Aud acorduri muzicale care răzbat de undeva din apropiere.

Abia aștept să o revăd pe Raven. A trecut aproape o lună de când n-am mai văzut-o, de la înmormântarea Dahliei. O veșnicie. Trebuie să fie aici împreună cu stăpâna ei, Contesa de Piatră.

Ajungem în dreptul unor uși duble, decorate, pe care servitorul le deschide cu un gest teatral. Un altul, mai în vârstă, cu un baston

mare, se află înăuntru, chiar lângă ușă. Acesta lovește de trei ori cu bastonul în pardoseală și anunță cu voce tare:

— Ducele și Ducesa din Lac.

Sala de bal este plină de bărbați în fracuri și femei în rochii viu colorate. Fustele lor se învârtesc în timp ce traversează ringul de dans și se rotesc în pașii valsului cântat de o orchestră mică aflată pe o estradă în partea cealaltă a încăperii, în fața unui perete plin cu ferestre. Principele și Principesa stau unul lângă celălalt pe tronuri asemănătoare, în partea opusă a încăperii. Formează o pereche atât de ciudată – ea pare o păpușică pe lângă el, strălucitoare și surâzătoare, în vreme ce el stă cu fața împietrită și cu un pahar cu vin în mână.

Ducesa o ia înainte, printre grupurile de bărbați și de femei strânse în jurul ringului de dans, iar mulți dintre ei își înclină capetele sau fac o reverență când o văd. Ducele ia două cupe de șampanie de pe tava unui servitor care trece pe lângă el și îi întinde una soției sale. O văd pe Ducesa Balanței, cea cu pielea de culoarea cafelei, fixând-o cu privirea pe Ducesă. „Tortul glazurat” stă lângă ea, docilă și tăcută. Îi caut cu privirea pe Lucien și pe Raven. Contesa de Piatră este foarte mare, ar trebui să o pot repera cu ușurință...

Sala de bal este luminată de un candelabru uriaș, cu abajururi în formă de sferă, care plutesc în aer în jurul lui asemenea planetelor care să învârtesc în jurul soarelui strălucitor. Pereții sunt tapetați în aur, cupru și bronz, iar pardoseala este un zigzag din lemn lustruit. Un alt chelner trece pe lângă noi cu o tavă pe care se află mai multe cupe de șampanie, iar Ash ia două, una pentru el și alta pentru Carnelian.

— Este incredibil, zice Carnelian privind tavanul. Ai mai fost aici?

— Da, de câteva ori, răspunde acesta.

În vocea lui se simte ceva, nostalgie poate sau regret, iar eu mă întreb ce amintiri îi stârnesc această sală.

— Mi-am dorit întotdeauna să particip la bal, zice Carnelian extaziată. Însă mătușa nu mi-a dat voie până acum.

— De aceea mă aflu eu aici, zice Ash. Aveai nevoie de un însoțitor.

— Garnet m-a însoțit odată la o petrecere, pentru „Noaptea cea mai lungă”, zice Carnelian. În *Bancă*. Nu a fost însă nici pe departe atât de frumos.

Îi caut cu privirea pe Lucien și pe Raven, fiind atentă cu un ochi și la tăvile cu tartine care trec pe lângă mine – pun rămășag că mâncarea este excepțională aici. Ducele s-a pierdut în mulțime, iar Ducesa stă de vorbă cu Contesa Trandafirului.

Acordurile muzicale se schimbă.

— Vrei să dansezi? o întreabă Ash pe Carnelian.

Aceasta se îmbujorează.

— Mi-ar... mi-ar plăcea, se bâlbâie ea.

Ash o conduce pe ringul de dans. Simt cum mă cuprinde un val inexplicabil de gelozie când văd cum el o cuprinde cu brațul de mijloc, iar fețele lor se apropie foarte mult.

Ducesa nu este deloc atentă la mine, iar eu mă servesc cu o cupă de șampanie și iau o înghițitură sănătoasă. Bulele îmi gâdilă ușor nasul.

Un alt cuplu este anunțat la intrare. Nu reușesc să le aud numele, însă femeia conduce un surogat de leasă. Înainte să intre în sala de bal însă, aceasta i-o scoate și i-o dă servitorului. Îmi întorc privirea – nu mai vreau să aud de lese câte zile voi mai avea.

Pe ringul de dans mai sunt și alte cupluri tinere, iar mulți dintre băieți sunt chipeși; mă întreb dacă și ei sunt tot însoțitori sau doar fii ai nobililor, „îmbunătățiți” de surogate. Privesc cu atenție mulțimea. Nobilii afișează o aroganță naturală și își aruncă ochii prin încăpere de parcă ar căuta o conversație mai interesantă sau pe cineva despre care să bârfească.

Surogatele sunt ușor de reperat – toate stăm liniștite lângă stăpânele noastre, nesigure pe noi și stinghere. „Leoaica” se află în

apropiere. Are părul împletit la modă, într-o coroană elegantă. Strânge din ochi când vede paharul din mâna mea, iar eu îl golesc repede și îl pun pe o tavă care trece pe lângă mine. Observ cum „tortul glazurat” îi privește visătoare pe dansatorii de pe ringul de dans. Încă nu îi văd pe Raven și pe Lucien.

Brusc, conversația în care este prinsă Ducesa îmi acaparează toată atenția.

— În curând, îi spune ea Contesei. Doctorul Blythe este foarte mulțumit până acum de rezultatele testelor.

Contesa râde.

— Da, Sapphire le povestește despre ultima ei vizită tuturor celor care sunt dispuși să o asculte. Am auzit că surogatul tău a distrus o colecție întreagă de obiecte din sticlă.

Ducesa ridică din umeri.

— Sunt simple obiecte care pot fi înlocuite. Cu siguranță a meritat. Sper ca povestea să ajungă la urechile potrivite.

— Am auzit-o pe Ducesa Balanței spunându-i Doamnei...

— Alexandrite nu are nicio importanță pentru mine, o întrerupe Ducesa. Nu se trage din nicio casă fondatoare și s-a căsătorit cu Ducele abia acum doi ani. Nu, Ebony e cea care mă îngrijorează.

Ebony – aceasta este stăpâna lui Raven. Mă apropii mai mult de Ducesă ca să pot trage cu urechea.

— Da, este foarte secretoasă, zice Contesa. Nu e semn bun.

— Totul va fi bine atât timp cât fiica mea se va naște prima, spune Ducesa. Acesta este factorul cel mai important. Nu poate fi trecut cu vederea. Va fi unică din momentul în care va trage pentru prima oară aer în piept. Principele nu va putea ignora acest lucru.

— Dar Prințesa? întrebă Contesa.

— În fond și la urma urmei, decizia nu îi aparține ei, ci lui, răspunde Ducesa. Indiferent ce ar minți sau cum s-ar comporta și oricât s-ar preface că este egala noastră, nu este și nu va fi niciodată.

Ducesa se întoarce și își fixează privirea aspră și rece asupra Principelui, care stă pe tronul său.

— Ține minte, Ametrine, nimeni nu îl cunoaște mai bine ca mine. Contesa Trandafirului se foiește stânjenită. Și eu mă simt ciudat, ca și când Ducesa ar avea un moment de intimitate, iar eu aș fi în plus.

— Spune-mi, zice Contesa schimbând subiectul. Cum merg căsătoriile aranjate?

Ducesa oftează.

— Care dintre ele? Ar trebui să primesc un răspuns săptămâna aceasta de la Casa din Deal. Măcar Garnet poartă un titlu. Carnelian...

Le urmăresc privirea spre ringul de dans, unde Carnelian pare complet desincronizată cu Ash.

— E cam fadă, nu-i așa?

— Însoțitorul pe care i l-ai ales este *foarte* agreabil, spune Contesa. E unul dintre cei mai buni, cum nu am mai văzut de multă vreme.

Ducesa rânjește.

— Oh, da, foarte.

În ochi i se citește din nou acea poftă când îl privește pe Ash; acest lucru mă face să mă simt incomod. Din lipsă de altă ocupație, mai sustrag o cupă de șampanie, pe care o beau pe jumătate dintr-o înghițitură. Mă simt ușor amețită – e o senzație plăcută. De mine se apropie o tavă cu biscuiți cu cremă de brânză și felii de somon afumat, iar eu vârn unul în gură în timp ce Ducesa este atentă la ringul de dans. Cupa de șampanie o țin ascunsă între faldurile rochiei.

Dansul ia sfârșit, iar Ash o conduce pe Carnelian spre noi.

— Oh, câtă distracție! exclamă fata extaziată. Domnul Lockwood spune că vom exersa dansul săptămâna aceasta.

— O idee înțeleaptă, zice Ducesa pe un ton sec.

— Voi doi formați un cuplu încântător, spune Contesa, abia ascunzându-și sarcasmul.

Nu mă pot abține să nu-mi dau ochii peste cap. Pentru o fracțiune de secundă, mi se pare că zăresc o urmă de amuzament pe

chipul lui Ash, apoi se întoarce și i se adresează Ducesei.

— Mă întrebam dacă îmi puteți acorda onoarea unui dans, *my lady!*

Ducesa acceptă, iar Ash o conduce pe ringul de dans.

Perfect. A fost suficient de rău să îl văd dansând cu nepoata Ducesei, iar acum, când dansează cu mătușa ei, mi se pare de-a dreptul greu de suportat. Beau și ultima picătură de șampanie tocmai în momentul în care „leoaica” își duce unul la gură – și ea a șterpelit o cupă de șampanie. Ridic o sprânceană. Ea ridică din umeri și ia o înghițitură zdravănă.

Brusc, cineva se izbește de mine și aud un râset răgușit. Scap paharul din mână și sunt cât pe ce să mă proptesc în Carnelian. Câteva agrafe mi se desprind din păr și cârlionții îmi cad pe spate

— Oh! exclam eu, dezechilibrându-mă și mai tare din cauza șampaniei.

— Garnet! izbucnește Contesa Trandafirului.

Papionul îi este strâmb, iar fața, îmbujorată. Se pare că și el s-a delectat cu câteva pahare de șampanie. Este însoțit de alți patru băieți de vârsta lui, care sunt, se pare, la fel de chercheliți ca și el. Aceștia încearcă să pară treji în fața Contesei, însă nu le prea reușește.

Garnet, pe de altă parte, nici măcar nu se sinchisește.

— Scuzele mele sincere, Domnia Voastră, zice el făcând o reverență elaborată. Nu v-am văzut.

— Oare îți este chiar atât de greu să te comporti civilizată? Îl întreabă Contesa. Nu crezi că mama ta are destule pe cap?

— Vă referiți la căsătoria mea iminentă? Sau la lipsa ei? râde Garnet și se întoarce, astfel încât să i se vadă profilul. Cine ar fi crezut că aceasta – arată spre fața lui – se va vinde atât de greu?

Carnelian rânjește.

— Ești un porc, zice ea.

Iar tu, verișoară, ești un dezastru în ceea ce privește relațiile, dar cine mai ține socoteala? zice Garnet și ia o cupă de șampanie. Pun

rămășag pe o mie de diamante că mie îmi va găsi perechea mai repede decât ție.

Carnelian se întristează.

— Nu am o mie de diamante.

— Adevărat, recunoaște el și se întoarce către prietenii lui. Hai să plecăm de aici până nu se întoarce Domnia Sa de pe ringul de dans. În spate e o grădină.

— Garnet, spune unul dintre prietenii lui, făcând un semn din cap spre mine. N-ai de gând să-ți ceri scuze?

— Pentru ce? Întreabă acesta, iar privirea lui aburită se oprește asupra mea. Oh, ea nu-i decât surogatul mamei. Haideti!

Băieții își croiesc drum prin mulțime, iar râsetele lor acoperă muzica din încăpere. Îmi ating ceafa în locul unde mi s-au desprins agrafele.

— Totul este în ordine aici? întreabă o voce cunoscută.

Mă întorc și dau cu ochii de Lucien, care afișează un zâmbet plăcut. Deschid gura, însă el își mișcă repede capul, iar eu o închid.

— Garnet a fost o încântare, ca de obicei, răspunde Contesa. Cred că l-a necăjit pe surogat.

— Vai de mine! zice Lucien privind-mi părul. Ce rușine! Nicio grijă. O voi face ca nouă înainte să se termine dansul. Tu! zice el pe un ton aspru, iar eu tresar. Pe aici!

Îl urmez prin mulțime, ținându-mi capul plecat și încercând să par cât mai umilă și mai modestă cu putință. Lucien mă conduce afară din sala de bal, iar apoi de-a lungul unui coridor. Cheile lui zornăie când descuie ușa unei toalete mici. Înăuntru se află o oglindă cât peretele de mare, o chiuvetă și o poliță din piatră, pe oare sunt înșirate produse de machiaj, agrafe și parfumuri.

— Lucien! exclam când el închide ușa. Unde ai...

El își duce un deget la buze, iar eu încremenesc. Apoi desprinde diapazonul din inelul cu chei și îl lovește de tejghea; acesta se ridică în aer și începe să zumzăie slab. Îmi zâmbește.

— Ești superbă!

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc, doar puțin.

— Mulțumesc. Te-am căutat în bibliotecă. *Unde* ai fost?

— În *Bijuterie* nu este o idee prea înțeleaptă să te întâlnești de două ori în același loc, răspunde Lucien.

— Ai vorbit serios când ai spus că mă vei scoate de aici? insist eu.

— Da. Însă acum nu avem timp de răspunsuri, îmi spune Lucien în timp ce îmi verifică părul, ridicând buclele rebele. Îmi făcusem un plan cum să rămânem singuri, însă fiul Ducesei și manierele lui grosolane mi-au oferit o ocazie neașteptată.

Privirile noastre se întâlnesc în oglindă, iar el ridică un alt diapazon, asemănător celui care se rotește în aer acum. Mi-l pune cu mare grijă în păr și îmi prinde buclele astfel încât să îl acopere.

— Ascunde-l când te vei întoarce la palat. Vei avea nevoie de el mâine la miezul nopții, îmi șoptește la ureche. Și-acum, să ne întoarcem la stăpâna ta.

Își prinde celălalt diapazon lângă restul cheilor, iar eu îl urmez tăcută înapoi în sala de bal, șocată de ce turnură au luat lucrurile și amețită la gândul că ascund un secret în păr.

Ducesa dansează în continuare cu Ash când revenim în sala de bal.

— Întoarce-te lângă Contesă și așteapt-o acolo pe stăpâna ta, îmi ordonă Lucien pe un ton aspru, acum că ne aflăm în public.

Încuviințez din cap și îl privesc cum își croiește drum prin mulțime spre Principesă. Când ajunge lângă podiumul regal, aceasta îi face un semn. El se apleacă, iar ea îi șoptește ceva la ureche. Mă întreb ce i-o fi zicând.

— Violet?

Tresar când îmi aud numele rostit de o voce răgușită și șoptită. Raven stă ascunsă pe jumătate în spatele unui stâlp. Este îmbrăcată într-o frumoasă rochie de seară stacojie, iar la încheieturile mâinilor îi sclipesc niște brățări din aur.

— Raven! exclam cu răsuflarea întretăiată, apoi mă apropii cu grijă de ea.

— Ssst! Să nu afle că am plecat de lângă ea.

Aruncă o privire peste umăr. Văd spatele uriaș al Contesei de Piatră, care vorbește cu o femeie pe care o recunosc ca fiind Doamna Flăcării.

— Te-am căutat peste tot, zice Raven.

Odată ce îmi revin din socul de a o vedea, observ cât este de slabă. Costelivă de-a dreptul. Pomeții îi sunt mai pronunțați, iar în jurul ochilor are cearcăne negre.

— Te simți bine? o întreb în șoaptă.

Raven zâmbește, buzele ei descriind o linie subțire de-a lungul feței.

— Arăți minunat, zice ea. Așa cum te știu.

Are o privire pierdută.

— Știi, uneori mă întreb dacă nu mi-am imaginat cumva viața la

Southgate. Tu nu ai aceeași senzație?

— Nu, răspund eu. Despre ce vorbești?

Însă Raven pare că nu mă aude.

— A mai fost o fată. A fost prietena noastră. Era frumoasă, prostituată și avea părul bălai. Cum o chema?

Mi se pune un nod în gât.

— Lily, răspund eu. O chema Lily.

Raven răsuflă ușurată.

— Da. Lily. Cred că am fost răutăcioasă cu ea uneori.

Își freacă absentă un braț, iar eu observ că acele brațări din aur sunt, de fapt, cătușe, prinse una de cealaltă cu un lanț subțire.

— Ce-s astea? o întreb eu șocată.

Zâmbetul lui Raven mă sperie.

— Nu prea mă place. I-am spus că nu îi voi oferi ceea ce vrea. Crede că poate să-mi șteargă amintirile, dar n-am să-i permit una ca asta. Pe tine n-am să te uit. Îți promit, bine? N-am să te uit.

— Raven, mă sperii, exclam.

— Nici tu nu mă vei uita, nu-i așa, Violet? mă întreabă Raven în timp ce se retrage.

— Nu, răspund în șoaptă, cu lacrimi în ochi. Niciodată.

Raven revine lângă stăpâna ei tocmai în momentul în care Contesa de Piatră se întoarce ca să se servească cu o tartină de pe o tavă.

Simt o mână care mă apucă de braț și tresar.

— Am crezut că ai ajuns deja lângă stăpâna ta.

Lucien își face apariția în dreptul meu și îmi aruncă o privire amenințătoare.

— Dă-mi voie să te ajut.

Îl urmez, însă în mintea mea stăruie imaginea lui Raven cu fața trasă, cătușele din aur din jurul încheieturilor și insistența ei de a nu o uita.

— Iat-o, *my lady*, zice Lucien, iar eu clipesc – am ajuns lângă Contesa Trandafirului și Carnelian. E ca nouă.

Muzica s-a oprit, iar cuplurile încep să părăsească ringul de dans. Ducesa și Ash trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Însă nu reușesc să mă adun.

— Poftim, zice Lucien, luând un pahar de pe tava unui chelner care trece pe lângă noi. Ceva răcoritor. Nu trebuie să fii atât de stânjenită. Totul va fi bine.

Se simte ceva în vocea lui, iar eu înțeleg dublul sens al cuvintelor sale și mă întreb dacă știe despre Raven, însă el face o plecăciune și dispare în mulțime.

— Vă pricepeți de minune pe ringul de dans, domnule Lockwood, spune Ducesa, râzând în timp ce ni se alătură.

— La fel și dumneavoastră, *my lady*, răspunde Ash.

Carnelian se bosumflă puțin. Ducesa își plimbă privirea peste mulțime.

— Cred că ar trebui să îl caut pe soțul meu. Ametrine, trebuie să mai vorbim înainte să plecăm.

— Firește, răspunde Contesa.

Ducesa aruncă o privire în direcția mea, iar eu sunt recunoscătoare pentru șampanie – am mâinile ocupate și o scuză ca să îmi ascund fața. Plus că explică de ce sunt roșie în obraji și îmi sclipesc ochii. Îmi smulge cupa de șampanie din mână.

— Nu bei fără permisiunea mea, îmi zice pe un ton aspru, apoi întinde paharul unui chelner.

Brusc, se aude un zgomot, iar muzica încetează. Prințesa și Principele se ridică de pe jilțurile lor, iar mulțimea tace. Bărbații fac o plecăciune, iar femeile, o reverență până la pământ. Rochia se umflă în jurul meu când mă las jos, iar scheletul corsetului mi se înfige în șolduri.

— Vă mulțumim pentru prezența Domniilor Voastre la balul anual, zice Principele, iar vocea lui plutește peste sala plină ochi. Sunteți prieteni dragi sufletelor noastre și extrem de importanți pentru supraviețuirea minunatului nostru oraș. În semn de mulțumire, ridicăm paharele în cinstea Domniilor Voastre!

Principele și Principesa își ridică în aer cupele de șampanie – zâmbetul femeii este ușor forțat. Invitații revin în pozițiile inițiale și le urmează exemplul.

— Anul acesta va fi, cu siguranță, extrem de interesant pentru familia noastră, continuă el. Dați-mi voie să vi-l prezint tuturor pe... fiul meu și Principele Moștenitor.

O asistentă cu bonetă albă pe cap își face apariția între Principe, și Principesă, ținând în brațe un bebeluș. Acesta este îmbrăcat în haine țesute cu fir de aur și împodobite cu rubine și perle. Fețișoara lui se schimonosește, iar când nobilimea începe să aplaude și să aclame, băiețelul se pune pe plâns – este ca o notă prelungă, susținută. Principele îi aruncă asistentei o privire aspră, iar bebelușul este scos repede din sala de bal, plânsul lui fiind acoperit de aplauze.

— Și-acum, să începă distracția! exclamă Principesa. Sunt atât de multe surogate aici în seara aceasta. Să vedem care este mai talentată?!

Este uluitoare abilitatea cu care nobilimea adresează o întrebare, care, de fapt, nu e o întrebare. Poate că acesta este motivul pentru care Ducesa mi-a oferit violoncelul – nu în semn de cadou sau de recompensă, ci ca o pregătire pentru o întrecere între surogate. O privesc pe furiș, îngrijorată să nu mă propună pe mine, însă ea își ține ochii fixați asupra Principelui.

— A mea este dansatoare, Alteța Voastră! strigă Ducesa Balanței. Cea mai bună din câte am văzut.

„Tortul glazurat”, care stă lângă ea, pălește brusc.

Principesa râde veselă și bate din palme.

— Minunat! Eliberați ringul de dans.

Mi-e milă de fată când aceasta este escortată în acea parte a ringului de dans unde se află tronul regal. Mulțimea face un pas în față ca să vadă mai bine. Buclele blonde ale „tortului glazurat” tremură când ea îi aruncă o privire stăpânei sale, care încuviințează scurt din cap. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea păți acasă dacă nu se va ridica la așteptările stăpânei ei.

Fata se oprește la marginea ringului de dans și se descaltă. Apoi, spre stupoarea mulțimii, își desface fusta și o lasă să cadă pe jos, rămânând doar în combinezon și în corset.

— Vai de mine! exclamă Principesa.

Ducesa Balanței pare mulțumită de toată această atenție.

— Numai așa poate dansa, Alteța Voastră, zice ea. Rochia este prea lungă.

Principesa chicotește.

— Înțeleg. Are nevoie de un anume gen de muzică?

— Nu, Alteța Voastră, răspunde Ducesa cu un zâmbet de superioritate. Poate dansa pe orice fel de muzică.

— Cântați o nocturnă! le strigă Principesa celor din orchestră.

O singură vioară începe să cânte, un șir de note melancolice cărora li se alătură repede vioara a doua, o violă, apoi un violoncel. Nu pot să nu observ că viola este ușor dezacordată, o strună scoțând un sunet cam strident.

Fata închide ochii, își ridică brațele deasupra capului și începe să danseze.

Este frumoasă. Nu am mai văzut pe nimeni care să danseze cu atâta grație – este ca și când ar fi fost din plastilină, se îndoaie, se întinde și creează forme pe care, cu siguranță, un trup normal nu le-ar fi putut face. Am senzația că îmi spune o poveste cu fiecare piruetă și cu fiecare salt pe care îl face. În mod ciudat, îmi amintește cum mă simt atunci când cânt la violoncel.

Nocturna se termină, iar „tortul glazurat” ia, plină de grație, poziția finală. Principesa începe să aplaude. Invitații îi urmează repede exemplul. Nu mă pot abține să nu aplaud și eu – cât am urmărit-o dansând mi s-a părut că mă aflu într-un vis care nu a fost al meu, dar în care m-am simțit extrem de bine.

Fata face o reverență, apoi își culege repede rochia și pantofii de pe jos și se duce lângă stăpâna ei.

— A fost uimitor, declară Principesa, iar aplauzele încetează brusc. Nu-i așa, dragul meu?

– Uimitor, încuviințează și Principele.

– Nu-mi pot imagina ceva mai plăcut.

Principesa îi zâmbește Ducesei Balanței, care se îmbujorează și face o reverență.

– Alexandrite, cred că te-ai ales cu cel mai talentat surogat din întreaga licitație.

– Trebuie să vă contrazic, Alteța Voastră.

Invitații sunt cu sufletul la gură, iar eu simt cum mă străbate un fior pe șira spinării. Ducesa din Lac se uită în continuare la Principe, iar ochii ei negri strălucesc în lumina candelabrului. Văd cum pe buzele ei se formează un mic zâmbet.

Chiar dacă Principesa observă această trecere subtilă, nu lasă să se vadă. Dimpotrivă, pare încântată.

– Zău? Crezi că surogatul tău este mai talentat decât cel al lui Alexandrite?

Îngâmfarea Ducesei este evidentă.

– Sunt sigură că este.

– Oh, îmi place puțină competiție. Trebuie să o vedem de îndată, nu crezi, dragul meu?

Principele bate cu un deget în paharul cu vin.

– Ce talent are, Pearl? întreabă el.

O lumină apare în ochii Ducesei.

– Cântă la violoncel, Alteța Voastră.

Principele încuviințează din cap.

– Duceți-o pe scenă! le ordonă el servitorilor.

O mână ca o gheară de fier mă apucă de braț.

– Să nu mă dezamăgești, mă amenință Ducesa, apoi adaugă ca și când ar fi avut un gând întârziat: Te rog.

Sunt condusă spre orchestră și simt nerăbdarea invitaților de a urmări întrecerea, dorința lor ciudată de a mă vedea eșuând. Când ajung lângă estradă, mă împiedic de rochie atunci când sunt trasă pe scări în sus – aud câteva râsete și simt cum îmi ard obraji.

Un bărbat cu o mustață căruntă îmi dă, fără tragere de inimă,

violoncelul lui. Îl iau, înfășurându-mi degetele în jurul gâtului său din lemn lustruit, și întind cealaltă mână după arcuș.

Inspir adânc, apoi mă întorc cu fața spre publicul meu. Principele și Principesa nu mai sunt pe podiumul lor – stau la baza treptelor, la mai puțin de trei metri distanță. Ducesa este lângă umărul drept al Principelui, iar lângă ea, Ducele. Carnelian și Ash sunt în apropiere. Iar în spatele lor, o mare de fețe, toate întoarse spre mine. Toți ochii din încăperea îmi urmăresc fiecare mișcare. Arcușul îmi tremură în mână. Nu am mai cântat niciodată în fața atâtor oameni. Publicul meu imaginar din sala de concerte a palatului Ducesei a fost mereu prietenos și m-a încurajat. Mă așez cu grijă pe marginea scaunului și îmi aranjez rochia, astfel încât să pot potrivi violoncelul confortabil între genunchi. Forma lui mă face să mă mai relaxez puțin. Îi reazem gâtul de umărul meu.

— Aveți vreun compozitor preferat, Alteța Voastră? întrebă Ducesa, însă nu îmi dau seama dacă aceasta i se adresează Principelui sau Principesei.

Principesa răspunde:

— Mi-aș dori să ascult ce îi place ei cel mai mult să cânte.

Mulțimea este străbătută de un murmur și observ câteva femei zâmbind încrezute. Nu știu dacă asta este o ofensă, dar nici nu îmi pasă. Trebuie să cânt foarte bine. Inspir adânc din nou, apoi mă gândesc.

Ce îmi place cel mai mult să cânt...

Într-o fracțiune de secundă, întregul tablou se schimbă în fața mea, deoarece știu exact ce voi cânta și nu îmi mai este frică.

Preludiul în sol major. Prima piesă muzicală pe care am învățat-o. Sunt sigură că Ducesa ar prefera să cânt o arie mai modernă și mai complicată, ceva cu care să impresionez și să intimidez în același timp. Însă preludiul îmi amintește de Raven, de Lily și de celelalte fete cu care am călătorit în tren. Îmi amintește de sala de mese de la Southgate și de dormitorul meu micuț, de un tort cu numele lui Hazel pe el și de o vreme când râsul însemna ceva, îmi

mai amintește de prietenie și de încredere.

Trec arcușul peste strune și încep. Notele se întrepătrund fără efort, o cascadă de sunete, iar eu părăsesc această sală de bal și plutesc spre o sală de muzică simplă care miroase a lemn lustruit, iar singurele fețe care mă privesc sunt cele ale fetelor care nu își doresc nimic altceva decât să mă audă cântând. Și asta nu pentru că sunt talentată, nu pentru că sunt diferită sau specială în vreun fel, ci pentru că îmi place. Amintirile ard în mine ca flacăra unei lumânări, arcușul zboară pe strune, notele sunt tot mai înalte, iar eu mă simt liberă, cu adevărat liberă, deoarece nimeni nu mă poate atinge în acest loc, nimeni nu mă poate răni. Când arcușul atinge cvinta finală, o coardă care reverberează în întreaga sală cavernoasă, îmi dau seama că zâmbesc și că o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

Sala a amuțit.

Când îmi ridic privirea, întâlnesc o pereche de ochi gri-verzui, care nu mai sunt blânzi, ci strălucesc. Ash nu își mută privirea, nici eu. Privirea lui este înflăcărată și grăitoare, iar pe mine mă face să mă simt vie. Nu vede un surogat, ci mă vede *pe mine*.

Apoi Principele începe să aplaude. Ceilalți îi urmează exemplul și, în curând, aplauzele devin asurzitoare, însă eu am un sentiment ciudat de dedublare; aplauzele îmi răsună înfundat în urechi, deoarece o strălucire aurie mi-a atras atenția și zăresc singurul chip care m-ar putea determina să îmi iau privirea de la Ash.

Raven.

Prietena mea iese în evidență în acea mare de fețe. Își ține la piept mâinile legate cu cătușele aurii și pare fericită, cu adevărat fericită. Privirile noastre se întâlnesc, iar eu îmi încrucățez două degete de la mâna dreaptă și le duc la inimă. Este simbolul respectului folosit de fetele de la Southgate și un semn că, indiferent ce se va întâmpla, nu o voi uita niciodată.

Petrecerea se dezlănțuie pe măsură ce orele înaintează în noapte.

Șampania curge, dansul este mai energic, iar râsetele și sporovăielile ating un nivel greu de suportat.

Ducesa primește multe felicitări pentru interpretarea mea, ceea ce este ridicol, având în vedere că ea nu a avut nicio contribuție. De fiecare dată când o văd pe Raven, aceasta stă aproape de Contesa de Piatră, cu mâinile încătușate împreunate în poală și capul plecat.

Căldura produsă de toate acele trupuri care dansează, combinată cu șampania, îmi provoacă amețeli. Ducesa este pe ringul de dans cu Ducele. Pe Carnelian și pe Ash i-am pierdut, iar Lucien e prins într-o conversație cu mai mulți lachei. Garnet și prietenii lui râd și sunt cu ochii pe un grup de fete. Simt nevoia să iau aer și, văzând o ușă lângă peretele cu ferestre, mă furișez afară.

Mi se face pielea de găină când simt aerul răcoros și inspir adânc – mă rog, cât de mult îmi permite acest corset blestemat. Îmi trec mâna peste frunte. E atât de plăcut să fiu singură o clipă.

Mă aflu într-o grădină mică, cu o fântână arteziană în centru. Două siluete întunecate stau pe o bancă în partea opusă, lipite una de cealaltă. În dreapta mea se ridică un gard viu înalt, iar eu mă furișez repede după el, ca să nu mă vadă cuplul, departe de zgomotul și râsetele din sala de bal.

Razele lunii se scaldă într-un iaz mic, în spatele căruia se află un foișor. Este atâta liniște aici! Mă las jos lângă lac, cu grijă ca să nu îmi ud rochia, și ating cu vârful degetului luciul apei. Reflexia lunii dansează în timp ce undele se răspândesc leneș în cercuri, devenind tot mai mari, până când suprafața devine din nou lină.

— Bună, zice o voce.

Cât pe ce să cad în iaz. Când mă ridic clătînându-mă în picioare, îl văd pe el, pe Ash, care stă în foișor, pe jumătate în lumina

argintie, pe jumătate în întuneric – și-a scos haina, iar mânecile cămășii îi sunt suflecate.

– Salut, zic cu respirația întretăiată.

Preț de câteva secunde, ne privim în ochi.

– Ce cauți aici? mă întreabă.

– Nu... nu știu. Mi-a fost cald. E multă gălăgie înăuntru.

– Da, ai dreptate, zice și își coboară privirea. N-ar trebui să fii aici.

– Nu, zic eu. Probabil că nu.

Însă nu îmi spune să plec. Nici nu se clintește din loc.

– A fost incredibil, spune el privindu-mă în ochi. Nu am mai auzit pe cineva să cânte așa până acum.

– Oh, zic eu. După o clipă de ezitare adaug: Mulțumesc.

– Ei nu înțeleg, zice Ash, aruncând o privire spre sala de bal. Ei cred că muzica ta se datorează *lor*. Ca și când, dacă au bani, au și drepturi asupra ei.

– Nu-i așa? zic eu pe un ton zeflemitor.

Mă privește fix, însă mi-e greu să îi descifrez gândurile.

– Nu, zice el.

– Păi, presupun că nu sunt nici Stradivarius Tanglewood, nici Reed Purling, zic eu, încercând să mai detensioneze atmosfera.

Ash privește în altă parte, cu o expresie îngândurată întipărită pe față.

– N-am mai făcut asta niciodată, știi? Să contrazic o clientă. Nu îmi este permis acest lucru.

– Atunci, pe mine de ce m-ai contrazis?

– Nu sunt sigur. Eu doar... Oftează. Am simțit nevoia să spun adevărul, presupun.

– O spui de parcă ar fi un lucru îngrozitor.

– În meseria mea, este.

– Meseria mea pare să implice tăcerea, îi răspund. Așa că poți să îmi spui adevărul oricând dorești. Oricum, n-am să-l destăinui nimănui.

— Bine punctat, zâmbește Ash. Adevărul e că... detest avocado.
Râd.

— Poftim?

— Detest avocado. Este vâscos și are gust de săpun.

— Avocado nu are gust de săpun, îl contrazic și râd din nou.
Urâsc corsetul acesta, spun eu împungându-l cu degetul. Bărbații de
ce nu sunt obligați să poarte invenții idioate ca astea?

— Cred că Ducele nu ar rezista la fel de bine ca tine, răspunde
Ash.

Simt cum mă înroșesc.

— Eu nu rezist nici pe jumătate cât rezistă femeile de aici.

— Nu te compara cu ele, zice el pe un ton aspru.

Încremenesc, speriată. El clipește. Îmi pare rău.

— Îmi pare atât de rău, eu...

— E în regulă. Nu asta făceam, zic eu, aruncând o privire spre
palat. Nu sunt deloc ca ele.

— Așa e, încuviințează Ash. Nu ești. Cuvintele lui sunt la fel de
dureroase ca o insultă până când adaugă: Și îți spun asta ca pe cel
mai mare compliment.

— De câte ori ai fost aici? îl întreb eu.

— La Palatul Regal? Asta ar fi a douăsprezecea oară când sunt
onorat cu o invitație.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Nu trebuie să vorbești atât de politicos. Sunt un simplu
surogat, ai uitat?

Ash îmi zâmbește.

— Obişnuința, presupun.

Îl văd că ezită.

— A sunat cam ridicol, nu-i așa? Uneori, cred că nici nu mă mai
aud. Oricum, nu cred că îmi mai acordă cineva atenție.

— Eu, adaug repede.

Se așterne tăcerea. Dar, cu toate astea, Ash nu se clintește din loc.

— La ce te gândea? mă întrebă. În timp ce interpreta. Mi s-a

părut că te afli altundeva.

— Îmi imaginam că sunt la Southgate – internatul în care am stat – și cânt pentru fetele de acolo. Adorau să mă asculte în timp ce exersam.

Ash se ridică în picioare. Simt cum momentul nostru e pe sfârșite și nu îmi doresc asta. Brusc, încep să turui.

— Dacă vreodată vei avea chef să ascuți, știi tu, muzică... uneori, cânt în sala de concerte. Adică... doar din plăcere, am vrut să spun, nu că aș susține vreun concert adevărat sau ceva de genul acesta...

Vocea mea tărăgănează.

Ash își trece o mână prin păr, iar pe chipul lui se citește frustrarea. Coboară din foisor și se apropie de mine până când ajunge atât de aproape, încât simt căldura pe care o emană trupul lui pe brațele mele goale. Simt o furnicătură în degete și dorința de a-i mângâia fața și pieptul. Îmi doresc ca și el să mă atingă, să își lipească buzele de ale mele și să își îngroape mâinile în părul meu. Această dorință este copleșitoare și irațională, însă îmi place.

— De ce ai intrat în camera mea? vru el să știe. Ce-ai căutat acolo?

— M-am... m-am rătăcit, răspund.

— Te-ai rătăcit, repetă el, însă o spune într-un fel de parcă ar insinua altceva.

Privirea lui parcă mă arde, apoi clatină din cap și, fără niciun cuvânt, se întoarce și mă lasă singură și cu răsuflarea tăiată.

Când mă trezesc în dimineața următoare, simt cum îmi bubuie capul.

— Oh, gem în timp ce îmi duc mâna la frunte.

Gura îmi este uscată și simt un gust îngrozitor. Nu ar fi trebuit să exagerez cu șampania.

Înainte să sun după Annabelle, scotocesc într-unul dintre sertarele măsuței de toaletă și scot o cutiuță de bijuterii smălțuită, unde am ascuns diapazonul aseară în timp ce Annabelle îmi atârna

rochia pe umeraș. Cutia are un compartiment secret și, după ce scot cerceii, brățările și pandantivele, trag afară sertarul de jos. Diapazonul se odihnește pe căptușeala din catifea, iar eu îl mângâi cu degetul. Nu știu ce se va întâmpla în seara aceasta la miezul nopții, dar sunt nerăbdătoare să aflu.

Împing sertarul, așez bijuteriile la loc și ascund cutiuța în sertarul măsuței. Apoi o sun pe Annabelle.

Mă simt mai bine după ce iau micul dejun. Annabelle și cu mine petrecem o zi liniștită în apartamentul meu. Mă bate la *Halma* de câteva ori, apoi mă prefac că mă uit pe o carte, însă gândul mă poartă când la momentul petrecut cu Ash în foisor, când la promisiunea diapazonului de la miezul nopții.

Dintr-odată, ușa de la salonul de ceai din apartamentul meu este deschisă larg cu atâta forță, încât aceasta se izbește de perete. Annabelle și cu mine tresărim când Ducesa își face apariția, flancată de gărzile ei.

— Ieși! îi ordonă ea lui Annabelle, care se face nevăzută cât ai clipi.

Ducesa îmi aruncă o privire aspră.

— Nu am fost bună cu tine? mă întreabă ea.

— B-ba da, *my lady*, mă bâlbâi.

— Și ai avut o viață plăcută, cum ți-am promis, nu-i așa?

Dau afirmativ din cap, încercând să îmi dau seama cu ce am greșit. Oare a aflat despre Lucien? Oare m-a văzut vorbind cu Ash?

— Atunci, explică-mi cum se face că una dintre servitoare a găsit *asta*.

Aruncă un obiect oval pe măsuța de cafea.

Este portretul pe care l-am schimbat cu ajutorul primului har „culoarea”. Pielea pictată a Ducesei are o culoare verzuie. Simt cum mă fac mică, iar când îmi ridic privirea știu că mi se citește vina pe față.

— Eu... eu...

Nu găsesc nimic de spus în apărarea mea.

— Tu ce? mârâie Ducesa. Ți se pare amuzant?

Clatin din cap.

— Ai sluit și alte obiecte care îmi aparțin?

Este atât de calmă. Simt cum transpir la subsuori.

— Nu, *my lady*, răspund eu în șoaptă.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Hai să vedem dacă spui adevărul.

Am fost atât de concentrată la ea, încât nu le-am acordat nicio atenție gărzilor. Două dintre ele mă ridică brusc de pe scaun și mă obligă să îngenunchez, în vreme ce o alta îmi lipește capul de măsuta de cafea, lângă portret, și mi-l țintuiește acolo. Simt presiune pe glezne, ca și când cineva m-ar călca pe ele. Am fost imobilizată în mai puțin de treizeci de secunde. Sunt complet debusolată.

Nu văd decât ceea ce este în fața mea, iar Ducesa dispare o secundă din raza mea vizuală. Încep să mă lupt cu bărbații care mă țin imobilizată, însă acest lucru nu mă face decât să simt o durere puternică în umeri, iar presiunea de pe capul și pe gleznelor mele se intensifică.

Ducesa revine, ținând în mână violoncelul și un ciocan cu un cap argintiu. Am senzația că mă prăvălesc în neant, ca și când pardoseala ar fi dispărut de sub mine. Sunt în stare de șoc.

— Ai sluit și alte obiecte care îmi aparțin? mă întrebă din nou Ducesa.

Încerc să clatin din cap, însă mâna care mi-l ține imobilizat e prea puternică.

— Nu, spun eu și nu-mi pot lua ochii de la ciocanul acela. Nu, *my lady*. Jur.

Ducesa cade pe gânduri o clipă.

— În regulă, spune ea. Te cred.

Apoi zdrobește burta violoncelului cu ciocanul. În suprafața frumoasă și lustruită se formează o gaură, iar strunele scot un scâncet trist, dezacordat.

— Nu! strig eu, însă ea ridică din nou ciocanul și începe să

lovească neîncetat, până când îi distruge călușul, îi sfâșie corpul, îi smulge strunele care atârnă libere și neastâmpărate, ca niște sârme cărora li s-a furat frumusețea. Ducesa lovește violoncelul cu ciocanul până când acesta ajunge de nerecunoscut. Apoi, aruncă resturile pe jos, nepăsătoare.

Privirea îmi este încețoșată de lacrimi, prin urmare, nu văd ce gesturi face, însă, dintr-odată, mâna stângă îmi este smucită și întinsă pe masă, imobilizată de încheietură, iar degetele îmi sunt răsfirate pe suprafața de lemn. Ducesa îngenunchează, astfel încât fața ei este la același nivel cu a mea.

— Vreau să-ți amintești ce ți-am spus că vei păți dacă nu mă vei respecta, zice ea.

Apasă capul rece al ciocanului pe degetele mele. Nu reușesc să-mi înăbuș un geamăt aproape imperceptibil care îmi scapă din gâtleej. Vreau să fiu curajoasă, dar nu știu cum. Teamă este atât de puternică, atât de *reală*.

Ducesa ridică ciocanul, iar eu mă pregătesc să îndur durerea.

Ciocanul se oprește la mai puțin de un centimetru de degetele mele.

— Dacă se va mai întâmpla, îți rup mâna. Ai înțeles? zice ea.

Trupul îmi tremură din toate încheieturile și gâfâi.

— Da, răspund în șoaptă. Da, *my lady*.

Ducesa zâmbește, aruncă ciocanul lângă resturile violoncelului, apoi iese din încăpere.

Seara, când întunericul catifelat îmi învăluie camera, stau întinsă pe pat și învărt între degete diapazonul.

Deoarece nu văd ceasul de deasupra șemineului, nu știu cât e ora. Nu că ar avea vreo importanță. Nu cred că voi reuși să adorm. Îmi frec degetele de la mâna stângă pentru a mia oară. Încă mai văd ciocanul ridicat și simt acea frică paralizantă. Trebuie să îmi reamintesc mereu că nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să îmi repet la nesfârșit că nu am pățit nimic.

Diapazonul începe să vibreze. Tresar și îl scap din mână – acesta aterizează pe plapumă cu o bufnitură aproape imperceptibilă, apoi se ridică în aer și începe să se rotească, scoțând un zumzet slab. Îl privesc uimită, neștiind ce să fac, când aud o voce.

– E cineva?

– Lucien? Întreb eu în șoaptă. Unde ești?

Vocea lui sună înfundat, ca și când mi-ar vorbi de la capătul unui tunel lung.

– În Palatul Regal, răspunde el. Unde altundeva aș putea fi?

– Dar... dar... cum?

– E un dispozitiv ezoteric. Eu l-am inventat. Ne va permite să vorbim în taină fără să fim auziți sau supravegheați.

Privesc cu atenție diapazonul.

– Așadar... vorbim prin chestia asta?

– Da. Eu am „emițătorul”. Tu ai „receptorul”. Cele două formează o conexiune. Tace o clipă, apoi continuă: Dar avem chestiuni mai importante de discutat.

Mi se ridică părul pe ceafă.

– Să înțeleg că ești dornică, dacă nu nerăbdătoare să fugi din *Bijuterie*?

– Da.

– Ia în calcul următorul lucru: dacă vei fi prinsă, vei fi, cu siguranță, condamnată la moarte. Ți-ai putea pune familia în pericol. Ești dispusă să îți asumi riscul?

Îmi frec din nou degetele. Sunt oare dispusă să sacrific siguranța familiei mele pentru a mea? Nu știu. Însă nu îl pot refuza pe Lucien, nu acum.

– Da, răspund în șoaptă. Când?

– Pregătesc chiar acum un ser care îți va induce o stare de comă atât de profundă, încât vei părea moartă. Nimeni nu va bănuși nimic – surogatele mor adesea din cauza complicațiilor medicale. Sau asasinate de vreo casă rivală, după cum știi și tu prea bine. Ducesa are destui dușmani care s-ar bucura enorm dacă vei muri.

Mă simt amețită.

— Este ceva sigur?

— Lasă-mă să lămuresc un lucru: nimic nu este sigur în ceea ce privește acest plan. Însă, dacă vei fi de acord cu el, trebuie să te conformezi și să faci ceea ce îți voi spune. Trebuie să urmezi toate instrucțiunile pe care ți le voi da, indiferent că îți va plăcea sau nu. Ai înțeles?

— Da, răspund eu.

— Bine. Balul iernii pentru „Noaptea cea mai lungă” se va ține la Palatul Regal. Aceasta este cea mai veche sărbătoare din *Orașul Singuratic*. Este sărbătorită la mijlocul lui decembrie, prin urmare, mai sunt câteva săptămâni. Îți voi da serul atunci. În noaptea următoare îl vei bea. Odată ce se va pronunța decesul tău, vei fi dusă la morgă, de unde am să-ți recuperez trupul și îl voi ascunde într-un tren programat să transporte provizii în *Fermă*. Odată ce vom ajunge acolo, te voi duce într-un loc sigur.

— Unde? întreb eu.

Nu îmi pot imagina că ar exista vreun loc sigur în oraș unde să nu aibă acces nobilimea.

— Nu pot să-ți spun – este prea periculos să știi. Și-acum, ascultă-mă cu atenție! Cât timp vei mai sta în palatul Ducesei, vei respecta orice regulă îți va impune. Nu numai asta, vei fi un surogat-model. Vei fi ascultătoare și supusă. Nu mai vreau să aud că ai schimbat culoarea vreunui portret sau că ai distrus rafturi, ne-am înțeles?

Deschid gura să protestez, însă Lucien continuă să vorbească.

— *Trebuie* să creadă că ești de partea ei. Trebuie să o faci să aibă încredere în tine. Este singura șansă pe care o avem să te scoatem de aici repede și în siguranță.

— Bine, zic eu îmbufnată.

— Știu că este greu, scumpo, dar îți *promit* că n-am să te dezamăgesc.

— Violet, spun eu.

— Pardon?

— Numele meu este Violet, zic eu.

— Violet, repetă Lucien, iar eu îi simt veselia din voce.

Strâng plapuma în pumni.

— De ce mă ajuți?

Se așterne o tăcere lungă.

— Trebuie făcut ceva, răspunde el repede. Nimeni nu merită o astfel de viață. Nimeni nu merită să i se taie aripile.

Mă gândesc la Raven, încătușată la balul Principelui, când i-am promis că nu o voi uita.

— Lucien, voi face tot ce îmi vei spune fără să protestez, dar îmi poți face o favoare? îl întreb.

Ezită înainte să răspundă.

Ce dorești?

— M-am întâlnit cu prietena mea, aseară, la bal. Este și ea surogat. Mă întrebam dacă... dacă ai putea afla ceva despre ea. Unde este, sau cum o duce, sau... orice. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Îmi țin respirația, așteptând un răspuns. Acesta întârzie să apară.

— În ce casă se află?

Răsuflu ușurată.

— În Casa de Piatră.

— În Casa de Piatră?

Apoi, spre surprinderea mea, Lucien izbucnește în râs.

— Ce e? întreb eu rănită.

— Îmi cer scuze, zice Lucien încetând brusc să mai râdă. Doar că... proprietatea Contesei de Piatră se află la granița de vest cu proprietatea în care stai.

Am nevoie de o secundă să înțeleg ce vrea să spună.

— Stai... vrei să spui...

— Vreau să spun că prietena ta îți este vecină, zice Lucien cu blândețe în glas.

Raven îmi este vecină.

Și, pe lângă planul de evadare al lui Lucien, este primul gând cu care mă trezesc în dimineața următoare.

A fost atât de aproape de mine în tot acest timp!

— Aș vrea să merg în grădină, spun eu după ce termin micul dejun.

Annabelle încuviințează din cap și îmi alege o rochie mai groasă și o haină cu gulă de blană. Ieșim afară, în aerul răcoros de noiembrie.

Este rece și miroase a toamnă târzie. Câteva frunze ruginii mai atârnă de ramurile copacilor care mărginesc aleile, însă cele mai multe au căzut. Acestea foșnesc sub pașii mei când mă îndrept spre zidul dinspre vest, în direcția opusă marelui stejar.

Annabelle se așază pe o bancă și deschide o carte. Eu o iau agale în partea neamenajată a grădinii, ținându-mă aproape de cărare, astfel încât sunt parțial ascunsă, totuși prin apropiere.

Expir aburi albi pe gură când privesc în sus, la bariera care mă desparte de Raven. Dacă aș găsi o cale prin care să îi vorbesc. Dacă aș avea o pereche de diapazoane sau un semnal, cum ar fi fumul, orice care să o avertizeze că mă află în apropiere. Dacă aș putea, m-aș cățăra pe zidul acoperit cu iederă și i-aș striga numele.

Apoi îmi vine o idee. Iedera.

Îmi înfășor degetele în jurul unui lujer subțire și simt o proeminență unde trebuie să fi fost o frunză care s-a veștejit și a căzut.

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Simt viața lujerului și trag de ea – un vlăstar îmi răsare în palmă, își face loc printre degetele mele și începe să se cațere pe zid. Firele

vieții acestui lujer sunt flexibile, ușor de manipulat, dornice să crească la comanda mea. Abia dacă observ durerea ascuțită provocată de niște ace invizibile, pe care o simt în ceafă. Îmi este atât de ușor să îmi păstrez concentrarea.

Imaginea pe care o am în minte este limpede, iar mâna mea se încălzește în aerul rece pe măsură ce împing vița tot mai sus pe zid. Spatele începe să mă doară, însă nu voi renunța până când nu voi duce treaba la bun sfârșit.

Vița ajunge pe zid, iar eu continui să o fac să crească, împingând-o printre niște țepi cu aspect înspăimântător. Mă concentrez foarte tare, iar imaginea din mintea mea este pregătită să iasă la suprafață. Adun toate firele vieții laolaltă, le răsucesc și le învârtesc până când alcătuiesc o floare ale cărei petale se deschid într-o paletă de culori vii.

Am creat o viorea.

O picătură de sânge mi se prelinge din nas și ajunge pe jos, lăsând o pată întunecată. Floarea se leagănă în adierea vântului, inofensivă, dar plină de înțeles. Sper să o vadă Raven. Sper să înțeleagă că este de la mine.

Zăbovesc puțin prin partea neamenajată a grădinii înainte să mă întorc agale la Annabelle. Își închide cartea și se ridică în picioare când mă vede, făcând un semn din cap înspre palat.

— E timpul să plecăm? întreb eu.

„Consultația la doctor.”

— Bună, Violet, mă salută doctorul Blythe când intru în cabinetul medical. Cum ai petrecut weekendul?

„Fii ascultătoare și supusă”, îmi spun eu.

— Bine, mulțumesc. Dumneavoastră?

Râde.

— Oh, ca de obicei, nimic interesant. Și-acum, bănuiesc că îți amintești scopul nostru de săptămâna trecută?

Dau afirmativ din cap.

— Vreți să fac să crească acel copac.

— Da.

— Nu știu dacă voi reuși. Viața stejarului e prea puternică.

Doctorul Blythe ridică din umeri.

— Vom vedea.

Îmi lipește electrozi pe tot corpul și coboară ecranul din tavan.

Însă, de data aceasta, în loc să îmi dea un obiect pentru primul har, el ia o seringă de pe tava cu instrumente medicale și îi fixează un ac lung. Simt că mi se usucă gura.

— Acesta pentru ce e? întreb eu.

— Ești foarte talentată, Violet, și am convingerea că abilitățile tale îți vor permite să obții rezultatele pe care le așteptăm noi, Ducesa și cu mine. Însă suntem contracronometru. Această metodă ne va ajuta să grăbim lucrurile. Te rog să îți scoți halatul și să te întinzi pe burtă pe pat.

— Ce... ce aveți de gând să faceți?

— Întinde-te, te rog, repetă doctorul Blythe.

Nu pot înghiți – am nevoie de toată energia ca să îmi mișc picioarele, să mă ridic și să mă întorc. Las halatul să îmi cadă de pe umeri și mă întind pe cearșaful alb și apretat, care miroase a lămâie și amoniac. Tresar când doctorul îmi atinge cu mâna regiunea lombară. Realizez că, de această dată, nu mi-a lipit un electrod acolo.

— Vreau să inspiri adânc de câteva ori, Violet. Relaxează-te.

E nebun dacă crede că mă pot relaxa în acest moment. Totuși, inspir adânc de câteva ori.

— Așa. E mai bine să stai nemișcată – mi-e teamă că te va dura.

În secunda următoare, acul îmi pătrunde prin piele și simt cum regiunea lombară îmi ia foc. Eu țin, iar doctorul mă apasă cu mâna, încercând să mă împiedice să mă mișc; îmi smucesc trupul din instinct și simt cum mă străbate o durere ascuțită prin șira spinării.

Apoi durerea dispare.

— Gata, zice el. Am terminat.

Lacrimile mi se preling pe gene, lăsând pete negre pe cearșaful alb. Îmi simt trupul vlăguit și gâfâi.

Doctorul Blythe îmi freacă zona cu ceva rece și spune:

— Potențialul surogatelor este limitat. Însă, uneori, faceți cum vreți voi – îndoiala, mânia sau teama vă pot afecta abilitățile, fie pozitiv, fie negativ. Grație medicinei moderne, am descoperit o cale prin care să punem capăt acestui lucru. Prin urmare, azi vom vedea de ce ești cu adevărat în stare. Te rog să rămâi culcată.

Încântarea din vocea lui îmi provoacă greață.

Nu cred că m-aș putea mișca nici dacă aș vrea; am senzația că membrele mele aparțin altcuiva. Aud zgomotul produs de capacul unui borcan care este desfăcut, apoi un clinchet de sticlă și metal.

— În regulă.

Doctorul apare în raza mea vizuală. Într-o mână ține un obiect ciudat din argint, asemănător unui pistol, însă în locul țevii se află un cilindru alb, strălucitor.

— Se numește „pistol stimulator”. Va stimula harurile și ne va ajuta să îți eliberăm întregul potențial.

Îmi lipește ceva de palmă, iar eu observ că este o sămânță cam de mărimea unei ghinde.

— Îi simți viața? mă întrebă el.

Firește că da. E ca o bătaie mică de inimă, la fel de ușoară și de rapidă ca bătaile de aripi ale unui colibri.

— Da, răspund în șoaptă.

Ochii calzi și verzi ai doctorului Blythe se întristează.

— Excelent, zice el cu blândețe.

Ridică pistolul și apasă cilindrul strălucitor pe spatele meu, în zona unde a introdus acul. Cred că țip. Nu sunt sigură.

Simt durere peste tot. Mă mistuie. O mulțime de ace mi se înfig în creier. Venele îmi sunt pline de lame care îmi răzuiesc trupul cu fiecare bătaie a inimii. Ochii îmi iau foc și simt cum îmi arde pielea.

Simt cum reacționează sămânța. Aceasta răsare în palma mea și începe să crească într-un ritm amețitor, însă nu pot vedea nimic,

deoarece ochii îmi sunt plini de lacrimi. Aud un zgomot metalic și un sunet ascuțit. Ceva fierbinte și ud mi se prelinge din nas și îmi picură în gură. Mă înec cu propriul sânge.

Apoi, totul încetează. Mă înec și scuipe sânge cu salivă.

— Gata, gata, zice doctorul Blythe, ștergându-mi nasul și ochii cu o cârpă moale și udă. Gata, gata...

Se îndepărtează și îl aud bătând ușor cu degetul pe ecran.

Trece o perioadă până când respirația îmi revine la normal. Treptat, încep să îmi simt trupul, și cearșaful de sub mine, și părul care îmi gădilă gâtul, și umerii. Mă întorc ușor pe o parte, apoi mă ridic în șezut.

Patul de spital este acoperit în întregime cu lujeri groși și verzi, încadrându-mi trupul. Tava cu instrumente medicale argintii a fost doborâtă la pământ, iar cele mai delicate instrumente s-au făcut țăndări. Lujerii se cațără încet pe stâlpul care leagă ecranul de tavan. O porțiune a cearșafului este pătată de sângele meu. Încă mai simt viața lujerului în mine. Îmi simt trupul istovit, învinețit, iar capul îmi bubuie.

— Te-ai descurcat foarte, foarte bine, mă laudă doctorul Blythe, întinzându-mi halatul.

Mi-e teamă că, dacă voi încerca să vorbesc, voi voma.

— Mai trebuie să iau o mostră de sânge și am terminat pe ziua de azi.

Abia dacă simt înțepătura acului în braț.

Am crezut că bărbatul acesta îmi este oarecum prieten. Cum am putut fi atât de naivă? Lucrează pentru Ducesă. Nu îi pasă deloc de mine.

După ce doctorul Blythe îmi ia o probă de sânge, privește în jurul lui, la cabinetul medical „îmbrăcat” în vișă.

— Nu am mai văzut așa ceva în cei douăzeci și nouă de ani de când sunt doctor, murmură el.

Îmi vine să îi înfășor un lujer în jurul gâtului și să îl sugrum cu el. Însă aud în minte vocea șoptită a lui Lucien: „Vei fi un surogat-

model”.

Chiar și așa, nu mă pot abține.

— Vă urăsc, îi spun eu repede.

Doctorul Blythe se întristează din nou când mă privește.

— Da, mi-am imaginat, îmi răspunde.

Îmi petrec restul zilei, precum și pe următoarea în pat.

Mă doare și când fac cea mai mică mișcare. Îmi simt oasele fragile, ca și când ar fi din sticlă. Annabelle îmi aduce ceai și supă, însă nu prea am poftă de mâncare.

„Voi fi supusă, îmi spun întruna. Nu mă voi plânge. Și voi scăpa de aici.”

Îmi revin după câteva zile, deși încă mai simt o durere surdă în zona lombară. Annabelle și cu mine stăm pe patul meu și jucăm o partidă de *Halma* înainte să mergem la culcare, când se aude o bătaie în ușă și intră Ducesa.

Nu îmi amintesc ca aceasta să fi bătut vreodată la ușa mea. Mai ales la ușa mea.

— Lasă-ne singure, spune ea.

Annabelle strânge jocul și se grăbește să iasă, aruncându-mi o privire rapidă și îngrijorată.

Rochia Ducesei strălucește în lumina focului mornit când se îndreaptă către canapea. Pare epuizată. Când vorbește, vocea ei este calmă, aproape blândă.

— Vino și stai lângă mine, zice ea, așezându-și palma pe locul gol de lângă ea.

Canapeaua este atât de mică, încât genunchii aproape că mi se ating când mă așez lângă ea. Mirosul parfumului ei îmi întoarce stomacul pe dos.

Ducesa își netezește rochia.

— Am încercat să procedez corect și nu știu... mi-e greu...

Ducesa clatină din cap și zâmbește.

— Rar mi se întâmplă să nu îmi găsesc cuvintele. Ești foarte;

importantă pentru mine. Uneori, mă pierd cu firea. Îmi cer iertare pentru asta.

Nu știu ce să spun. Dintr-un motiv sau altul, această femeie ciudată, cu glas blând, mă neliniștește mai mult decât cea rece și furioasă.

— Te invidiez, mărturisește ea. Pentru... harurile tale.

Cred că îmi observă privirea sceptică deoarece râde.

— Oh, probabil că nu mă crezi, dar este adevărat. Toate le invidiem pe surogate. Crezi că, dacă aș fi capabilă să fac asta, nu aș face-o? Am avere, într-adevăr, și titlu, și putere. Însă tu deții o putere pe care eu nu o am. *Eu* nu pot crea viață.

Îmi aduc aminte de cuvintele pe care le-a rostit „leoaica” la înmormântarea Dahliei. „*Noi* le purtăm copiii în pânțe. *Noi* deținem puterea.”

— Prin urmare, voi deveniți proprietatea noastră, continuă Ducesa. Vă plimbăm de colo colo, vă îmbrăcăm frumos și vă transformăm în animalele noastre de companie. Așa funcționează *Bijuteria*. Statutul este singura noastră preocupare. Bârfa este moneda noastră de schimb.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Poți să faci asta, știi. Am citit raportul doctorului, am văzut rezultatele pistolului stimulator. Abilitățile tale depășesc orice închipuire. Ai idee ce am putea realiza împreună? Vom scrie istorie, tu și cu mine.

Îmi este atât de greu să nu ripostez, să nu îi arunc că ea nu joacă niciun rol în toată treaba asta, cu excepția faptului că va oferi embrionul. Nu vom face nimic *împreună*.

Ducesa mă privește cu atenție, ca și când mi-ar citi gândurile.

— Te-am supărat, zice ea.

Inspir înainte să răspund.

— Nu înțeleg, *my lady*, zic eu cu grijă. Această obsesie de a fi prima. De ce nu doriți să aveți un copil normal care să se nască la soroc?

Privește cu ochi pierduți cărbunii din șemineu. Se așterne o tăcere lungă.

— Eu trebuia să fiu Princesă, știi? zice ea pe un ton blând.

Fac ochii mari de uimire.

— Aveam o lună când a fost făcut aranjamentul și șaisprezece ani când a fost rupt. Principele și cu mine... eram foarte apropiați, formam perechea perfectă. O casă fondatoare și viitorul Principe. Trebuia să am un viitor măreț.

Cumva, pare mai tânără, mai vulnerabilă și mi se pare că zăresc o strălucire în colțul ochiului ei.

— Trebuia să am un viitor fericit, continuă ea în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? întreb pe un ton șovăitor.

Ducesa ridică din umeri.

— Bărbații nu sunt demni de încredere. Ești norocoasă că nu va trebui să afli asta pe propria piele, pufnește ea și se joacă distrată cu un pandantiv de la brățară. Cum a fost viața ta? Mă refer înainte de Southgate. Ai fost fericită?

Nu vreau să împărtășesc asta cu ea. Nu vreau ca ea să cunoască nicio parte a ființei mele, a ceea ce am fost înainte să vin aici.

— Da, *my lady*. Am fost foarte fericită.

— Povestește-mi.

Privesc dincolo de ea, în foc, și îmi imaginez că mă aflu în salonul de la Southgate și stau de vorbă cu Raven.

— Am un frate și o soră. Sunt mai mici decât mine. Aveam grijă de ei când părinții mei erau la muncă. Sora mea și cu mine îi jucam tot soiul de feste fratelui nostru.

Ar trebui să ajungă.

— Și eu am avut o soră, spune Ducesa căzută pe gânduri. Mama lui Carnelian. Nu ne prea înțelegeam.

Mă încrunt.

— Am crezut că familiile nobile au dreptul doar la un băiat și la o fată.

— Așa e. Însă, uneori, se nasc și gemeni. De obicei, unul este ucis,

însă scumpa mea mamă nu s-a putut îndura să ia această decizie, iar tatăl meu i-a făcut pe plac, zice și se strâmbă, ca și când ar gusta ceva neplăcut. Bănuiesc că ți-ai iubit mama.

— O mai iubesc și acum.

Ducesa zâmbește trist.

— Desigur.

Mă privește, iar expresia de pe chipul ei este impenetrabilă.

— Tot ceea ce îmi doresc este ca fiica mea să fie fericită, spune ea. Aș da orice să îi pot oferi o viață mai bună. O fi un lucru chiar atât de îngrozitor? Râde, însă nu există nimic tăios în acest râset. Par teribil de melancolică, nu-i așa? Cred că tata se răsucește în mormânt.

Se ridică brusc în picioare, iar blândețea îi dispare și locul ei este luat de acea mască rigidă cu care sunt obișnuită.

— Aș vrea să te simți ca acasă aici. Prin urmare, nu vei mai avea nevoie de însoțitoare ca să te plimbi prin palat. Violoncelul tău cel nou va sosi mâine. Sper că îți va plăcea.

Ducesa se apropie de ușă și se oprește cu mâna pe clanță.

— Speranța este un lucru prețios, nu-i așa? Însă, cu toate astea, nu știm să o apreciem decât după ce piere.

Închide ușa în urma ei, iar eu mă las pe spătarul canapelei, întrebându-mă ce au fost toate astea.

Violoncelul meu sosește a doua zi, așa cum mi-a promis.

Deși nu îi povestesc lui Annabelle despre discuția mea cu Ducesa, știe deja că nu mai am nevoie de însoțitoare ca să mă plimb prin palat. Când îi spun că mă duc să cânt în sala de concerte, zâmbește și încuviințează din cap, apoi continuă să îmi schimbe așternuturile de pat.

Cânt mai bine de douăzeci de minute, însă nu sunt atentă la cum vibrează strunele sau la cum mișcă arcușul. Rezultatul pistolului stimulator i-a făcut foarte fericiți pe doctor și pe Ducesă – mult prea fericiți. Trebuie să îl întreb pe Lucien despre asta data viitoare când vom vorbi.

Mă întreb dacă la asta se referea Raven când m-a întrebat dacă m-a consultat vreun doctor. Oare pistolul stimulator este cauza pentru care ochii ei sunt atât de goi? Oare este torturată cu el în Casa de Piatră?

Trebuie să verific vioreaua. Trebuie să mă asigur că mai este acolo, ca ea să o vadă.

Las violoncelul pe scenă și cobor în grabă scările, apoi ies în grădină pe ușa din spate. Nu mi-am luat haina, iar vântul îmi lipește părul de față și pătrunde prin materialul subțire al rochiei. Ajung în dreptul zidului dinspre apus și privesc vioreaua care se leagănă în bătaia vântului.

Mi se taie răsufarea. În jurul ei este încolăcită o altă floare. Este un crin, însă petalele lui sunt negre ca smoala în loc să fie albe.

Simt un licăr de speranță. Raven a văzut vioreaua mea.

„Acum știe că sunt aproape”, îmi zic în timp ce trimit o a doua viorea lângă prima.

Mă întorc cât pot de repede în sala de concerte.

Probabil că Lucien nu va fi de acord cu faptul că îi trimit mesaje

florale lui Raven, cea mai bună prietenă a mea, dar nu îmi pasă. Nimeni nu are de unde să știe ce înseamnă sau dacă înseamnă ceva. Acum sunt încredințată că Raven este bine.

Mă instalez pe scenă și inspir mirosul de catifea și de lemn lustruit. Violoncelul stă confortabil între genunchii mei, iar eu cânt puțin, ca să mă asigur că este acordat.

Încep cu o sarabandă în re minor, apoi o curantă în aceeași notă, apoi o altă sarabandă în fa major. Câtă vreme cânt, mintea mea este liniștită. Nu trebuie să mă gândesc la durerea pe care mi-a pricinuit-o doctorul Blythe sau la condițiile pe care mi le-a impus Ducesa. Câtă vreme cânt, nu mai sunt surogat. Exist, pur și simplu.

Îmi aduc aminte ce a spus Ash în noaptea balului. Cum nobilii se comportă ca și când ar fi stăpânii muzicii. Ca și când ar putea *deține* vreodată așa ceva.

Când termin de cântat sarabanda, se aud niște aplauze slabe, iar eu privesc în jur, surprinsă.

Ash se află în culise, în spatele cortinei, și, preț de o secundă, mi se pare că e doar rodul imaginației mele. Se oprește din aplaudat și își vâără mâinile în buzunare.

Ar trebui să plec. Trebuie să plec acum. *Nu pot* să vorbesc cu el – nu aici, unde ne poate vedea oricine.

Însă violoncelul meu scoate un bocănit slab când îl așez pe jos, iar pantofii mei din satin abia dacă fac zgomot când traversez scena și mă apropiu de el. Alegerea nu este una conștientă – vine de undeva din interiorul meu, unde nu există nici logică, nici teamă.

E cald și întuneric în spatele cortinei. Stăm atât de aproape, încât am impresia că mi-a injectat cineva adrenalină în vene. Parcă aș fi cu capul în nori și simt furnicături pe piele.

— Ce cauți aici? îl întreb.

Poartă o cămașă cu guler, ale cărei mâneci îi sunt suflecate. Simt un imbold nestăvilat să îmi trec degetele peste antebrațele lui.

— Am vrut să te aud cântând. Am crezut că sunt invitat.

Pare emoționat.

— Oh!

Parcă nu mai știi să vorbesc când se află el prin preajmă. Spațiul mic dintre noi pare încărcat de electricitate.

— Da. Ți-a plăcut?

— Foarte mult.

Face un pas înspre mine, iar eu sunt surprinsă că nu văd sărind scânteii în jurul nostru. Nu e bine, știu că nu e bine, dar în acel moment nu îmi amintesc de ce.

— Eu... eu...

Clatină din cap și își coboară privirea.

— Mă gândesc tot timpul la tine, mărturisește el încet.

Suntem atât de aproape, încât tivul rochiei mele îi mătură vârful pantofilor.

— Chiar? întreb eu.

El râde.

— Am crezut că este evident.

— Eu... eu nu prea am experiență în privința asta.

— Așa este, zice el cu blândețe. Nici nu credeam că ai avea.

— Deloc, de fapt, recunosc eu.

— Ca să fiu cinstit, nici eu nu am cine știe ce experiență.

Mă încrunt.

— Nu asta faci cu nepoata Ducesei?

De îndată ce rostesc asta, îmi doresc să n-o fi făcut. O umbră trece pe chipul lui Ash.

— Nu știi despre ce vorbești, spune el.

— Am crezut...

— Că seduc fiecare femeie pe care o întâlnesc? întrebă el încet.

— Nu, răspund pe un ton ferm. Doar că... v-am văzut împreună.

Ochii lui strălucesc așa cum au făcut-o în noaptea balului, ca un foc gri-verzui.

— Te supui ordinelor Ducesei chiar dacă nu vrei?

— Tot timpul.

— Și i-ai ieșit vreodată din cuvânt?

Îmi mușc buza, gândindu-mă la violoncelul distrus de pe podeaua din dormitorul meu.

El își trece vârful degetelor peste mâna mea.

— Vrei să plec?

„Fii un surogat-model”, șoptește Lucien.

— Nu, răspund eu.

Un zâmbet slab luminează chipul lui Ash.

— Pot să te întreb ceva?

Inima îmi bate atât de tare, încât am impresia că o să-mi sară din piept. Îi adulmec mirosul: e un amestec de săpun, de haine curate și de ceva băiețesc.

— Orice.

— Cum te cheamă?

Inima îmi explodează într-un milion de stelute sclipitoare care cad ca o ploaie de artificii în pieptul meu.

— Violet, răspund în șoaptă.

Închide ochii și inspiră, ca și când ar fi găsit răspunsul la o ghicitoare sau o cheie secretă.

— Violet, șoptește el.

Apoi buzele lui le acoperă pe ale mele.

Mă simt vie. Buzele lui Ash sunt moi și se mișcă odată cu ale mele într-un mod necunoscut, incitant, iar eu descopăr o Violet nouă, o Violet pe care nu am cunoscut-o niciodată. Cum poate trupul meu să fie capabil de atâtea trăiri? Este ca și când nu m-am cunoscut cu adevărat până în această clipă.

Ash se desprinde de mine, legănându-mi tandru capul în mâinile lui și ținându-și fruntea lipită de a mea.

— Este periculos ce facem.

— Da.

— Nu suntem în siguranță aici.

— Nu, încuviințez eu, deși nu știu dacă se referă la sala de concerte, la palat sau la *Bijuterie*.

— Ne putem întâlni în bibliotecă peste cincisprezece minute?

Mă simt de parcă aş fi capabilă să ne întâlnim şi pe lună dacă mi-ar cere asta.

— Da.

— Ne întâlnim lângă ultimul rând dinspre est, lângă ferestre. Caută volumul lui Cadmium Blake, *Eseuri despre polenizarea încrucişată*.

Râd când aud instrucţiunile lui bizare.

— Poftim?

Rânjeşte.

— Ai încredere în mine, spune, apoi afişează o expresie serioasă. Gândeşte-te bine! Este alegerea ta – voi înţelege dacă vei decide să nu vii.

Încuviinţez din cap, iar el dispare pe uşa din spatele culiselor.

Dacă mă voi întâlni cu el în bibliotecă, voi avea probleme cu Lucien, însă dacă va afla Ducesa... Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla. Ceva foarte, *foarte* grav. Nu ar trebui să o fac. I-am spus lui Lucien că poate avea încredere în mine. I-am promis că voi fi cuminte.

Mereu mă supun ordinelor. Fie că este vorba despre cele primite de la Ducesă, sau de la Lucien, sau de la doctor, eu nu deţin niciodată controlul. Ei bine, dacă tot am de gând să fug şi să mă ascund pentru tot restul vieţii, atunci voi face un singur lucru şi pentru mine. Spuneţi-i egoism, sau lipsă de respect, sau prostie – nu-mi pasă. Cel puţin voi putea privi în urmă – la momentele petrecute cu Ash – şi voi putea spune că *am făcut* o alegere.

Parcă plutesc când îmi duc violoncelul în apartament.

Cerul s-a întunecat, iar focurile au fost aprinse ca să ţină piept vântului rece de noiembrie – doi servitori tocmai aprind lămpile când intru în bibliotecă. Aceştia fac o plecăciune în faţa mea, apoi îşi văd mai departe de treabă. Ash a spus peretele dinspre est, lângă ferestre – cea mai scurtă cale ar fi să traversez zona de lectură, din mijloc. Sunt atât de conştientă de propria-mi fiinţă când pătrund în cercul larg de fotolii, de felul cum îmi mişc braţele, de măsura

fiecărui pas.

Apoi mă opresc, căci mă trezește brusc la realitate un miros înțepător, bine cunoscut, care mă face să strâmb din nas.

Ducele stă pe un scaun la masa din lemn și pufoasă dintr-un trabuc. În poală ține un registru de contabilitate. Pe masă, lângă el, se află un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Poartă ochelari cu ramă roșie. În timp ce notează ceva în registru, bombăne ceva ce seamănă cu „femeie frivolă”. Încremenesc. Nu l-am mai întâlnit niciodată pe Duce aici.

El își ridică privirea.

— Oh, tu erai!

Nu știi ce să răspund și fac o plecăciune, oarecum stingheră.

El trage cu nesaț din trabuc, apoi aruncă în aer un nor de fum otrăvitor.

— Ei bine?

Fac ochii mari o fracțiune de secundă. Ei bine, ce?

El râde.

— Nu ești prea isteată, nu-i așa?

Stinge trabucul într-o scrumieră din cristal, apoi își flutură mâna.

— N-ai venit aici să-ți alegi o carte? mă întreabă el pe un ton ușor ridicat, de parcă aș fi un copil care nu îi înțelege limba.

— B-ba da, *my lord*, mă bâlbâi.

— Ce mai aștepti atunci?

Dă pe gât și ultima picătură de băutură, apoi își îndreaptă din nou atenția asupra registrului de contabilitate. Fac o nouă plecăciune și mă grăbesc să mă strecor printre rafturi. Inima îmi bate cu putere și sunt nerăbdătoare să mă îndepărtez de el. Dintre toate zilele, a trebuit să vină aici tocmai azi.

Când ajung la peretele dinspre est, tremur toată. O iau de-a lungul rafturilor până când ajung lângă ferestre. Acest colțisor din bibliotecă este pustiu și înțeleg și de ce. Toate cărțile par incredibil de plictisitoare, sunt disertații despre creșterea plantelor și a animalelor și despre metode de irigare. Mă întreb cum de Ducesa

are astfel de cărți. Îmi trec vârful degetelor peste titluri până când îl găsesc pe cel pe care îl caut: *Eseuri despre polenizarea încrucișată*, de Cadmium Blake.

— Ai întârziat.

Tresar. Ash stă rezemat de un raft în partea opusă a culoarului. Își ține brațele încrucișate pe piept, iar pe față afișează o expresie jucăușă.

— Salut! zic eu cu sufletul la gură.

Rânjește și se desprinde de raft, făcând câțiva pași spre mine.

— Sper că n-ai găsit greu locul.

— Nu, doar că... am dat peste Duce, mă strâmb.

— Da, mi s-a părut mie că simt mirosul înecăcios de trabuc. Ash face o grimasă. Cred că, într-o bună zi, Ducea îl va omorî în somn.

Eu râd, însă el nu, așa că mă opresc. Vorbește serios?

— Deci, ăăă... ce căutăm aici? întreb eu.

Este un loc retras, sigur, totuși... trebuie să fim atenți la Duce, la lacheii care aprind lămpile și la oricine are chef să împrumute o carte. În sala de spectacol am avut mai multă intimitate.

El schițează un zâmbet.

— Poți să păstrezi un secret?

Îmi vine să râd.

— Da. Pot să păstrez un secret.

El vine lângă raftul în dreptul căruia mă aflu eu și, cu o grijă exagerată, trage de colțul volumului *Eseuri despre polenizarea încrucișată*, de Cadmium Blake, astfel încât acesta se înclină într-o parte. Peretele cu rafturi se deschide, lăsând să se vadă un spațiu întunecos dincolo de el.

Globuri mari atârnă din tavan, luminând pereții simpli din piatră brută. În fața noastră, tunelul face o cotitură și apoi dispare.

Îmi dau seama că am o expresie șocată pe față și îmi închid repede gura căscată:

— Unde duce? întreb în șoaptă.

Ash mă ia de mână, iar eu simt un val de încântare.

— Haide! zice el, trăgându-mă și închizând peretele cu rafturi în urma noastră.

El își duce un deget la buze și mă strânge de mână, apoi mă conduce de-a lungul tunelului, care șerpuiește și se curbează, astfel încât îmi pierd orice simț al orientării – uneori, alte tuneluri pornesc din cel în care ne aflăm noi.

La un moment dat, începem să urcăm, apoi lumina se estompează în fața noastră, iar eu zăresc o ușă din lemn fin, cu o clanță grea din fier.

Când Ash apasă pe clanță, în tunel se strecoară o lumină cenușie. Îmi face semn să intru prima.

Recunosc imediat salonul. Este locul unde ne-am întâlnit pentru prima oară. Recunosc canapeaua cu picioare în formă de gheare, măsuța joasă de cafea și fotoliul de lângă fereastră. Aceasta dă spre lac, dar dintr-un unghi diferit față de cel pe care îl oferă fereastra din camera mea. Firicele de ploaie se preling pe geam.

Un pocnet înfundat mă face să mă întorc. Ash a închis ușa secretă, care este ascunsă în spatele tabloului din ulei înfățișându-l pe bărbatul în haină verde, lângă care stă un câine.

Arunc o privire spre celelalte două uși, aflate la vedere. Una este cea prin care m-am furișat. Asta înseamnă că a doua duce în dormitorul lui? Simt cum îmi ard urechile.

Se așterne o tăcere stânjenitoare. Ash își trece o mână prin păr și își drege glasul.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă el politicos.

— Ăăă... da. Mulțumesc.

Totul mi s-a părut tainic și sigur în semiîntunericul din sala de concerte și în întunericul din tunel. Însă în lumina rece și sumbră din salon, nu prea știu cum să mă comport. Mă așez pe canapea în timp ce Ash toarnă ceai dintr-un ceainic aflat pe măsuța alăturată.

— Ei bine, zice el, întinzându-mi ceașca și așezându-se lângă mine.

— Ei bine, zic eu din lipsă de alte idei.

Se aude ticăitul zgomotos al ceasului de pe polița șemineului. Sorb din ceai.

— Poate ar trebui să facem prezentările cum se cuvine, zice Ash. Eu sunt Ash Lockwood.

— Violet Lasting, spun și eu, apoi zâmbesc.

— E ceva amuzant?

— Nu, doar că... îmi amintesc exact momentul când am crezut că Violet Lasting a dispărut pentru totdeauna.

Ce tot îndrug acolo? De ce mi-aș aduce aminte de așa ceva tocmai acum?

— Când?

Clipesc.

— Poftim?

— Când a fost acel moment?

— Oh, exclam și îmi cobor privirea, vorbind în ceai. În timpul ceremoniei de pe peronul gării din Southgate. Înainte să vin aici.

Acel moment este atât de viu în mintea mea: bărbatul gras care purta inel cu rubin, fețele celorlalte surogate, îngrijitoarele...

— Înainte să fii dusă la licitație? întrebă Ash.

Încuviințez din cap.

— În dimineața respectivă.

— Trebuie să fi fost foarte speriată.

Ridic din umeri.

— Cum a fost?

— Cum crezi că a fost?

Nu-mi pot ascunde sarcasmul din glas.

— M-au pus să stau pe o scenă, singură. Femeile s-au oferit să dea bani pentru mine. Mi-au luat numele. M-au luat de acasă. Mi-au luat... tot.

Se așterne o tăcere lungă. Mai iau o gură de ceai. Nu așa mi-am imaginat că va decurge conversația noastră și mi-aș dori să pot schimba subiectul.

— Îmi cer scuze, zic eu. Sunt...

— Și pe mine m-au luat de acasă, zice Ash.

Îmi ridic privirea. Expresia de pe chipul lui este foarte serioasă. O suviță de păr i-a căzut pe frunte, iar eu simt un imbold să i-o dau la o parte, să îmi trec degetele prin părul lui.

— Zău? întreb eu.

— Diferența e că le-am permis acest lucru.

— De ce?

— Sora mea mai mică era bolnavă. Într-o zi, am fugit de la școală și am dus-o la o clinică medicală gratuită. Am așteptat toată ziua să o consulte doctorul. Atunci m-a descoperit *Madame Curio*.

Ash povestește și zâmbește când își aduce aminte, însă zâmbetul lui este incredibil de trist.

— „Cred că înnebunești toate fetele.” Așa mi-a zis. Habar nu aveam despre ce vorbește.

— Ce s-a întâmplat cu sora ta? întreb eu.

— Suferea de boala plămânului negru. O boală des întâlnită în *Fum*. Se poate trata dacă îți permiți medicamentele. Când am ajuns acasă, *Madame Curio* mă aștepta. Mi-a spus că aș putea să o ajut pe Cinder – sora mea. Mi-a spus că îmi poate face rost de o slujbă și că aș putea câștiga suficienți bani ca să cumpăr nu doar medicamente pentru ea, ci și să am grijă de familia mea, care nu va mai duce lipsă de nimic. Cu o condiție: să nu îi mai văd niciodată.

Înghite cu noduri.

— Am plecat cu ea a doua zi...

Își pune ceașca pe masă și îmi spune pe un ton formal.

— Îmi cer scuze. Nu este... o conversație potrivită. N-ar trebui... nu sunt obișnuit să vorbesc despre mine atât de mult. Nu îmi este permis. Îmi cer iertare.

— Încălcăm multe reguli azi, nu-i așa?

Ash zâmbește și se mai relaxează puțin.

— Așa se pare.

— Ai dat dovadă de curaj în ceea ce o privește pe sora ta.

— Nu prea am avut de ales.

— Totuși, murmur eu. Dacă aș fi avut și eu de ales... ei bine, nu știu ce aș fi făcut.

— Nu cred asta, spune Ash.

Are dreptate. Dacă Hazel ar fi fost cea nevoită să urce în tren, iar eu aș fi putut să îi iau locul, aș fi făcut-o fără să stau pe gânduri.

— Câți ani aveai? mă întreabă el.

— Doisprezece. Îmi aduc și acum aminte cum stăteam la rând în fața biroului unde se făceau testele și o țineam pe mama de mână. Degetele reci și curioase ale doctorului. Mirosul ascuțit de antiseptic. Înțepătura acului. Testele sunt obligatorii pentru toate fetele după... știi tu, odată ce... devin femei.

Simt cum îmi ard obraji și nu mă pot uita la el.

— Oricum, în noaptea aceea au venit după mine.

Clipesc des ca să alung amintirea și mai iau o gură de ceai, încercând să îmi ascund fața. Acesta s-a răcit.

— Uneori, mi se pare că mi-aș aminti de viața altcuiva, zice Ash. Ca și când acea persoană nu mai există.

— Dar există, spun eu în șoaptă.

— E greu să îți amintești cine ai fost când te prefaci mereu că ești altcineva.

— Sunt convinsă că există și momente când poți fi tu însuși, îl consolez.

Fața lui devine mai zâmbitoare.

— Nu ești aici de prea mult timp.

Mă zburlesc.

— Poate că nu, dar înțeleg la ce te referi. Și-apoi, tu dispui de mai multă libertate decât mine. Poți să vorbești când ai chef, să te îmbraci cum vrei și să mergi oriunde vrei. Ești tratat cu respect.

— Chiar crezi că a fost vorba despre *respect*, când Ducesa mi-a făcut ochi dulci la masă, iar Carnelian mi-a cerut să dansez încontinuu cu ea? Crezi că le pasă dacă sunt obosit sau lihnit de foame sau dacă îmi place într-adevăr să dansez? Nu mă respectă, Violet. Sunt stăpânele mele.

Rămânem tăcuți o clipă, pierduți fiecare în gândurile lui.

— Nu e adevărat, zic brusc și sar în picioare.

Ash ridică o sprânceană.

— Dacă ar fi stăpânele tale, nu ai fi venit azi în sala de concerte.

Iar dacă ar fi cu adevărat stăpânele mele, nu aș fi aici.

— E un mod foarte optimist de a vedea lucrurile, remarcă Ash.

— Nu-i așa?

— Eu... Ash oftează. Locuiesc de prea mult timp aici. Mi-e greu să fiu optimist. Mă cuprinde cu degetele pe după ceafă și își plimbă degetul mare de-a lungul maxilarului meu. Dar pot să spun atât – când m-am trezit azi-dimineață, mi s-a părut că respir din nou. Ca și când o greutate mi s-ar fi ridicat de pe piept și, pentru prima oară după mulți ani, am simțit că pot fi eu însumi.

— Ce s-a întâmplat în această dimineață?

Zâmbește.

— Am hotărât să te gădesc.

Ne învăluie tăcerea, însă nu este una stânjenitoare. Ash își ia mâna de pe gâtul meu și și-o așază pe spătarul canapelei.

— Ce îți lipsește cel mai mult? mă întreabă el. Din viața ta de dinainte.

— Familia, răspund eu în timp ce așez ceaiul rece pe măsuta de cafea. În special surioara mea, Hazel. A crescut atât de mare! Seamănă leit cu tata, adaug și zâmbesc trist.

— Tu cu cine semeni?

Râd.

— Cu niciunul. Tata glumea adesea că mama trebuie să fi avut o aventură cu lăptarul.

Ceva cald și trist mi se cuibărește în piept.

Ash își înfășoară unul dintre cărlionții mei în jurul degetului.

— Tatăl tău este om bun?

— A murit, răspund repede.

Mâna îi încremenește.

— Violet, îmi... îmi pare atât de rău.

– E în regulă. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Câți ani aveai?

– Unsprezece.

El desfășoară cârlionțul.

– Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Privesc pe fereastră în timp ce vorbesc.

– Se întorcea acasă după ce a lucrat în tura de după-amiază în diviziunea *Fum*. În fața unei taverne de lângă gară a avut loc o încăierare – doi bărbați îl băteau cu cruzime pe un al treilea. Tata... a încercat să îi oprească, povestesc și simt un nod în gât. Unul dintre bărbați l-a înjunghiat. Până când l-au adus soldații acasă, murise deja.

Închid ochii, iar imaginea lui reappare – tatăl meu, cu hainele și pielea ude și mânjite de sânge și noroi, zăcând neînsuflețit pe masa din bucătărie. Mama mea bocește și scoate un sunet groaznic, inuman. Îi duc pe Hazel și pe Ochre în odaia noastră, dar tot o auzim. Stăm ghemuiți toți trei în pat și plângem toată noaptea. Dimineața, tata nu mai era.

O lacrimă mi se scurge pe obraz, dar o șterg repede, stânjenită. Nu este momentul potrivit să plâng.

– Îmi cer scuze, spun eu. Nu m-am mai gândit de mult la acea noapte.

– Tatăl tău a încercat să ajute pe cineva, murmură Ash. A fost un act de curaj.

Ridic din umeri.

– Presupun că da.

– Îmi pare rău.

Peste noi se așterne o clipă de tăcere.

– Dar familia ta? Îl întreb eu.

– Ce-i cu ea?

– Nu știu. Povestește-mi despre ea! Ai fost apropiat de tatăl tău? Chicotește o dată, tare.

– Nu. N-am fost apropiat de tatăl meu. Nu ne-am... înțeleș. Nu

am semănat cu ceilalți doi frați ai mei. Sunt gemeni – Rip și Panel. Lor... nu știu, lor le plăcea să facă pe durii, să se încaiere, să facă mult zgomot, plus că erau mult mai mari decât mine. Eu am fost mai liniștit. Dacă am fi avut cărți în casă, sunt convins că aș fi preferat să stau lângă sobă și să citesc.

– De aceea te-ai furișat în foișor? îl întreb eu. În noaptea balului? Pentru că era prea multă gălăgie înăuntru.

Îmi ia mâna și toată atenția mea se concentrează asupra locului în care pielea noastră se atinge.

– Da, a fost unul dintre motive. Un altul a fost acela că nu îmi puteam lua ochii de la tine.

– Da, sigur, spun eu îmbujorându-mă.

– E adevărat, insistă Ash și vine mai aproape de mine. Violet, dacă nu ne oprim acum, mi-e teamă... mi-e teamă că nu voi mai vrea să mă opresc niciodată.

Niciodată. Cuvântul nu mi se pare exagerat. Nici eu nu vreau să ne oprim. Prin minte îmi trece un gând care mă trezește la realitate – când voi pleca din *Bijuterie*, voi pleca și de lângă Ash.

Înlătur acest gând. Poate aștepta pentru mai târziu. El este aici, acum, și eu sunt aici și nimic nu ne poate opri să savurăm acest moment împreună.

Mă aplec spre el. Degetele lui îmi mângâie obrazul, iar eu simt furnicături, anticipând ce va urma.

– Ai de gând să mă săruți din nou? îl întreb plină de speranță. El zâmbește.

– Da, Violet. Am de gând să te sărut din nou.

Buzele lui le ating pe ale mele, ușor la început, apoi înfometate, iar eu îl îmbrățișez și ne lăsăm amândoi pe canapea.

— Ești pregătită, Violet? Violet?

Doctorul Blythe și cu mine ne aflăm în grădină, lângă stejar. Soarele după-amiezii târzii pătrunde printre frunzele copacilor.

Timpul se scurge într-un mod ciudat de ieri după-amiază, de când am fost cu Ash. Uneori, fiecare minut mi se pare o oră, alteori, timpul trece în salturi mari, astfel încât ajung într-un loc fără să îmi amintesc cum am ajuns acolo.

— Scuze, spun eu. Da, sunt pregătită.

Îmi scot mânușile și le vâr în buzunarul hainei. Doctorul Blythe zâmbește.

— Pari cam distrată azi, zice el. E normal să ai emoții. S-ar putea ca, după întâlnirea noastră de luni, să descoperi că ești surprinzătoare.

Nu îmi fac absolut nicio iluzie că aș putea influența acest copac în vreun fel. Însă zâmbesc și dau afirmativ din cap. Găsesc o umflătură mică în scoarță și îmi trec degetele peste ea, înainte și înapoi. O simt ca pe o spirală, seamănă cu cochilia unui melc.

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.”

Îmi apare o imagine a copacului iarna, cu ramurile lui golașe și negre pe fundalul unui cer cenușiu. Ninge încet, fulgii albi se rotesc și se topesc de îndată ce ating pământul. Imaginea aceasta are ceva trist și frumos în ea. Mă cuprinde dorul de casă, deși nu îmi pot explica de ce.

Simt viața copacului, la fel de intensă ca prima oară. Acum sunt mai bine pregătită pentru această putere. O recunosc când îmi pulsează în palmă și o primesc când începe să-mi pătrundă în vene. Îmi doresc cu ardoare ca imaginea din mintea mea să fie reală.

Copacul mă recunoaște – simt cum îmi percepe prezența, cum

reacționează la pulsul familiar al vieții din interiorul meu. Gâfâi și cad în genunchi, însă nu îmi iau mâna de pe umflătură. N-am mai simțit niciodată o emoție într-o stare atât de pură. E amețitoare, cum nu am mai trăit până acum, deoarece stejarul nu poate simți aceleași lucruri pe care le simt eu. Sunt năucită de o amărăciune atât de blândă, încât îmi vine să plâng, și înveselită de un sentiment al nemuririi, încât am impresia că sunt veche și nouă-nouță în același timp.

Mă concentrez și încep să trag de firele groase ale vieții din interiorul stejarului. Spre surprinderea mea, unul se mișcă. Îl trag mai aproape de mâna mea și, tocmai când simt furnicături între degete, acesta se retrage repede și îmi smucește trupul, dintr-o singură mișcare rapidă și rigidă, care mă face să simt o vibrație dureroasă pe șira spinării, ca atunci când te-ai lovi în cot.

Cad pe spate, iar sângele mi se prelinge din nas și picură pe pământ. Modul subit în care am fost deconectată de copac mă face să mă simt dezorientată. Încep să pipăi pământul, în căutarea unei legături.

Doctorul Blythe începe să aplaude.

— Bravo, Violet! mă felicită el sincer. Bravo!

Îmi întinde o batistă. Mi-o duc la nas și privesc din nou stejarul. O frunzuliță care a răsărit din umflătură flutură în vânt.

— Vezi tu, zice el, lăsându-se pe vine lângă mine și deschizându-și trusa medicală, pistolul stimulator îți accentuează harul, dar te slăbește fizic. Dacă este folosit în exces, acesta poate avea efecte secundare extrem de neplăcute. Am vrut să mă asigur că trupul tău are timp suficient să își revină. Însă tu, Violet, ai o forță atât de puternică, atât de *naturală*, încât, cu o singură aplicare, ai depășit deja așteptările mele. Am lucrat cu multe surogate de-a lungul carierei, însă niciunul dintre ele nu a ajuns la performanțele tale.

După care mă unge pe sub nas cu o alifie care mă înțeapă și miroase a eucalipt, însă îmi oprește sângerarea.

— Ducesa a luat o decizie înțeleaptă când a hotărât să aștepte.

Simt că sarcina care ne așteaptă va fi una ușor de îndeplinit.

Doctorul mă ajută să mă ridic în picioare și îmi șterge fața cu o bucată de tifon și alcool.

— Gata, ești ca nouă!

Îmi simt pielea subțire și sensibilă. Măruntaiele îmi plutesc ca și când ar încerca să își regăsească locul. Viața copacului pulsează în cutia mea toracică.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, spune doctorul Blythe, bătându-mă ușor pe umăr. Ne vedem mâine!

Se întoarce pe cărăruia încâlcită. Eu rămân o clipă lângă copac și mă holbez la frunza pe care am creat-o. Este de un verde-brun și are forma unei mânuși cu un deget. O iau între degete și îmi frec degetul mare de suprafața ei striată.

— Îmi pare rău, îi spun eu în șoaptă copacului.

Încerc să îmi imaginez cum ar fi ca un copil să crească în pântecul meu în ritmul în care a răsărit brusc această frunză din umflătură. Mă cutremur la gândul că pântecul meu se va umfla atât de repede.

„Nu mai trebuie să îți faci griji în privința asta, îmi spun. Lucien te va scoate de aici.”

Tremur – aerul s-a răcorit, iar soarele a fost acoperit de o păclă de nori. Mă îndrept către zidul dinspre apus și privesc florile, încolăcite una în jurul celeilalte. Vioreaua mea începe să se ofilească.

Trebuie să trimit un mesaj nou. Cât timp voi sta aici, Raven trebuie să știe că nu am uitat-o. Alte flori ar putea da de bănuț, având în vedere că se apropie iarna. Scotocesc prin buzunarele hainei și găsesc o panglică de păr veche și roz, zdrențuită la capete. Raven detestă culoarea, prin urmare, îmi imaginez repede altceva și firicele de un albastru-deschis încep să împânzească suprafața satinată. Creez un nou lăstar de iederă și înfășor panglica în jurul lui. Apoi îl trimit peste zid.

Îmi pun mânușile și o iau în direcția palatului. Când trec pe lângă fereastra sălii de bal, sesizez mișcare. Mă apropiu cu grijă și privesc înăuntru. Inima îmi stă în loc și simt un gol în stomac.

Ash și Carnelian dansează împreună. Brațul lui îi cuprinde talia, mâna i se odihnește pe șalele ei, iar fețele lor sunt foarte apropiate. Ea își ține un braț pe umerii lui și o mână într-una din palme. Mișcărilor lui sunt line și grațioase, însă Carnelian îl urmează cu stângăcie.

Nu ar trebui să mă uit, însă nu mă pot abține.

Apoi, ca și când timpul s-ar comprima într-o clipă care durează o eternitate, el se apleacă în față și o sărută. Simt cum se cutremură pământul sub mine și mă prind de fereastră ca să nu cad. Degetele mele zgârie sticla și mă lipesc de perete, rugându-mă să nu fi fost văzută. Inima îmi bubuie în piept și încep să tremur din toate încheieturile.

Apoi o iau la fugă.

Străbat împleticindu-mă aleile cu pietriș până când ajung lângă labirint și mă afund în el, luând-o la stânga, apoi la dreapta la voia întâmplării, pierzându-mă printre gardurile vii. În minte îmi stăruie imaginea cu el sărutând-o.

Mă prăbușesc într-o fundătură, gâfâind. Mă simt ca o idioată. O fetiță prostituată care nu știe nimic despre dragoste. În tot acest timp, el o săruta pe ea.

Îl urăsc. Însă pe mine mă urăsc mai mult, pentru că am fost atât de idioată, încât să cred că aș putea trăi o asemenea fericire. Sau orice fel de fericire. Pentru că am crezut că am făcut o alegere care însemna ceva. Nu am ascultat de Lucien, i-am înșelat încrederea și totul pentru nimic.

Nu știi cât timp am rămas așa, cu capul pe genunchi, cu lacrimile udându-mi haina, cu aerul rece jucându-se cu firele mele de păr.

— Violet?

Vocea lui mă face să tresar, însă nu îi răspund, nici nu îmi ridic privirea.

Îl aud cum se așază lângă mine și îi simt căldura trupului.

— Violet, îmi pare rău! Lasă-mă să-ți explic.

Tăcere.

— Vrei să te uiți la mine, te rog?

— Nu!

Dacă mă voi uita la el, voi începe să plâng. Nu vreau să plâng în fața lui.

El oftează.

— Ce ai văzut tu... este *meseria* mea, Violet. Trebuie să fac asta. Trebuie să... o sărut.

Sesizez ezitarea din vocea lui înainte să continue.

— Dar nu e ceva ce *îmi doresc*. Am crezut... am crezut că vei înțelege.

Simt cum se foiește.

— Ai idee cât de mult *îmi urăsc* viața? Trebuie să mint, *tot* timpul. Le mint pe aceste fete și le spun ceea ce *își doresc* să audă, iar partea cea mai rea este că lor nu pare să le pese. Nu le pasă dacă vorbele mele sunt sincere. Nu le pasă deloc de *mine*. Nu mă văd pe mine, nu mă cunosc. Pentru ele nu sunt decât un obiect, un accesoriu la brațul lor când participă la vreun bal. N-oi fi participat eu la licitație, însă sunt cumpărat și vândut tot timpul.

După o secundă, *îmi ridic* capul și *îi întâlnesc* privirea. Cuvintele mi se opresc în gât și nu reușesc să le rostesc. Pentru că înțeleg. Știu exact ce simte. Și nu *îl pot* nici judeca, nici blama pentru asta.

Ash afișează zâmbetul meu preferat, acela care *îl face* să pară că ar ascunde o taină.

— Pot să *îți spun* ceva?

Încuviințez din cap.

— În ziua în care ne-am cunoscut, te-am auzit râzând. De aceea am venit în salon. *Îmi amintesc* râsul isteric după ce a fost cât pe ce să fii descoperită de servitoare. Erai îmbujorată și numai un zâmbet și mi s-a părut că ești cea mai frumoasă fată din câte am văzut vreodată. Te-ai uitat la mine cu o expresie uluită...

Râde ușor și *îmi dă* o șuviță de păr după ureche.

— Și m-am lovit de măsura de cafea, adaug eu făcând o grimasă.

Ash râde din nou, puțin mai zgomotos.

— Așa e. Dar m-ai făcut să mă simt din nou... om. Tu mă vezi, Violet. Are vreo logică ce spun?

Nu înțeleg de ce se întâmplă toate astea. De ce *acum*? Mă aflu în labirint și mă uit la singura persoană care înțelege cu adevărat. Cel mai *potrivit* lucru, cel mai *inteligent* lucru pe care ar trebui să îl fac este să îl resping. Să îl ascult pe Lucien și să mă supun, pur și simplu.

Nu e corect. Și nu pot s-o fac.

În cele din urmă, voi fi nevoită să îl părăsesc. Cred că este o pedeapsă suficient de mare. Voi fi nevoită să îl părăsesc și să îl mint.

— Violet?

Ash pare agitat, iar eu mă întreb care este expresia întipărită pe chipul meu.

Mai sunt doar câteva săptămâni până la „Noaptea cea mai lungă”. Cu siguranță nu se va întâmpla nimic. Mai am puține săptămâni de petrecut cu el. Cred că merită riscul.

Îl apuc de haină și îl trag spre mine, apoi îl sărut cu nesaț. Suntem la fel, noi doi, amândoi marionetele nobilimii, niciunul dintre noi liber să decidă pentru el. Însă putem alege să fim împreună. Nobilimea nu poate fi stăpână pe acest moment. Îi sesizez uimirea, simt cum umerii i se tensionează, apoi cum i se relaxează. Își afundă degetele în părul meu și ne întindem pe iarba rece.

În dimineața următoare, stau în fotoliul meu preferat de lângă fereastra din salonul de ceai și privesc acel du-te-vino din palatul Ducesei.

Este mai multă agitație decât de obicei – servitorii se mișcă de colo colo, cărând niște măsuțe, suluri de materiale și brațe pline cu flori.

— Ce se întâmplă? o întreb pe Annabelle.

Ea se întristează și se îmbujorează la față.

— Ce e? întreb din nou. Annabelle, ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

„G. s-a logodit.”

– Garnet?

Încuviințează din cap.

– Cu cine?

„Casa din Deal.”

– Oh.

„Petr. de log. Mâine.”

– Și Garnet ce părere are despre asta?

Annabelle zâmbește strâmb și ridică o sprânceană.

– Mda, zic eu râzând. Pun pariu că detestă ideea.

Ușa salonului se deschide brusc, iar Ducesa își face apariția.

– Vino cu mine, zice ea scurt.

Îi arunc o privire lui Annabelle – e mai palidă decât de obicei și pare îngrijorată.

– Unde mergem, *my lady*? o întreb în timp ce mă conduce de-a lungul coridorului cu flori.

Nu îmi răspunde, însă, când ajungem la lift, știu.

Doctorul Blythe stă cu spatele la noi, iar pe mine mă cuprinde teama. Are de gând să folosească din nou pistolul?

– Cum te simți azi? întreabă acesta.

Bănuiesc că nu i se adresează Ducesei.

– Bine, răspund eu.

– Vremea s-a răcit puțin – nu îți curge nasul, nu tușești, nu te doare gâtul, nimic din toate astea?

– Mă simt bine, repet eu.

De ce nu pleacă Ducesa?

– Ești pregătit, domnule doctor? întreabă femeia nerăbdătoare. Ducesa mă apucă strâns de braț, de parcă aş încerca să fug. De parcă aş avea unde să mă duc.

– Aproape, *my lady*, răspunde doctorul Blythe.

– Ai spus că sincronizarea trebuie să fie perfectă, spune Ducesa.

– Nu va fi o problemă, *my lady*.

Sesizez încântarea reprimată din vocea lui; se întoarce și îmi

zâmbește atât de cald, încât mă alarmez imediat. Se apropie cu grijă de mine.

— Nu te speria, îmi zice.

Abia atunci observ suporturile argintii montate la capătul patului. Nu văd seringă pe care o ține în mână decât atunci când este prea târziu.

Simt o înțepătură puternică în partea laterală a gâtului și totul se întunecă.

Aud un bâzâit slab, ca acela scos de diapazon.

Încerc să deschid ochii, dar mi-i simt atât de grei! Limba îmi este umflată și abia reușesc să înghit.

— Se trezește, domnule doctor.

Vocea Ducesei străpunge norul gros de ceață. Simt că am ceva ce îmi împunge brațul – încerc să îl smulg, dar nu reușesc să mă mișc.

— Nu vă faceți griji, *my lady*. Aproape am terminat.

Doctorul Blythe. Cabinetul medical. Seringa. Suporturile.

Conștiința îmi revine brusc și mă chinuiesc să îmi deschid pleoapele grele. La început, nu reușesc să deslușesc nimic decât o strălucire albă și puternică. Apoi, încet, încep să percep lumea înconjurătoare.

Îmi doresc să fi rămas inconștientă.

Brațele îmi sunt prinse cu legături, iar umerii îmi sunt imobilizați. O branulă îmi este înfiptă în piele, în zona interioară a cotului. Picioarele îmi sunt ridicate și desfăcute și un cearșaf alb îmi este întins peste genunchi, ca un cort.

Îmi simt plămâni comprimați – nu reușesc să respir bine.

Fața Ducesei îmi apare în fața ochilor.

— Liniștește-te, zice ea, tamponându-mi fruntea cu o cârpă udă. O să intri în fibrilație.

Aerul pare rarefiat, ca atunci când nu ai suficient oxigen. Inima îmi bubuie în piept, prea repede, mult prea repede.

— Ce... se întâmplă? întreb eu găfâind.

— Inspiră adânc, se aude vocea doctorului Blythe din spatele draperiei. Relaxează-te! Ești bine.

— Nu... nu... îmi simt picioarele...

Simt că mă sufoc – în fața ochilor văd steluțe. Îmi simt inima de parcă ar fi pe punctul de a exploda.

— *My lady*, în dreapta dumneavoastră se află o mască de oxigen. I-o puneți pe față dacă vă rog?

Simt ceva tare și de plastic pe față, apoi inspir un aer minunat de curat și de proaspăt. Bătăile inimii mele încetinesc.

— Așa, vezi? Acum ești bine.

Ducesa îmi tamponează din nou fruntea cu o cârpă.

— Nu trebuia să te trezești atât de repede, zice ea, de parcă ar fi vina mea.

— Gata, spune doctorul Blythe, ieșind de după perdea și scoțându-și o mască albastră, chirurgicală.

Mă fac mică atunci când aud pocnetul mănușilor din latex pe care și le scoate.

— Totul a decurs perfect, *my lady*.

— Minunat! zice Ducesa brusc. Am de organizat o petrecere de logodnă.

Aud ușile liftului deschizându-se, apoi închizându-se. Doctorul îmi coboară cu grijă picioarele de pe suporturi. Acestea îmi atârnă moi la capătul patului.

— Ți-am administrat un sedativ ușor, zice el, punând presiune cu degetele pe interiorul încheieturii mele, ca să îmi verifice pulsul. Ar trebui să își piardă efectul acum.

Doctorul ia o lanternă mică a cărei lumină mi-o vâă în ochi, apoi notează ceva pe ecran.

— Cred că putem scoate astea, zice el, desfăcându-mi legăturile de la brațe și umeri. Încerc să mă ridic în șezut, însă camera se învâârtă și mă ia un val de amețeală.

— Întinde-te la loc, Violet, mă sfătuiește doctorul Blythe.

Nu am de ales. Mă holbez la tavanul neted și alb și aștept să îmi treacă amețeala. Simt o ușoară înțepătură în braț când doctorul îmi scoate branula.

— Mai ai nevoie de masca de oxigen?

Clatin din cap. Vreau să plec de acolo. Lacrimile mi se adună în colțul ochilor. Doctorul Blythe îmi scoate masca. Simt furnicături în

degetele de la picioare, ca niște înțepături. Vreau să aflu ce s-a întâmplat, însă întrebarea îmi stă ca un nod în gât. Nu vreau să aud răspunsul. Doctorul Blythe rămâne nemișcat, se uită la mine și așteaptă.

Acum, simt furnicături în gambe și în coapse. Senzația de amețală dispare treptat. Mă ridică ușor pe pat, într-o poziție confortabilă. Îmi simt trupul înțepenit și membrele greoaie.

Doctorul Blythe zâmbește.

— Vrei niște apă?

Dau afirmativ din cap. Îmi întinde un pahar cu pai, iar eu iau o gură – buzele îmi sunt uscate, iar apa rece mă face să mă simt mai bine.

— S-ar putea să simți niște crampe ușoare în seara aceasta, spune doctorul dintr-odată, însă mâine te vei simți ca nouă, îți promit. Vom afla rezultatele într-o săptămână.

— Rezultatele? întreb cu vocea răgușită.

— Da, Violet, rezultatele, spune doctorul Blythe și îmi strânge ușor mâna. Într-o săptămână, vom afla dacă ai rămas însărcinată.

Însărcinată.

Cuvântul mi se pare ciudat, străin, ca și când, cu cât m-aș gândi mai mult la el, cu atât ar avea mai puțină logică. În timpul nopții, stau întinsă pe pat, cu ochii ațintiți la baldachinul care seamănă cu o spumă, și încerc să îmi dau seama dacă observ vreo diferență. Îmi apăs pântecul cu mâna, ca și când aș putea simți o bătaie mică de inimă sau o umflătură ușoară. Nimic. Nu simt nimic.

— Doamne, fă să nu funcționeze, te rog, zic eu în șoaptă, de parcă, dacă aș rosti această rugămintă cu voce tare, nu s-ar adevăra. Te rog...

Mă simt contaminată. Au vârat ceva în mine, fără permisiunea mea, împotriva voinței mele. Să știi că se va întâmpla și să experimentezi în realitate sunt două lucruri complet diferite.

Cel puțin, nu mai plâng. Am plâns toată după-amiază, până când mi-au secăt lacrimile și nu a mai rămas decât un suspinat îngrozitor,

sec, care mi-a scuturat pieptul. Am rostit numele lui Lucien la nesfârșit în diapazon, până când, frustrată din cauza tăcerii, l-am azvârlit în perete. Acum e la loc în ascunzătoarea sa.

Mă străduiesc din răputeri să nu mă gândesc la Ash. Cât de prostuță am fost să îmi fac griji, riscând să fiu cu el. Timpul nostru împreună a luat sfârșit.

Se aude o bătaie ușoară în ușă, iar Annabelle își vâcă capul înăuntru. Mâzgălește ceva pe tăblița ei, dar nu mă uit la ea. Continui să privesc cu încăpățănare tavanul.

Îmi vâcă tăblița sub nas.

„D este aici.”

Fără să rostesc un cuvânt, mă ridic în șezut și îmi duc genunchii la piept. Annabelle mă strânge ușor de încheietura mâinii, apoi se grăbește să iasă afară pe ușă. Ducesa intră încet, ca și când i-ar fi teamă să nu mă sperie.

— Cum te simți? mă întreabă ea.

— Bine, *my lady*, răspund printre dinți.

Înaintează și se așază pe marginea patului.

— Știu că ți-e greu, zice ea.

— Nu, spun eu pe un ton răspicat, incapabilă să mint în acea clipă. Nu știți.

— Nu mai sta bosumflată și nu te mai preface că nu ai știut că se va întâmpla lucrul acesta, spune Ducesa. Doctorul a spus că procedura a decurs foarte bine.

— Da, *my lady*.

— Dacă ai nevoie de ceva, ne anunți de îndată pe Annabelle sau pe mine.

Îi arunc o privire plină de ură.

— Aș vrea să rămân singură.

— De ce te uiți așa la mine? se răstește ea. De parcă *eu* aș fi personajul negativ. De ce nu ești recunoscătoare pentru tot ce îți ofer? Haine frumoase, mâncarea cea mai gustoasă, un violoncel nou, bijuterii, baluri... Încerc să am grijă de tine. Încerc să te fac

fericită.

— Mi-ați furat trupul și *viața* și vă așteptați să vă fiu recunoscătoare?

Trebuie să mă calmez, dar îmi este atât de greu. Sunt prea furioasă.

— Ce viață? spune ea. Ai prefera să trăiești în sărăcie? În fometată și murdară, într-un bordei din *Mlaștină*?

— Da! strig eu. De o mie de ori, dacă aș putea fi din nou împreună cu familia mea. Dacă aș putea avea *viața* mea, să aleg de una singură. Aș face orice pentru această libertate.

— Ți-am oferit libertate!

— Să te plimbi prin palat fără însoțitoare *nu* înseamnă libertate!

Se așterne o tăcere tensionată în timp ce ne aruncăm priviri dușmănoase. Ducesa inspiră adânc pe nas.

— Nu *eu* am făcut regulile acestea, zice ea. Nu *eu* te-am luat de lângă familia ta. Nu eu am înființat licitația. Există multe persoane în *Bijuterie* care ți-ar fi oferit doar un crâmpei din ce ți-am oferit eu.

Îmi mut privirea și refuz să răspund. Ducesa oftează.

— Știi că Principesa dorește să desființeze licitația?

Privesc din nou la ea și simt o rază de speranță.

— Zău?

Ducesa râde când îmi vede expresia de pe față.

— Oh, nu, nu vrea să desființeze surogatul, doar licitația. Le detestă pe surogate.

— De ce?

Ducesa îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Pentru că ea nu a avut *nevoie* de unul. Nu este de viță nobilă, ai uitat? A putut să își poarte în pântec propriul copil. Însă, ca să se poată căsători cu Principele, a fost obligată să renunțe la această însușire. Toate femeile nobile sunt sterilizate odată ce se căsătoresc – o măsură necesară împotriva gravidității.

Zăresc un licăr în ochii ei, o emoție pe care nu reușesc să o definesc. Ea se cocoată pe marginea patului.

— Îți mai amintești când ți-am spus despre cele două moduri de gândire despre surogate? Eu sunt de părere că personalitatea voastră este necesară. Există multe persoane care nu sunt de acord, iar Principesa a trecut de partea lor. Plănuiește să ajusteze surogatele.

— Să ne ajusteze în ce mod? întreb eu.

— De ce să te mai ostenești să îți pregătești surogatul? De ce să cheltuiești bani, să riști un rezultat nefavorabil pentru că surogatul tău are un defect de caracter, sau nu se străduiește suficient, sau te detestă? De fapt, noi nu avem nevoie decât de trupurile voastre. Harurile pot fi induse cu ajutorul pistolului stimulator. Principesa este de părere că mințile voastre nu ne sunt de niciun folos.

Icnesc.

— Adică, vrea să... le facă lobotomie surogatelor?

— Exact asta vrea.

Mi se face rău.

— Nu poate face asta.

— Ba da, poate. Ea este Principesa. Pe Principe nu îl interesează surogatul – așa cum nu îi interesează nici pe ceilalți bărbați din *Bijuterie*. Îl consideră o „problemă femeiască”, spune Ducesa și își dă ochii peste cap. Dacă Principesa va fi sprijinită de persoanele potrivite, nu există niciun obstacol care să o împiedice să dea o lege nouă.

— Și ce o oprește?

— Până acum, experimentele nu au dat roade. Dar odată ce se va întâmpla acest lucru... Ducesa ridică din umeri. S-a zis cu internatele. S-a zis cu compensările pentru familii. Odată ce o fată va fi pregătită pentru a fi inseminată, aceasta va dispărea pur și simplu.

Ducesa mă privește fix, iar ochii îi strălucesc.

— Știi că există și alte persoane care doresc să își asigure mâna tânărului Principe, să își așeze o fiică în Palatul Regal care să ducă mai departe planul Principesei. Nu putem permite una ca asta.

Nu îmi place faptul că ne-a pus laolaltă, de aceeași parte a baricadei, deși este exact ceea ce a sperat Lucien.

— De ce o urâți atât de mult? o întreb. Doar pentru că ea s-a căsătorit cu Principele, și nu dumneavoastră?

Ducesa pălește.

— Habar nu ai despre ce vorbești. Femeii aceleia *nu* i se poate permite să dea legi noi. Nu am să-i permit să vină în diviziunea mea – diviziunea *mea*, diviziunea pe care a clădit-o *familia mea* – cu sângele ei murdar și manierele ei grosolane ca să schimbe istoria.

— Dar... chiar dacă veți aranja o căsătorie, fiica dumneavoastră va fi prea tânără ca să facă ceva. Nu va fi decât un bebeluș.

Pe buzele Ducesei apare un zâmbet răutăcios.

— Oh, nu trebuie să-ți bați tu capul cu asta. Sarcina ta este să o aduci pe lume cât mai repede cu putință.

Simt un nod în stomac.

— Știu care este sarcina mea, *my lady*.

Zâmbetul ei se lărgeste.

— Prea bine.

— Toată lumea *iubește* pe toată lumea aici? întreb eu. Nu există nicio femeie care să își dorească, pur și simplu, un copil?

Expresia de pe chipul Ducesei devine serioasă.

— Am iubit mai profund decât îți poți tu imagina, zice ea.

Preț de o secundă, pare o persoană complet diferită. Sunt prea uluită ca să vorbesc.

Ducesa pare să își dea seama că a dezvăluit prea mult despre ea. Se ridică în picioare și își netezește rochia.

— Asta a fost tot. După cum cred că ai auzit, fiul meu s-a logodit. Petrecerea va avea loc mâine-seară. Vei fi și tu prezentă. Am stabilit să ții un mic recital.

Ducesa își plimbă privirea prin camera mea, ca și când ar fi căutat cuvintele potrivite cu care să încheie această conversație, apoi renunță.

— Noapte bună, zise ea fără să se uite la mine.

După ce iese pe ușă, o aud spunându-i lui Annabelle:
— Ai grijă să arate uluitor!

Annabelle nu dezamăgește.

La ora șapte fără cinci minute, stau în fața ușilor sălii de bal, îmbrăcată într-o rochie de seară verzuie. Servitorul face ochii mari de admirație, fără să vrea. Port corset, iar umerii îmi sunt goi. Rochia cade până la pământ în valuri, ca petalele unei flori. Pe tiv sunt cusute cristale strălucitoare. La gât port un colier cu diamante, iar în urechi îmi atârnă cercei cu diamante.

Din spatele ușii răzbate un murmur de voci și acorduri muzicale înfundate. Servitorul face o plecăciune înaintea să o deschidă.

– Surogatul Casei din Lac! anunță el.

Doar persoanele din preajma lui aud.

Sala de bal este ticsită de bărbați îmbrăcați în fracuri și femei care poartă rochii viu colorate – răsesele lor își găsesc ecoul în tavanul pictat. Garnet stă țeapăn lângă o fată de vârsta lui; pare extrem de nefericit. Cârliionții bălai și ochii mari și albaștri ai fetei îmi amintesc de Lily. Lordul de Sticlă și soția acestuia îl felicită pe Garnet. Mă întreb cum arată bebelușul lor. Surogatul lor trebuie să se afle acum într-unul dintre internate.

O zăresc pe Ducesă, care poartă o rochie de seară aurie cu mâneci căzute din dantelă. Mă duc la ea. Este prinsă într-o conversație cu Principesa. Încerc să afișez o expresie neutră când mă opresc în dreptul ei.

– Dumnezeule, ce splendoare! spune Principesa entuziasmată.

Aceasta poartă o rochie de seară din catifea cărămizie, cu un dragon uriaș brodat pe fustă – materialul pare prea mult pentru silueta ei firavă –, iar buzele îi sunt date cu ruj roșu. La fel ca în ziua licitației, imaginea ei îmi amintește de un copil căruia îi place să se costumeze. Îmi este greu să îmi imaginez că ar fi capabilă să facă experimente pe fete, că ar putea să le extirpe o bucată din creier.

Deși probabil că ar pune pe cineva să facă asta în locul ei.

— Când intenționezi să încerci?

— Când doctorul îmi va da acordul lui, Domnia Voastră, minte fără ezitare Ducea.

— Să nu aștepti prea mult. Surogatul Doamnei Oglinzilor este deja însărcinată, la fel și cel al Doamnei Stelelor. Bănuiesc că nu vrei să rămâi în urmă.

Ducea ridică din umeri și ia o gură de șampanie.

— Nu îmi fac griji, Alteța Voastră, dar vă mulțumesc pentru preocupare.

Principesa mă privește curioasă. Scrâșnesc din dinți și mă străduiesc să schițez un zâmbet.

Lucien își face apariția lângă ea și îi întinde o cupă de șampanie, iar inima mea tresaltă.

— Mulțumesc, Lucien, zice Principesa veselă, înainte să se întoarcă la Ducea. Șampania este din crama personală, sper că nu te deranjează. Am devenit teribil de selectivă când vine vorba de băutura, așa că am hotărât să mi-o aduc de acasă.

Probabil că și eu aș fi făcut la fel dacă aș fi aflat că surrogatul meu a fost otrăvit.

— Desigur, Alteța Voastră, spune Ducea afișând un zâmbet fals.

Numele cuiva este anunțat la ușă, însă nu reușesc să îl deslușesc.

— Oh! Lapis!

Principesa îi face semn cu mâna unei femei cu părul castaniu, îmbrăcată într-o rochie aurie asemănătoare cu a Ducei.

— Felicitări! Casa din Deal trebuie să fie încântată de această logodnă.

Doamna din Deal face o reverență.

— Așa este, Alteța Voastră. Fiica mea nici că putea spera la o partidă mai bună.

Privirile noastre se îndreaptă către cuplu – Garnet alege exact acest moment ca să se scarpine în cel mai nepotrivit loc. Abia mă pot abține să nu râd. Doamna din Deal se înroșește la față.

– Da, zice Principesa cu un rânjat. E o partidă pe cinste. Ah, Carnelian!

Inima îmi bate atât de repede, încât simt că amețesc. Carnelian și Ash ni se alătură.

Nu reușesc să îmi ridic privirea, de teamă să nu îmi arunc brațele în jurul lui. A trecut atât de mult timp de când nu i-am mai văzut chipul. În schimb, mă holbez la rubinul care atârnă la gâtul fetei.

– Anul viitor, va fi rândul tău, draga mea, spune Principesa.

– Da, Alteța Voastră, răspunde Carnelian. Abia aștept.

Începe un vals, iar Principesa aplaudă.

– Oh, este unul dintre preferatele mele. Trebuie să dansez. Mă scuzați, doamnelor. Mă duc să îl caut pe soțul meu.

Petrecerea continuă cu dans, și râsete, și râuri de șampanie, însă Ducesa mă informează imediat că, de astă dată, nu am voie să beau niciun strop. Contesa de Piatră nu pare să fi fost invitată, prin urmare, nu am ocazia să o revăd pe Raven. Sper că a găsit panglica mea. Îmi petrec majoritatea timpului lângă masa plină cu pricomigdale colorate, încercând să nu mă uit la Ash, care dansează, și sperând că Lucien va găsi o scuză ca să putem vorbi între patru ochi.

După câteva ore, Ducesa solicită un moment de tăcere. Se află într-un capăt al sălii de bal, cu Ducele alături și cu Garnet și logodnica lui în apropiere.

– Vă mulțumesc că ați venit să sărbătoriți alături de mine această ocazie foarte specială! exclamă ea. Să ridicăm paharul în cinstea fericitului cuplu – Garnet, de la Casa din Lac, și Coral, de la Casa din Deal.

Toți invitații își ridică paharele și aclamă.

– Și acum, zice Ducesa, surogatul meu va susține un mic recital pentru dumneavoastră. Vă invit în sala de concerte.

Un servitor mă conduce pe un alt coridor – spre ușa din culise, bănuiesc –, când cineva îl oprește.

– Domnia Sa a cerut ca eu să îl însoțesc pe surogat, zice Lucien.

Te poți întoarce la locul tău.

Servitorul ezită, apoi face o plecăciune.

— Desigur.

Odată ce acesta se face nevăzut, Lucien îmi zâmbeste.

— Mergem? zice el oferindu-mi brațul.

Zâmbesc și accept.

— Cum te simți? mă întrebă el.

Cuvintele îmi îngheață pe buze. Lucien se oprește brusc. Îmi ridică bărbia și îmi privește cu atenție chipul.

— S-a întâmplat? întrebă el.

Încuviințez din cap.

— Când?

— Ieri, răspund eu în șoaptă.

— Așadar, încă nu știi rezultatul.

Clatin din cap că nu.

Lucien îmi mângâie obrazul.

— E în regulă. Nu e situația ideală, dar vom supraviețui. Mai e puțin până la „Noaptea cea mai lungă”, nu?

Îmi mușc buza.

— Lucien, cunoști planul Principesei? Acela de a le face lobotomie surogatelor?

Lucien ridică o sprânceană.

— Cine ți-a spus asta?

— Ducesa.

Lucien își țuguie buzele.

— Da, știi despre el. Dar nu ne putem concentra asupra lui. Nu știm dacă operația va avea vreodată succes, așa că, pentru moment, hai să ne concentrăm asupra siguranței tale, în regulă? Acesta este scopul nostru, îți amintești?

— Dar fetele celelalte, Lucien. Nu pot.

— Ascultă-mă, spune Lucien și se oprește în fața ușii care duce în culise și cu mâinile pe umerii mei. Nu este vorba doar despre salvarea ta. Miza este mult mai mare, Violet.

Mă străbate un fior.

— Ce vrei să spui? îl întreb în șoaptă.

Lucien îmi zâmbește conspirativ.

— Nu e nevoie decât de o pietricică pentru a stârni o avalanșă. Le voi ajuta pe celelalte fete în moduri pe care nici nu ți le poți imagina. Voi ajuta pe toată lumea sub autoritatea regalității. Însă nimic din toate acestea nu va avea importanță dacă nu te voi putea ajuta *pe tine*.

Lucien deschide ușa înainte să apuc să îi pun și alte întrebări. Aud sporovăielile spectatorilor mei în timp ce își caută fiecare câte un loc. Violoncelul meu și stativul cu partituri sunt deja pregătite.

— Ești gata? mă întrebă el.

Uit de întrebări, căci simt o durere neplăcută în stomac.

— Da, răspund eu.

Mă sărută ușor pe frunte.

— Succes!

Inspir adânc și îmi fac apariția pe scenă, într-un ropot de aplauze.

Este mult mai bine decât la balul organizat de Principe. Încântarea publicului este sesizabilă, nu plutește nici urmă de dușmănie în aer. Publicul acesta este cu adevărat fericit să mă asculte cântând, nu nerăbdător să mă vadă pierzând o competiție stupidă. Mă așez pe scaun și îmi proptesc violoncelul între genunchi, apoi privesc rândurile de scaune, toate pline.

Visul meu a devenit realitate.

Ducesa mi-a ales repertoriul. Deschid partiturile la prima pagină și descopăr că a ales pentru început preludiul în sol major – pentru a le aminti tuturor despre prestația mea anterioară, fără îndoială. Zâmbesc și încep să cânt.

Îmi dau seama imediat că nu mă simt bine. În loc să mă relaxez, stomacul mi se strânge și simt o crampă ușoară. Termin de cântat și zâmbesc politicoș când sunt aplaudată. Cu siguranță, nu a fost cea mai bună prestație a mea, însă publicul nu pare să observe acest lucru.

Îmi întind mâna și întorc pagina pentru următoarea bucată muzicală – această mișcare îmi provoacă o durere surdă în regiunea lombară și tresar. Ducesa a ales un alt preludiu, de această dată în re minor, asemănător cu nocturna pe care a dansat „tortul glazurat”. Duc arcușul către strune.

Reușesc să cânt doar primele note, înainte ca durerea să devină insuportabilă – am niște crampe îngrozitoare și senzația de usturime în regiunea lombară. Abia când simt ceva ud între coapse trag tare de arcuș. O strună scârțâie deranjant, iar eu scap arcușul din mână.

Îmi cobor privirea în poală și văd o pată de un roșu aprins. Nervuri colorate încep să se răspândească pe rochia mea verzuie, cum se întâmplă la primul har, deși nu îl folosesc acum.

Nu realizez că am scăpat violoncelul, până când nu aud zgomotul discordant pe care îl face când cade pe scenă. Zăresc cu coada ochiului o sclipire albă în culise. Acopăr cu mâna pata, iar degetele îmi devin lipicioase din cauza sângelui. Bubuitul surd din urechi mă împiedică să aud zgomotele din sală.

– Ajutor, spun eu în șoaptă.

Apoi cad.

Mă aștept să mă prăbușesc la podea, însă două mâini mă prind cu grijă.

Dintr-odată, zgomotul îmi inundă urechile.

– Chemați doctorul! strigă Lucien.

Aud strigăte și țipete, o trăncăneală confuză, și văd oameni care urcă în fugă pe scenă, însă totul este difuz. O altă crampă îmi sfârtecă pântecul.

Icnesc în timp ce Lucien mă întinde cu grijă pe scenă și îmi mângâie fruntea cu mâna.

Apoi Ducesa se apleacă asupra mea.

– Doctorul este în *Bancă*, spune ea.

E palidă, iar în ochi i se citește teama. Nu am mai văzut-o niciodată atât de speriată.

— Vom trimite imediat pe cineva, aud vocea Principelui undeva, în dreapta mea.

— Nu este timp, trebuie să oprim sângerarea, spune Lucien. Unde este cabinetul medical, *my lady*?

Ducesa îl privește înmărmurită.

— *My lady!*

Ducesa tresare.

— Pe aici!

Lucien mă ridică în brațe – este surprinzător de puternic –, coboară de pe scenă și străbate sala de concerte. Fețe îngrijorate se învârt în jurul meu într-o lumină aurie, însă doar una iese în evidență. Ochii gri-verzui ai lui Ash, în care se citește panica.

Durerea îmi spintecă abdomenul, iar eu țip.

— Aproape am ajuns, scumpo, îmi șoptește la ureche Lucien. Rezistă. Aproape am ajuns.

— Mă doare, scâncesc eu.

— Știu.

Aud deschizându-se grilajul liftului, apoi se face întuneric, după care văd luminile puternice din cabinetul medical. Lucien mă întinde pe pat, iar eu mă ghemuiesc în poziție fetală, cu mâinile pline de sânge.

— E bine? Vocea Ducesei se aude undeva, în stânga mea, guturală și temătoare. Se va face bine?

Chipul lui Lucien îmi apare în fața ochilor și simt cum îmi pipăie cotul cu degetele și îmi înfige un ac în venă.

Am pleapele greoaie. Fața lui se estompează și se transformă în cea a lui Ash. Vreau să întind mâna și să îi mângâi obrazul, însă nu reușesc să îmi ridic brațul. Când vorbește, aud vocea lui Ash, care răzbate parcă de la capătul unui tunel lung.

— Așa, odihnește-te!

După care întunericul mă învăluie.

Simt ceva rece și umed pe frunte. E o senzație plăcută.

Deschid încet ochii.

Sunt în dormitorul meu. Ducesa stă aplecată asupra mea, cu o cârpă în mână.

— Domnule doctor! strigă ea.

Stă lângă mine, pe pat.

— Cum te simți?

Am gura uscată, iar buzele mi se lipesc. Parcă am limba umflată. Ducesa umple un pahar cu apă din carafa de pe noptieră și mi-l duce la buze.

— Așa, zice ea cu blândețe.

Iau câteva înghițituri mici. Puțină apă mi se prelinge pe bărbie, iar Ducesa o șterge. Ușa se deschide și doctorul Blythe dă buzna înăuntru.

— S-a trezit?

Se apropie repede de pat, iar Ducesa se dă la o parte. Îmi zâmbește când îmi verifică pulsul de la încheietură cu două degete.

— Mă bucur să văd că ai deschis ochii.

— Ce... s-a întâmpat? întreb cu o voce răgușită.

— De obicei, prima încercare este nereușită. Cu toate astea, trupul tău a reacționat neobișnuit de violent. A fost cât pe ce să-ți dai duhul. Trebuie să procedăm cu foarte mare atenție, zice doctorul Blythe.

— Suntem deja în întârziere, protestează Ducesa.

— Dacă o vom pierde, nimic nu va mai avea importanță, spune doctorul pe un ton aspru.

Mi se învârte capul.

— Deci, nu sunt... însărcinată?

Doctorul își deschide trusa medicală.

— Nu mai ești.

Scoate un termometru și mi-l vâra sub limbă.

— Cum procedăm? întrebă Ducesa.

— Așteptăm cel puțin un ciclu complet înainte să încercăm din nou. Patru sau cinci săptămâni, cel mai devreme. Trebuie să îi acordăm răgaz să se vindece.

— Prea bine, zice Ducesa. Dar veți rămâne aici. Voi pune să vi se pregătească o cameră chiar în această după-amiază.

— Cum doriți, *my lady*.

Ideea că doctorul va locui aici nu este prea plăcută. Dar mai am timp la dispoziție – patru sau cinci săptămâni. Mai sunt cinci săptămâni și jumătate până la „Noaptea cea mai lungă”. Lucien îmi va putea da serul înainte ca ei să încerce din nou. Doctorul îmi scoate termometrul din gură.

— Unde-i Lucien? întreb eu.

Doctorul Blythe se încruntă, iar Ducesa pare nedumerită. Atunci realizez că poate nu ar trebui să îl cunosc pe Lucien.

— S-a întors la Palatul Regal, desigur, răspunde doctorul.

— Mi-a salvat viața, zic eu, sperând că va fi suficient ca să îmi justifice întrebarea.

— Așa este, răspunde doctorul și așază termometrul înapoi în trusa. Ai avut noroc că s-a aflat aici. Ar fi mai indicat să te odihnești acum.

Dau afirmativ din cap, epuizată.

— Voi trimite pe cineva să vă aducă lucrurile, îi spune Ducesa doctorului.

Apoi îmi tamponează încă o dată fruntea cu cârpa, un gest surprinzător de tandru, după care o așază pe noptieră și iese grăbită pe ușă.

— Cineva abia așteaptă să te vadă, zice doctorul Blythe zâmbind.

Deschide ușa și iese din cameră tocmai când Annabelle dă buzna înăuntru.

— Annabelle, spun cu un glas stins.

Ea îngenunchează lângă patul meu și îmi ia mâna într-ale ei, apoi și-o lipește de obraz. Nu are nevoie de tăbliță ca să se exprime – știu ce gândește.

— Sunt bine, zic eu. Doar puțin obosită.

Ea încuviințează din cap, însă ochii i se umplu de lacrimi.

— Oh, Annabelle. Sunt bine. Îți jur.

Doamna de companie îmi sărută mâna.

— Mi-e somn, zic eu. Stai aici, cu mine?

Annabelle se așază pe pat, lângă mine. Eu îmi odihnesc capul pe umărul ei.

Următoarele zile mi le petrec în pat.

Doctorul vine să mă verifice în fiecare dimineață, iar Ducesa mă vizitează după-amiază, dar îmi petrec majoritatea timpului citind și jucându-mă *Halma* cu Annabelle.

Fiecare zi care trece mă poartă mai aproape de libertate. O bifez în minte, ca pe o numărătoare inversă până la „Noaptea cea mai lungă”. Nu vor mai avea ocazia să îmi facă rău – nici Ducesa, nici doctorul, nimeni.

Mă întreb la ce s-a referit Lucien când a spus că miza e mai mare decât salvarea vieții mele. Oare plănuiește o revoltă împotriva regalității? Dacă le salvează pe surogate, atunci amenință să zguduie din temelii stilul de viață al nobililor – aceștia nu vor mai avea descendenți fără noi. Ca să facă asta, va trebui să le ascundă pe toate fetele din toate internatele și pe surogatele din *Bijuterie*. Dacă Lucien încearcă să răstoarne regalitatea, atunci vreau să mă implic și eu. Și nu doar să stau ascunsă undeva, într-o zonă sigură din *Fermă*. Ducesa merită să afle cum este să fii de partea cealaltă a lesei.

Îmi iau rămas-bun în gând de la Ash de nenumărate ori, ca și cum dacă o spun mai des îmi va fi mai ușor să accept. Sarcina era cat pe ce să mă omoare. Și alte surogate mor, iar eu aș putea să le salvez. Dacă Lucien va reuși să mă ajute să scap, atunci le va ajuta și pe ele să scape. Trebuie să iau totul în serios – trebuie să fac ce îmi

spune el. Gata cu întâl nirile secrete sau sărutările în labirintul din grădină. Voi fi un surogat-model. Miza e mult prea mare.

Îmi spun că e mai bine așa. Oricum urma să se termine, și-atunci, de ce nu mai devreme decât mai târziu? Îmi spun că este un lucru bun. Îmi spun că sunt împăcată cu acest gând.

Sper că Raven este bine. Mi-aș fi dorit să o întâlnesc la petrecerea de logodnă. Deși mă bucur că nu m-a văzut sângerând pe scenă.

Vineri, doctorul Blythe declară că sunt suficient de bine încât să fac o plimbare în jurul palatului.

— Putem merge în grădină? o întreb pe Annabelle. Vreau să iau o gură de aer.

Mă înfofolește în cea mai groasă haină pe care o am și îmi pune un fular la gât, apoi ieșim pe ușa din spate a sălii de bal. Mă prefac că mă plimb prin grădină, până când Annabelle se așază pe o bancă preț de câteva minute. Mă apropiu de zidul dinspre apus.

Florile noastre au murit, atât a mea, cât și a lui Raven. Îmi lipesc palma de zid și șoptesc:

— Mi-e dor de tine!

Ce ar face Raven dacă ar fi aici? Probabil că l-ar muștra pe Lucien pentru că întârzie atât de mult ca să o salveze.

O licărire argintie îmi atrage atenția. Dau la o parte câteva frunze veștejite și găsesc un lujer nou, al cărui cârcel subțire este înfășurat în jurul unui pandantiv mic – e un terier argintiu. În copilărie, Raven și Crow au avut un terier – l-au botezat „Danger”¹, pentru că era foarte mic, iar ei credeau că numele îl va inspira și va deveni mai puternic. Mama ei l-a vândut unui magistrat când nu și-au mai permis să îl hrănească.

Sărut pandantivul și îl vâr în buzunar. Măcar știu că Raven n-a pățit nimic, că nu m-a uitat. Îmi smulg un nasture de la haină, îl înfășor în jurul lujerului lui Raven și i-l trimit peste zid.

Mă avânt și mai adânc în pădure. E plăcut să te plimbi afară. Mă

---

¹ Pericol (n.tr.).

simt mai bine când inspir aerul răcoros, care mă curăță atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. O iau pe o cărăruie pe care nu am mai fost până acum, fără să fiu atentă încotro mă îndrept. Ies din pădurice și mă trezesc în fața unui iaz plin cu pești viu colorați – aurii, portocalii și albi –, mă opresc locului și mi se taie răsuflarea.

Pe o bancă, în partea cealaltă a iazului, stă Ash.

Sare în picioare. Este îmbrăcat cu o haină simplă, cafenie, iar la gât poartă un fular gri, care se potrivește perfect cu fundalul împădurit.

– Violet?

– Salut, zic eu.

– Ești... Clipește foarte repede și înghite. Te simți bine?

– Ah, da, răspund eu, într-o manieră ciudat de formală. Mă simt bine. Mulțumesc.

Spațiul dintre noi pare să se dilate și să se contracte în același timp.

– Am fost atât de îngrijorat, spune el. Am auzit... s-a zvonit că a fost cât pe ce să mori.

Ridic din umeri.

– Mă simt mai bine acum, mormăi eu.

Le spun picioarelor să se miște, să se întoarcă și să plece, însă nu mă ascultă. Nu îmi pot lua ochii de la el.

– De ce te uiți așa la mine? mă întrebă el.

– Așa cum?

Ash se încruntă.

– *Așa*. Ca și când ți-ar fi teamă de mine.

– Eu nu... Îmi dreg vocea și mă întorc. Trebuie să plec.

– Pleci? întrebă el șocat. Ultima oară când te-am văzut aveai hemoragie, iar acum pleci?

Mă îndepărtez împleticindu-mă de el, de căldura și de liniștea pe care mi-o oferă îmbrățișarea lui. Nu mai suport. Trebuie să îi dau drumul.

– Violet, stai!

Trupul meu îl ascultă, deși creierul țipă la mine să o iau la fugă. Aud foșnetul frunzelor moarte sub pașii lui și simt atingerea blândă a mâinii lui pe umăr.

— Ce se întâmplă? mă întreabă.

Mă depărtez ușor de el și mă întorc.

— Nu ne mai putem vedea.

Lucien ar fi mândru de mine. Însă eu sufăr.

Ash pare șocat. Preț de o secundă, rămâne ca o statuie în fața mea. Apoi revine la viață și face un pas în spate. Se uită în jurul lui: la iaz, la bancă, la copaci, ca și când ceva din grădina aceea i-ar putea sugera ce să facă, ce să spună. Închide ochii și când și-i deschide, zăresc ceva în expresia lui – preț de o fracțiune de secundă, văd durere. Apoi, fața lui devine la fel de netedă ca și cearșafurile pe care le îndreaptă Annabelle pe patul meu.

— Prea bine, zice el.

Vocea lui e agreabilă, detașată.

— Îmi... îmi pare rău, spun în șoaptă.

Acum că s-a întâmplat, mi-aș dori să retractez totul. Nu îmi place de acest Ash, de masca politicoasă pe care o afișează, de manierele lui prea oficiale. Acest Ash este al regalității, nu al meu.

— Carnelian trebuie să fi terminat deja lecția de etichetă, așa că te rog să mă scuzi.

Când trece pe lângă mine, îl apuc instinctiv de braț.

— Ash, așteaptă...

El își smucește brațul din strânsoarea mea.

— Nu, spune el.

Îi simt furia în glas – sunt valuri de furie.

— Nu ai dreptul să îmi spui ce să fac. Ai pierdut acest privilegiu.

Am senzația că mă scufund. Totul se estompează și devine tulbure. Plămâniile mele nu funcționează cum trebuie.

Brusc, îmi dau seama ce am făcut și mă trezesc la realitate. Simt cum mă cuprinde un val de furie. Nu este corect ca el să fie supărat pe mine când tot ceea ce încerc să fac este să le ajut pe celelalte fete.

Este frustrant că nu pot să îi explic acest lucru și lui. Îl lovesc cu putere cu pumnii, iar el se dă câțiva pași în spate, împleticindu-se.

— Crezi că mie îmi este ușor? Crezi că asta îmi *doresc*?

Ridic mâna ca să îl lovesc din nou, însă el mă apucă de încheietură.

— Crezi că *mie* îmi este ușor? mă întreabă printre dinți. Ai habar...

Mă trage de încheietură, suficient de tare încât fețele noastre să ajungă la câțiva centimetri depărtare. Brusc, îmi dau seama cât este de puternic.

— *Nu știi, mârâie el. Vorbești de parcă aș fi obișnuit cu ce am avut noi sau am crezut că avem. Sex, oh, da, știu despre asta, și despre dorință, și despre minciuni, și despre trădare. Dar asta? întreabă și mă strânge mai tare. Îmi risc viața de fiecare dată când sunt cu tine. Știai? Dacă suntem prinși, voi fi executat.*

Simt cum mă înmoui și cum îmi piere cheful de ceartă.

— Poftim? întreb în șoaptă.

— Ei, haide, Violet. Ce-ai crezut că se va întâmpla? Deși ești aici doar de câteva săptămâni, ai văzut cum sunt oamenii aceștia.

— Atunci... atunci *de ce*? Atunci de ce m-ai sărutat?

— Pentru că nu ar trebui să trăiesc așa ceva! strigă Ash. Când te privesc, mă simt din nou om. Când te privesc, mă simt din nou întreg. Nu mă cunoști foarte bine, Violet, dar crede-mă când îți spun că, înainte să te cunosc, eram *distrus*. *Nu mai pot* ajunge din nou așa.

Pare să realizeze că încă mă ține strâns de încheietura mâinii. Degetele mi-au amorțit. Ash îmi dă drumul și își vâără mâinile în buzunare. Sângele începe să circule din nou și simt furnicături în buricele degetelor.

— Chiar dacă nu am fi prinși, continuă el pe un ton mai resemnat, nu aș putea niciodată să te prezint familiei mele. Nu am putea niciodată să ne plimbăm de mână pe străzile din *Fum*, nici nu am putea să ne înfățișăm în fața comisarului păcii ca să te iau de soție. De îndată ce nepoata Ducesei se va logodi, voi pleca. Voi fi

vândut unei alte familii, iar viața mea va continua ca și când tu nu ai mai fi parte din ea. Însă ești. Nu voi uita asta niciodată.

Ash clipește și îmi privește încheietura.

— N-am vrut să te rănesc! Îmi pare rău!

Determinarea mea fragilă începe să se risipească. Mă gândesc la ce fel de persoană vreau să fiu. Îi datorez viața lui Lucien și îi voi fi credincioasă până la sfârșit. Însă Ash nu are nicio legătură cu asta. Ash este altceva, o parte din viața mea care îmi aparține doar mie. Există lucruri care ne depășesc, este adevărat. Salvarea surogatelor. Distrugerea nobilimii. Oare merită să risc pentru dragostea pe care i-o port lui Ash?

Când mă uit în ochii lui, în acei ochi care m-au văzut primii, văd tot ceea ce Lucien încearcă să salveze. Căci ce este viața fără dragoste? Ash și cu mine nu ar fi trebuit să ne întâlnim, însă, contrar tuturor așteptărilor, ne-am găsit unul pe celălalt – și, mai important, am ales să fim împreună.

După ce voi pleca și mă voi gândi la aceste ultime săptămâni, printre toate amintirile și emoțiile amestecate, va exista o undă de regret în viața mea, un ecou surd a ceea ce ar fi putut să fie dacă aș fi avut curajul să spun: „Vreau să fiu cu tine atât timp cât ne este dat”.

Ash merită să fie cu o persoană la fel de curajoasă ca el.

— Ash, nu pleca! Ezit, apoi fac un pas în față. M-am înșelat. Îmi pare rău. Rămâi cu mine!

El nu se clintește din loc.

— Nu știu dacă pot, Violet. Nu știu dacă mai pot avea încredere în tine.

— Cum? Pentru că am încercat să fiu responsabilă? Pentru că am făcut o greșală? Sunt și eu om, ca să vezi. Nu sunt perfectă. Am *încercat* să procedez corect, dar știi ceva? Nu-mi mai pasă. Nu vreau să procedez corect, nu vreau să fiu bună. Nu trebuia să te întâlnesc, așa cum nici tu nu trebuia să mă întâlnești pe mine. Dacă nu mă poți ierta pentru că am avut un moment de slăbiciune sau de îndoială,

atunci poate că ai dreptate, poate că nu te cunosc deloc. Să nu crezi însă că nu te vreau, pentru că te vreau și poate că nu mă pricep foarte bine să o spun cu voce tare. Te vreau pentru totdeauna, Ash, însă asta nu se va întâmpla, iar eu înțeleg. Însă o să te am cât timp îmi va fi îngăduit și n-am de gând să irosec nici măcar o secundă.

Se lasă o tăcere lungă. Rămânem amândoi cu privirile coborâte, iar eu îmi storc creierii în încercarea de a-mi găsi cuvintele.

Pe fața lui Ash răsare un zâmbet.

— Pentru cineva care nu se pricepe să o spună cu voce tare, a fost... destul de impresionant.

Simt cum mă înroșesc.

— Ei bine, mă scoți din minți.

— Zău? *Eu* te scot pe tine din minți?

— Bine, poate că eu am fost cea care a început, dar...

Ash își întinde mâna și îmi apasă buzele cu degetul.

— Poți pune capăt acestei povești, zice el încet.

— Știu, răspund eu, dar nu vreau. Și tu mă faci să mă simt întreagă. În acest loc care revendică dreptat câte o bucățică din noi, tu îmi amintești cine sunt. Cine am fost.

Mă cuprinde cu brațul de talie și mă trage mai aproape. Simt că, în sfârșit, pot să respir din nou. Ash miroase a frunze uscate și a lână.

— Să nu îmi mai faci asta niciodată.

— Promit, zic eu.

Am un sentiment de vină, însă îl ignor.

— Vorbesc serios, Violet. Pentru că nu pot...

— Ash, îl întrerup eu.

Simt cum îmi arde pielea, simt un fel de freamăt prin tot trupul pentru că el este foarte aproape de mine și, cu toate acestea, nu suficient de aproape.

— Te rog! Taci și sărută-mă!

El schițează un zâmbet și mă sărută tandru. Însă eu nu vreau tandru.

Îmi arunc brațele în jurul gâtului său de parcă aş putea să îl trag mai aproape, de parcă m-aş putea contopi cu el. El mă strânge mai tare, iar eu simt transformarea din noi. Sărutul nostru devine pasional, sălbatic, e ceva nou, iar eu ştiu că nu voi uita niciodată acest moment, chiar dacă voi ajunge să trăiesc o sută de ani.

Asta înseamnă să aparții cuiva.

Următoarele patru săptămâni petrecute în *Bijuterie* sunt cele mai fericite din viața mea.

Sunt fericită pentru că doctorul a promis că nu mă va insemina, iar Ducesa păstrează distanța și mă lasă în pace, ocupată fiind cu nunta lui Garnet. Doctorul Blythe și cu mine vizităm stejarul o dată pe săptămână, însă nu reușesc să îl mai fac să crească fără puterea pistolului stimulator.

În fiecare duminică, la miezul nopții, vorbesc cu Lucien prin intermediul diapazonului. Îi spun că sunt supusă, ceea ce în mare parte este adevărat – cel puțin în ceea ce o privește pe Ducesă, sunt un surogat-model. El răsuflă ușurat când află că inseminarea mea a fost amânată. Nu vrea să îmi dea nicio informație despre locul unde mă voi ascunde pentru tot restul vieții sau despre scopul final, deși insist. Am senzația că, indiferent despre ce ar fi vorba, este mult prea periculos să vorbești despre asta în această diviziune, chiar și printr-un canal ezoteric. Însă mă asigură că planurile sunt aproape de finalizare și că va scoate și alte fete din *Bijuterie* după mine. Îmi doresc să îl pot *ajuta* mai mult.

Mă întâlnesc cu Ash aproape în fiecare zi – îmi lasă bilețele cu data și ora în *Eseuri despre polenizarea încrucișată*, iar mie îmi este ușor să găsesc motive ca să intru în bibliotecă și să mă furișez prin pasajul secret. Petrecem împreună o oră, poate mai puțin – momente furate atunci când Carnelian are vreo lecție, iar eu nu am întrevedere cu doctorul. Vorbim despre trecut – despre casele noastre, despre familiile noastre, despre prietenii noștri. Eu îl învăț să joace *Halma*. Uneori, ne citim unul altuia. Alteori, stăm întinși pe canapea, învăluți într-o tăcere plăcută. Nu ne dorim decât să fim împreună.

Raven și cu mine comunicăm cât putem de des, prin intermediul

iederii. Ne oferim fleacuri care pentru alții ar fi lipsite de valoare. O fâșie de dantelă. O șuviță de păr. O piesă din jocul meu de *Halma*. Un arc de ceas.

Însă pentru noi înseamnă: „Sunt aici. Sunt bine”.

Într-o după-amiază înnorată de decembrie, Ash și cu mine stăm întinși pe canapea. Îmi odihnesc capul pe pieptul lui, iar el se joacă cu mâna în părul meu. Rochia mea se răsfrânge ca un evantai peste noi, iar eu simt cum îi bate inima sub obrazul meu.

A mai rămas doar o săptămână până la sărbătoarea „Noaptea cea mai lungă”. Au mai rămas șapte zile scurte până când voi pleca din *Bijuterie* pentru totdeauna. Mi-aș dori să-i pot spune. Nu îmi place să-l mint. De fiecare dată când el îmi vorbește de „anul viitor”, sau meditează la timpul pe care îl avem de petrecut împreună, sau amintește cât este de recunoscător pentru faptul că Ducesei îi este greu să îi găsească un soț lui Carnelian, simt un sentiment de vină care mă lovește ca un pumn în stomac. O dată sau de două ori, am fost tentată să îi mărturisesc că voi pleca, însă vocea lui Lucien îmi șoptește mereu la ureche, făcându-mă să mă răzgândesc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ash.

A ajuns să îmi cunoască foarte bine stările. Îmi ridic capul ca să mă uit la el.

— Nu vreau să rămân fără tine, zic eu.

Este cel mai sincer răspuns pe care îl pot da.

Ash mă sărută pe frunte.

— Dacă vrei o veste bună, Carnelian a fost respinsă din nou în după-amiaza asta, de către Casa Frunzelor. Se pare că mai rămâi cu mine o vreme.

Întotdeauna mă întristez când îmi spune astfel de lucruri.

— Și dacă doctorul reușește, iar eu rămân însărcinată? întreb eu. Atunci nu îți vei dori să mai fii cu mine.

Ash se încruntă – de obicei, nu vorbim despre chestiuni legate de sarcină.

— Violet, și dacă ai avea picioare de broască și un al treilea ochi, tot aș vrea să fiu cu tine. Nu e ca și când nu aș cunoaște... locul tău în casă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Te-au învățat cum să folosești eufemisme la școala de însoțitori sau este un talent înnăscut?

Ash rânjește.

— Puțin din amândouă, presupun.

Mă joc cu un nasture de la cămașa lui. Sunt atât de ispitită să îl desfac, să îi ating pielea. Am fost atât de apropiați în aceste ultime săptămâni, însă, cu toate acestea, mai există un tip de apropiere, un alt gen de intimitate pe care nu am experimentat-o încă. Acum, când au mai rămas doar câteva zile, totul pare iminent.

Am putea-o face, Ash și cu mine. Chiar acum. Este momentul perfect. Suntem doar noi doi. Pe această canapea. Trebuie s-o facem întinși, nu? Mi se oprește respirația. Mă întreb ce ar trebui să simți. Mă întreb dacă doare.

— La ce te gândești? mă întreabă Ash în șoaptă.

Valul de căldură care mă inundă mă face să roșesc. Îi scot cu grijă nasturele din butonieră și trasez o linie cu degetele pe pielea lui. Este fină și simt mușchii încordați de sub ea.

— Violet? mă întreabă el prudent.

— Hm...

Nu reușesc s-o spun cu voce tare, așa că trec la următorul nasture. Tremur, dar oare nu este firesc să ai emoții? Degetele mele bâjbâie puțin, însă reușesc să desfac și cel de-al doilea nasture, îmi cuprinde mâna cu degetele lui.

— Ce faci? mă întreabă el cu blândețe.

— Eu... Nu știi?

— Am o idee, zice el fără să-mi dea drumul la mână.

— Și?

Inima îmi zvâcnește în piept.

— Violet, nu cred că e o idee bună.

Respingerea lui mă lovește din plin.

— Oh, zic eu.

Cu o mișcare rapidă, Ash se ridică în șezut, lăsându-mi picioarele peste ale lui, și îmi ia bărbia între degete. Mi-e rușine să îl privesc în ochi.

— Hei, zice el. Uită-te la mine! Îmi ridic cu greu privirea.

— Tu ai mai făcut-o.

— Da, zice el repede. Am mai făcut-o. În minte îmi apare chipul lui Carnelian.

— Doar că nu vrei s-o faci cu mine.

— Nu, Violet, nu este... Știi că vreau. Trebuie să știi asta.

Ridic din umeri. Cum aș putea ști? Nu știu nimic despre băieți.

— Pentru mine e o chestie nouă, bolborosesc eu.

El zâmbește.

— Poate ai uitat, dar și pentru mine e o chestie nouă.

— Atunci, de ce nu? Eu sunt de vină?

Nu știu de ce insist în continuare.

Ash râde amarnic.

— Nu, nu ești *tu* de vină.

Îl privesc curioasă. Își ridică privirea de la mine, ca și când ar regreta ce a spus.

— Nu contează.

Cât pe ce să mă rostogolesc de pe canapea când el se ridică în picioare și se duce la fereastră, închizându-și nasturii de la cămașă.

— Ash, îmi poți spune, indiferent care este motivul, spun eu.

— Nu vrei să știi, crede-mă, îmi spune el pe un ton vehement.

Mă ridic în șezut.

— Ba da, vreau, crede-mă, insist eu.

Se așterne o tăcere lungă, iar eu sunt inspirată să tac.

— Însoțitorii nu au voie să întrețină relații intime cu clientele lor.

Însă se întâmplă adesea ca doamna casei să vădească... un oarecare interes.

În fața ochilor îmi apare chipul Ducesei.

— Poftim?!

— Nu e vorba despre Ducesă, răspunde repede Ash, ca și când mi-ar fi citit gândurile. Nu, atenția ei este concentrată în altă parte.

Mă simt extrem de ușurată.

— Nu e vorba despre Ducesă, repet eu.

— Nu. Însă celelalte fete al căror însoțitor am fost...

El strânge din dinți.

— Te-ai culcat cu mamele lor? întreb eu cu timiditate în glas.

— Da. Am fost nevoit – le-am aparținut. Au plătit pentru mine. Așa îmi întrețin familia. Așa o țin pe sora mea în viață.

Se cufundă în fotoliu, cu capul în mâini. Vocea lui este atât de liniștită.

— După cum ți-am spus în ziua aceea în grădină, nu sunt un om bun. Înțeleg dacă ești dezgustată. Și mie mi-e scârbă de mine.

Habar nu am ce să spun. Ca să fiu sinceră, gândul că Ash s-a culcat cu femeii nobile mai în vârstă decât el mă îngrozește. Mă gândesc la cele pe care le cunosc, la Contesa Trandafirului, cu părul ei cărunt și fața ridată, la Contesa de Piatră, cu brațele ei fleșcăite și ochi neiertători... Mă cutremur.

Nu îmi dau seama că Ash mă privește decât atunci când oftează.

— Te înțeleg, spune el.

— Poftim? Ash, nu. Mă duc repede la el și îngenunchez în fața lui. Nu sunt, acordă-mi doar un minut, bine? Nu mă așteptam... la asta.

Expresia de pe fața lui este încordată. Încuviințează scurt din cap. Îi iau mâna într-a mea. Simt ceea ce am simțit în urmă cu câteva minute, înainte să îmi spună asta. Oare a trecut prin momente mai grele decât am trecut eu? Acestea sunt îngrozitoare în felul lor unic.

— Ash, chiar crezi că lucrurile pe care te-au *obligat* să le faci ți-au afectat *identitatea*? Ești un om bun și nu vreau să permiți nimănui să te facă să te simți altfel, spun și îi ating obrazul cu mâna. Acest moment exprimă ceea ce suntem noi în realitate. Eu te văd *pe tine*, ai uitat? Te cunosc. Ei nu pot distruge, nici nu ne pot lua ceea ce

împărtășim aici, indiferent ce ne obligă să facem.

Mă trage în brațele lui, iar eu îl sărut pe frunte. Își trece degetele peste modelul cu mărgelile de pe fusta mea.

— Violet, zice el, iar când mă privește în ochi, simt fluturi în stomac. Cred... cred că te iubesc.

Am senzația că mă topesc și sunt uimită cum două cuvinte simple îmi pot schimba complet dispoziția.

— Cred că și eu te iubesc, zic în șoaptă.

Îmi simt mintea încețoșată în timp ce mă întorc prin tunel.

Nu am vrut să plec, însă Carnelian trebuie să fi terminat lecțiile deja, iar Annabelle s-ar putea să mă caute. Îmi trec degetele peste piatra dură a peretelui în timp ce în minte îmi răsună vorbele lui șoptite.

Sunt îndrăgostită. Ash mă iubește.

Deschid ușa secretă din bibliotecă, pierdută în visare.

— Ce cauți aici? mă întâmpină o voce ascuțită.

Mă răsucesc brusc. Carnelian stă ascunsă în întuneric, schițând un zâmbet. Își trece degetul peste cotorul unei cărți.

— Cauți ceva de citit înainte de culcare?

Inima bate să îmi sară din piept.

— Mă plimbam puțin, răspund, încercând să păstrez un ton relaxat.

— Ce ciudat! exclamă Carnelian și face câțiva pași înspre mine. Sunt aici de o jumătate de oră, dar nu te-am văzut.

— Credeam că ai oră de etichetă.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să mă gândesc.

Carnelian mijește ochii.

— *Tu* de unde știi asta?

— Păi, cred că mi-a spus Annabelle. Încerc să scap de roșeața din obraji, însă nu fac decât să mă îmbujorez și mai tare. Oricum, biblioteca e mare. Poate că nu m-ai văzut.

Carnelian mai face un pas, astfel încât nu ne desparte decât o jumătate de metru. Observ că pe bărbie i se formează un coș.

— Nu știi ce pui la cale, dar voi afla, zice ea.

Înghit cu noduri.

— Nu pun „la cale” nimic. Pur și simplu... îmi plac cărțile.

Carnelian pufnește.

— Sigur. Vom vedea.

— E ceva în neregulă, doamnelor?

Amândouă tresărim când Garnet iese de printre rafturi.

— Ce cauți aici? îl întreabă Carnelian. Credeam că îți probezi costumul.

Garnet se preface mirat.

— Zău? Of, am uitat complet!

Mă măsoară din priviri.

— Îi faci zile fripte surogatului, verișoară? Ar fi bine să nu afle mama.

— Nu mi-e frică de ea, zice Carnelian ridicându-și bărbia.

— Ba da, ți-e frică, răspunde Garnet pe un ton disprețuitor. Hei, unde e însoțitorul ăla pe care ți l-a cumpărat? Am auzit că nu te mai dezlipești de el.

Carnelian începe să se înroșească la față. Preț de o secundă, mi se pare ca va izbucni în plâns. Îmi aruncă o privire dușmănoasă, apoi se întoarce pe călcâie și dispare.

— Mereu a fost puțin mai sensibilă, zice el ridicând din umeri. Oh, eu sunt Garnet, apropo.

— Știu, răspund eu.

— Firește ca știi, chicotește el și face o reverență. Vrei să te însoțesc până în cameră?

— Oh, ăăă, e în regulă, zic eu.

Garnet este amuzant, dar, ca să fiu sinceră, mă cam sperie. Îmi amintesc cum l-a descris Doamna Flăcării – „imprevizibil”.

— Insist, zice Garnet și mă ia de cot. Spune-mi pe cine urăști mai mult? Pe mama mea sau pe tatăl meu?

— Poftim?

Nu îmi vine să cred că mă întreabă asta. De parcă i-aș da un răspuns sincer.

— Eu aș alege-o pe mama, zice Garnet ignorându-mi întrebarea. Un soldat se oprește pe hol și ia poziția de drepti când trecem noi – îi simt privirea curioasă și scrutătoare ațintită asupra mea.

— Tata este un om extrem de plictisitor, așa că e mai ușor să îl treci cu vederea. Dar pe mama nu ai cum să o ignori.

Hotărâsc să fac pe muta. Nu voi lua parte la această conversație.

— A devenit și mai rea de când s-a mutat Carnelian aici. Biata copilă! Mai întâi îi moare tatăl, apoi mama ei se sinucide. Șocant de-a dreptul. Scandalos pentru Casa din Lac.

— Mama lui Carnelian s-a sinucis? întreb uimită.

Garnet încuviințează din cap.

— Mătușa mea a fost o femeie ciudată. Ciudată și tristă. Nu am apucat să o cunosc foarte bine – mama o detesta. Cred că verișoara mea o urăște și îi duce dorul în egală măsură. Asta o face să fie o persoană greu de suportat.

— De ce o urăște? îl întreb eu.

— Pentru că mama ei a lăsat-o singură, răspunde Garnet.

Acum înțeleg. Carnelian este singură pe lume. Ducesa o urăște, nobilii râd pe seama ei, iar Ash... nu-i de mirare că îl adoră. Este singura persoană de aici care se comportă frumos cu ea.

Simt o umbră de vinovăție. Nu vreau să o compătinesc pe Carnelian.

— De ce a disprețuit-o Ducesa pe mătușa ta? îl întreb eu.

Garnet îmi aruncă o privire întrebătoare, ca și când nu este sigur dacă vorbesc serios.

— Pentru că a plecat. Aveți și voi ziare în *Mlaștină*, nu? Garnet continuă, înainte să apuc să răspund. Mătușa Opal nu era plămădită din același aluat. A renunțat la rangul său nobiliar și a fugit cu un gazetar din *Bancă*, rânjește Garnet. Cred că mamei nu i-a fost prea ușor. O soră nebună, o logodnă ruptă – cu Principele – și... eu. Ah, iată-ne!

Am ajuns în fața apartamentului meu. Garnet bate la ușă, iar Annabelle ne deschide.

— Annabelle! exclamă Garnet îmbrățișând-o.

Annabelle se înroșește la față. Încearcă să facă o reverență, însă nu reușește din cauza băiatului care îi stă în cale.

— Ți-am adus surrogatul, teafăr și nevătămat, spune el.

Annabelle își pleacă fruntea, în semn de mulțumire.

— Mă bucur că te-am cunoscut – oficial. Sunt convins că ne vom revedea în curând. Ține-te departe de Carnelian pe cât poți, adaugă el făcându-mi cu ochiul, înainte să o ia pe coridor. Cred că-ți poartă pică.

Nu mă ia somnul în noaptea care urmează.

Lucrurile pe care mi le-a dezvăluit Ash despre nobilime, despre meseria lui, despre cum este tratat între zidurile *Bijuteriei...* cred că unora le-ar fi imposibil să înțeleagă de ce o face sau cum o poate face. Însă nu și mie. I-au răpit sufletul și l-au distrus, așa cum mi-au răpit și mie sufletul.

Știu ce dureros este să asculți un ordin atunci când fiecare părticică din tine vrea să se răzvrătească. Însă Ash și cu mine ne-am găsit unul pe celălalt. Și am încălcat toate regulile lor.

Încă îi mai aud vocea șoptindu-mi la ureche.

„Te iubesc.”

Am nevoie doar de câteva secunde ca să iau o decizie – nu mai pot aștepta niciun minut. Nu mai am timp. Dacă îmi doresc cu adevărat asta, atunci trebuie să acționez.

Arunc plapuma la o parte și mă furișez afară din cameră.

Pereții palatului arată diferit în timpul nopții, numai umbre și forme ciudate, însă cunosc drumul cu ochii închiși. Peste tot domnește o tăcere stranie. Ajung în bibliotecă și trec repede pe lângă rafturile care străjuiesc ca niște santinele în întuneric. Ușa secretă scârțâie ușor când o deschid. Traversez tunelul în grabă și intru în salonul lui. Draperia nu este trasă, iar razele lunii care pătrund prin fereastră acoperă totul într-o strălucire argintie.

Pășesc în vârful picioarelor pe covor și deschid ușa de la dormitorul lui Ash.

Nu am mai fost până acum în dormitorul lui.

Draperiile sunt trase, însă îi zăresc conturul sub plapuma

albastră-deschis și sesizez mișcarea imperceptibilă a trupului său în timp ce respiră. Mă strecor în partea laterală a patului – i se vede doar capul. Restul trupului îi este ascuns sub mai multe rânduri de pături. Îi ating umărul cu mâna.

– Ash, zic eu în șoaptă, scuturându-l ușor.

El oftează aproape imperceptibil.

– Ash, repet eu, scuturându-l puțin mai tare.

El deschide ochii și scoate un sunet uimit, ridicându-se în capul oaselor atât de repede, încât mă sperie și fac un pas în spate. Pieptul îi este dezvelit și părul răvășit, iar eu simt cum mă cuprinde un val de dorință și de teamă.

– Violet? zice el printre dinți. Era cât pe ce să fac infarct! Ce *cauți* aici?

– Eu... eu...

Amuțesc pe loc. Nu mai văd nimic altceva decât pielea lui care lucește slab în lumina ce pătrunde prin ușa deschisă.

Ash se dezvelește și văd că poartă o pereche de pantaloni de pijama largi, din bumbac.

– Violet, zice el, ridicându-se în picioare și apucându-mă de brațe, ca și când ar vrea să mă calmeze.

Oare tremur? Cred că da. Degetele lui sunt calde.

– Te simți bine? S-a întâmplat ceva?

– Te... te iubesc, mă bâlbâi.

Preț de o secundă, rămâne înmărmurit. Apoi zâmbește și mă trage la pieptul lui.

– De aceea ai venit?

Din gâtlej îmi scapă un sunet, ceva între oftat și scâncet. Îi simt respirația caldă în ureche atunci când îmi șoptește:

– Și eu te iubesc.

Inima îmi bubuie în piept când îl cuprind cu brațele și îi simt conturul omoplaților și curbura coloanei vertebrale. Mirosul lui îmi umple narile, iar eu îmi lipsesc obrazul de pieptul lui. Mă cuprinde cu un braț de mijloc, iar cu cealaltă mână îmi mângâie părul care

îmi cade în cascadă pe spate.

Îmi întorc capul, astfel încât buzele noastre se întâlnesc.

La început este un sărut normal, reconfortant, bine cunoscut și plăcut. Apoi se transformă în ceva mai profund, în ceva mai mult și simt o dorință care încolțește în mine. Îmi iau mâinile de pe spatele lui și îi ating abdomenul, apoi pieptul și gâtul, până când degetele mele îi mângâie pomeții. Simt o dorință atât de puternică, încât mă doare.

Nu îmi dau seama că îl împing în spate până nu cădem amândoi pe pat. Părul meu ne acoperă ca o cortină, iar el mi-l prinde la spate cu mâinile.

— Violet, zice el, iar eu sesizez avertismentul din vocea lui.

Nu mă pot opri. Îmi vine să îl sărut întruna. Îl simt cum cedează și cum își afundă mâinile în părul meu, iar mușchii brațelor lui se încordează. Eu mă lipesc și mai tare de el.

— Violet, oprește-te, spune el gâfâind și întorcându-mă pe spate.

— Îmi... îmi... îmi pare rău. Ochii mi se umplu de lacrimi fierbinți. Îmi pare rău.

Brusc, el începe să îmi mângâie fața, să îmi sărute părul.

— Nu spune asta, te rog, murmură el. Știi că te doresc. Știi asta.

— Atunci, de ce nu?

Nu îmi pot ascunde disperarea din glas.

— Te-aș putea răni, mărturisește el încet. Niciodată n-am... adică...

— E tot ce îmi doresc, spun eu în șoaptă.

Vocea mea pare atât de fragilă. Eu mă simt fragilă.

— Numai pe tine te vreau.

Ash ezită. Îmi trec degetele peste pieptul lui și îmi lipesc buzele de umărul lui.

El se apleacă și îmi sărută gâtul, în locul moale de sub maxilar, apoi clavicula... Simt cum ameteșc când degetele lui îmi mângâie brațul până când acestea ajung în dreptul taliei mele și îmi strânge cămașa de noapte în pumn; brusc, îmi dau seama cât de puțin

spațiu ne separă, doar câteva straturi subțiri de mătase și bumbac.

Îmi sărută cu patimă gâtul.

— Ești sigură?

În viața mea nu am fost atât de sigură de nimic ca în acest moment, însă nu reușesc să scot niciun cuvânt. Vibrez din tot corpul, cuprinsă de o vitalitate ciudată și puternică, și îmi așez mâna în partea de jos a spatelui său, lipindu-l și mai tare de mine. El scoate un geamăt, apoi gura lui o devorează pe a mea.

Mă doare, însă durerea nu este ceva nou pentru mine; am mai avut parte de durere și înainte.

Însă aceasta este diferită. Această durere merită. Și de data asta, nu sunt singură.

Sunt o altă persoană.

Stau în șezut în pat. În patul meu. Nu am vrut să plec de lângă Ash noaptea trecută, dar a trebuit. Îmi lipsesc palmele de șolduri și zâmbesc, lăsând amintirile să mă învăluie: trupul lui, atingerile lui...

Mă simt ușoară. Mă dau jos din pat și traversez camera, minunându-mă de felul ciudat, dar minunat în care îmi simt trupul. E ca și cum articulațiile mi s-ar fi desprins de la locul lor. Ca și când abia ating pardoseala cu picioarele. Îmi simt pielea nefiresc de caldă, ca și când m-aș fi transformat într-un soare mic, care radiază lumină și căldură. Îmi place la nebunie.

Îl iubesc.

Deschid ușa salonului de ceai și mi se taie răsuflarea când văd ca fiecare floare din fiecare vază din încăpere înflorește brusc.

Bobocii se deschid, iar petalele cresc tot mai mari și devin mai colorate ca înainte. Eu fac asta – cu siguranță. Nu știu cum, dar nu există o alta explicație. E un har întâmplător. Mă pregătesc să îndur durerea, dar nu simt nimic. Doar o senzație plăcută în piept și în stomac.

Ușa se deschide, iar Annabelle intră, cărând o tavă cu micul dejun. Se oprește în loc și face ochii mari când vede explozia de culori – unele dintre plante continuă să crească.

– Bună dimineața, zic eu pe un ton vesel.

Annabelle așază tava jos și îmi toarnă niște cafea. Stau în fotoliul meu preferat și sorb din cafea. E amară.

– Aș mai vrea puțin zahăr, Annabelle.

De obicei, face o cafea mai bună.

Se înroșește și mai adaugă o linguriță de zahăr, însă eu sunt

departe cu gândul, într-un dormitor întunecat. Degetele lui Ash îmi mângâie pielea, iar eu îi simt respirația fierbinte în ureche...

Cafeaua este tot amară. Pun ceașca pe masă și simt o amorțeală care mi se împrăștie în degete.

— Annabelle, ceva... ceva...

Nu îmi mai simt buzele și îmi este greu să formulez cuvintele.

Annabelle apare dinaintea mea. Pe chip i se citește sentimentul de vinovăție. Încăperea devine neclară.

M-a sedat.

Annabelle nu își mai folosește tăblița, ci mimează:

„Îmi pare rău.”

Mă prăbușesc în brațele ei și mă învăluie întunericul.

Habar nu am unde mă aflu când mă trezesc.

Când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, văd că sunt în patul meu, în camera mea. Cineva m-a îmbrăcat în cămașa de noapte.

Doctorul moțâie pe un scaun lângă patul meu, cu bărbia în piept. Când aprind lumina, tresare și privește în jurul lui, clipind buimac.

— Bună seara, zice el înăbușindu-și un căscat. Sau, mai degrabă, bună dimineața.

— Ce căutați aici? îl întreb eu.

— Am vrut să fiu aici când te vei trezi, răspunde el. Annabelle a cam exagerat cu sedativul pe care i l-am dat. A vrut să fie sigură, presupun. Nu a vrut să te trezești din nou în timpul procedurii.

Procedura. Simt cum îmi chiorăie stomacul. Îmi ating partea interioară a cotului – în locul în care a introdus branula s-a format o umflătură mică.

— Ați făcut-o iar, zic eu în șoaptă.

— Da. Sper ca de data asta să nu mai apară complicații, dar, ca să fim siguri, îți recomand să stai în pat o vreme, până când vom afla dacă această încercare este sau nu reușită. Cineva îți va ține companie în tot acest timp.

— Poftim? zic eu. Nu!

Doctorul Blythe mă bate ușor pe umăr.

— Nu-ți face griji. Ducesa îți va satisface toate nevoile. Sunt convins că timpul va trece repede.

Timpul nu trece deloc repede.

Doctorul se ține de cuvânt și nu mă lasă singură nici măcar un minut. Fie Annabelle, fie Cora, fie alte servitoare îmi țin companie tot timpul. Până și noaptea cineva doarme într-un pat instalat în camera mea.

Știu că Lucien va afla cumva ce s-a întâmplat. Ash trebuie să fi aflat și el. Însă nu îi voi putea trimite nimic lui Raven.

Mi-aș dori să existe o cale prin care să îi trimit un mesaj lui Ash. Trebuie să știe că nu îl voi uita niciodată, indiferent ce se va întâmpla.

Eu îl iubesc. El mă iubește.

Mă hrănesc cu acest gând în zilele următoare. Mă iubește. Îmi amintesc privirea mamei mele când i-am înapoiat verigheta tatălui meu și cred că o înțeleg mai bine acum. Cât de greu trebuie să îi fi fost să renunțe la acea parte din el. Cât de greu trebuie să îi fie să trăiască fără el.

Cel puțin, după ce voi pleca, mă voi putea consola cu gândul că Ash trăiește. Nu va fi atât de departe ca tatăl meu.

„Noaptea cea mai lungă” se apropie cu fiecare zi care trece, încep să îmi fac griji că Ducesa nu mă va lăsa să particip la balul de iarnă. Doctorul Blythe vine să mă verifice de două ori pe zi, dimineața și înainte de cină, și de fiecare dată îl întreb dacă pot să mă dau jos din pat. De fiecare dată, răspunsul lui este negativ.

Uneori, Cora îmi citește, alteori, Annabelle și cu mine jucăm *Halma*. Odată, Ducesa mi-a trimis un cvartet de coarde. A fost mai mult frustrant decât plăcut. Violoncelistul nu era prea priceput.

Am voie să cobor din pat doar atunci când fac duș sau când merg la toaletă.

Nu mai am timp suficient la dispoziție.

Cu o zi înainte de balul de iarnă, hotărâsc că trebuie să iau măsuri drastice.

— Cheam-o pe Ducesă, îi spun lui Annabelle. Spune-i că vreau s-o văd. Acum!

Annabelle face ochii mari de uimire. Ezită, neștiind ce să facă.

— Nu mă interesează dacă încalc protocolul, îi spun. Trebuie s-o văd.

Ducesa își face apariția după douăzeci de minute și îmi aruncă o privire ucigătoare. Trânțește ușa în urma ei.

— Cine te crezi? mă întrebă ea. *Nu* trimiți după mine, ai înțeleș?

— Îmi pare nespus de rău, *my lady*, dar – trag aer în piept, nevenindu-mi a crede ce urmează să spun –, având în vedere că *eu* sunt cea care ar putea-o purta în pântec pe viitoarea Principesă a *Orașului Singuratic*, m-am gândit că mi-ați putea acorda câteva minute, îi dau eu replica.

Mă privește fix, cu ochii mijiiți.

— Ce dorești?

— Vreau să mă dau jos din patul acesta. Mă simt bine. Nu vreau să mai fiu păzită zi și noapte. Și vreau să particip la balul de iarnă de mâine.

Ducesa ridică o sprânceană.

— De ce ți-aș îngădui toate astea?

— Pentru că... pentru că suntem într-un parteneriat, ați uitat? Vreți să mă implic de bunăvoie. Vreți să mă străduiesc din răspuțeri ca să cresc copilașul într-un timp cât mai scurt, corect? Atunci, acestea sunt doleanțele mele.

Ducesa își țuguie buzele și cade o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

— Prea bine, zice ea. Voi vorbi cu doctorul despre asta. Ne vei anunța de îndată dacă simți vreo durere sau dacă ceva nu este în regulă.

— Desigur, *my lady*.

— Annabelle se va îngriji să porți o rochie nouă la bal.

— Mulțumesc, *my lady*.

Ducesa se oprește lângă ușă, cu mâna pe clanță, și zâmbește.

— Ești o fată deșteaptă, zice ea. Am luat o decizie înțeleaptă când te-am cumpărat.

„Eu n-aș fi atât de sigură, *my lady*”, gândesc eu.

Îi spun lui Annabelle că vreau să ies afară.

Ne plimbăm braț la braț prin grădină. Simt că nu are de gând să mă lase singură nici măcar o secundă, însă trebuie să văd ce face Raven. A trecut o săptămână de când nu i-am mai trimis nimic – ultima oară a fost în ziua în care am aflat adevărul despre ocupația lui Ash.

Îmi zic că nu are importanță dacă Annabelle vede un suvenir de la Raven. Nu va înțelege nimic, iar eu oricum voi pleca în curând. O conduc spre zidul vestic, unde iedera este deasă datorită lujerilor crescuți de mine și de Raven. Zăresc un loc în care planta a fost smulsă sau răsucită și nu îmi mai amintesc dacă lujerii au fost întotdeauna așa sau dacă o fi venit cineva aici cât timp am stat în pat. E posibil ca altcineva să fi luat suvenirul de la Raven? Oare a aflat cineva de la palat?

Găsesc locul unde mă așteaptă întotdeauna un cadou de la Raven.

E gol.

Scotocesc printre lujeri, pe unii îi smulg de pe zid, în timp ce Annabelle mă privește nedumerită.

Nu găsesc nimic.

Simt un fior de teamă, care pune încet stăpânire pe mine.

Ceva nu e în regulă. Ceva nu e *deloc* în regulă.

Sărbătoarea se numește „Noaptea cea mai lungă” pentru că e cea mai scurtă zi a anului, prin urmare, și cea mai lungă noapte.

Simbolizează, de asemenea, cea mai tulbure perioadă din istoria orașului când, la scurt timp după înființarea *Orașului Singuratic*, apele oceanului amenințau să înghită insula, iar *Casa Regală* a finanțat construirea Marelui Zid. Pe vremea aceea nu exista electricitate. Așadar, în noaptea respectivă, lumina electrică este stinsă, iar lumânările, aprinse – așa o cere tradiția. În *Mlaștină*, acest lucru nu a constituit niciodată o problemă, deoarece nu prea există electricitate. La miezul nopții se face schimb de cadouri. Îmi amintesc anul în care tata mi-a oferit o muzicuță din alamă. Mi s-a părut un cadou nemaipomenit, deși nu prea știam cum să cânt la ea. Mi-a promis că mă va învăța. A fost ultimul an în care am sărbătorit „Noaptea cea mai lungă” împreună; câteva zile mai târziu, a murit.

Tradiția mai spune că trebuie să te îmbraci în alb, după spânzul cu cinci petale, care înflorește în timpul lunilor de iarnă. Mă privesc cu atenție în oglindă, în timp ce Annabelle îmi face bucele. Port o rochie fără bretele, iar voalurile de culoarea fildeșului îmi cad în valuri până la podea. La gât strălucește un colier cu diamante și rubine. Annabelle îmi ridică părul și mi-l prinde cu agrafe ornate cu flori din nestemate, cu licăriri albe și roșii. Îmi zâmbește în oglindă.

Îmi privesc cu atenție chipul. Ceva e diferit. Nu mai sunt cea fată speriată din seara în care Cora și Annabelle m-au pregătit pentru primul dineu. Mi s-au întâmplat atâtea lucruri în această perioadă scurtă de când mă aflu în *Bijuterie*. M-am schimbat, am devenit mai înțeleaptă și mai puternică decât înainte. M-am maturizat.

Annabelle îmi așază pe umeri o mantie albă din blană și ne îndreptăm către foaier.

Nu îmi iau privirea de la Ash în timp ce coborâm scările principale. Poartă un sacou alb peste o vestă neagră și cravată, însă eu nu văd nimic altceva decât conturul trupului său în dormitorul întunecat.

Ash îmi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce, cu un zâmbet schițat pe buze. Carnelian, care poartă o rochie din dantelă albă încheiată până la gât, stă cu brațele încrucișate la piept și mă urmărește. Privirea ei îmi amintește să fiu vigilentă. Ducele îi așază Ducesei pe umeri o mantie lungă. Garnet stă rezemat de balustradă, la baza scărilor, și scoate un fluierat prelung când mă vede. Mă îmbujorez, iar Ducesa se crispează și își duce mâinile la tâmpile, ca și când ar avea brusc o migrenă.

— Garnet, te rog, spune ea luându-l de braț pe Duce. Să mergem!

Afară este frig. Fulgii mici cad leneși din cerul întunecat. Când urc în automobil, îmi amintesc de ultimul drum făcut la Palatul Regal. Este ca și când viața mea s-ar repeta, însă într-un mod ciudat.

— Ai mai fost la Palatul Regal? mă întreabă Garnet.

Mă holbez o clipă la el, întrebându-mă dacă glumește.

— Da, răspund încet. Te-ai... te-ai izbit de mine la balul Principelui.

Carnelian pufnește.

— Zău? Garnet se încruntă. Hm. Ei bine, stai să vezi ornamentele de la balul de iarnă. N-ai văzut în viața ta așa ceva.

Când ajungem la Palatul Regal, suntem conduși într-o clădire anexă, construită toată din sticlă. Mii de lumânări aprinse învăluie încăperea într-o strălucire aurie. Femei în alb, care seamănă cu niște fulgi de zăpadă delicați, se plimbă fără țintă la brațul bărbaților îmbrăcați în sacouri albe și beau șampanie. Ghirlande de spânz atârnă din candelabrele pline cu lumânări, printre care sunt presărate mănunchiuri de lauri verzi și roșii. Pardoseala este din sticlă albastră, iar sculpturile uriașe din gheață lucesc în lumina pâlpâitoare.

Acum înțeleg ce a vrut să spună Garnet – decorul este magnific.

Se aude un dangăt puternic și îi văd pe Principe și pe Principesa la capătul celălalt al încăperii, pe un podium din cristal, stând în picioare, cu paharele ridicate.

— Bine ați venit la balul de iarnă! spune Principele. Să sărbătorim „Noaptea cea mai lungă”!

Balul de iarnă este mai extravagant decât cel organizat de Principe.

Sau poate că este o continuare a acestora. Mă țin departe de ringul de dans, ignorându-i pe Ash și pe Carnelian, care dansează împreună, și o caut din priviri pe Raven. Trebuie să îi văd chipul, să mă conving că este bine.

Îl zăresc însă pe Lucien, care stă pe podiumul de cristal și vorbește cu Principesa. Mă întreb ce scuză va găsi ca să rămânem singuri și să îmi dea serul. Stau lângă un cal cu aripi sculptat în gheață, recunoscătoare că nu mă bagă nimeni în seamă și că Ducesa m-a lăsat singură. Este ca și când mi-ar dovedi că are încredere în mine. Este exact cum și-a dorit Lucien.

Se termină un dans și începe un altul, iar eu stau în umbra calului cu aripi, așteptând ca Lucien să mă găsească și căutând-o cu privirea pe Raven prin mulțime. Lumea se plimbă de colo colo, sporovăind și râzând, însă eu devin atentă la conversații abia când aud un râs copilăresc, bine cunoscut.

— Ți-am spus că îți va da bătăi de cap, Ebony, zice Principesa, care se află în partea cealaltă a sculpturii – abia dacă reușesc să îi disting silueta deformată de gheață. Dar ai insistat să o cumperi pe cea mai încăpățânată de la licitație.

— De ce să mă fi ales cu puțin când m-am putut alege cu cea mai mare provocare?

Mă străbate un fior când aud vocea Contesei de Piatră.

— Dacă voi reuși cu ea, atunci cu restul va fi mai ușor.

Cred că vorbesc despre Raven. Stau nemișcată, chinându-mă să disting ce se vorbește dincolo de acordurile muzicale și de râsete.

— Nu exagera prea mult. Amintește-ți ce s-a întâmplat cu ultima. A fost o decizie înțeleaptă să o lași acasă, oftează Principesa. Dacă ar exista o cale mai ușoară...

— Nu se ajunge niciodată ușor la măreție, Alteța Voastră, răspunde Contesa de Piatră. Dacă vom reuși, veți deveni cea mai venerată Principesă de la Diamantul cel Mare încoace, cea care a inițiat prima licitație. Veți schimba istoria.

Principesa chicotește, iar eu simt cum mi se strânge stomacul.

— Da. Voi dovedi acestui cerc de aroganți că descendența nu înseamnă totul. Ducesa din Lac va cădea atât de tare în dizgrație, încât va fi nevoită să cerșească o invitație chiar și pentru cea mai sărăcăcioasă petrecere în grădină. Știi că m-a *mințit* la petrecerea de logodnă a fiului ei? Mi-a spus că nu a încercat inseminarea, apoi surogatul ei a fost cât pe ce să-și dea duhul pe scenă din cauza hemoragiei.

— Cu grijă și cu atenție, Alteța Voastră. Cu grijă și cu atenție. Pearl nu a făcut încă nimic ca să ne simțim amenințate.

— Da, da, știu. Haide să încheiem discuția aceasta serioasă. Sărbătorim „Noaptea cea mai lungă”. Trebuie să dansez. Doamna Voalului tocmai și-a achiziționat cel mai plăcut însoțitor... Crezi că mă va invita la dans?

Principesa râde din nou, apoi le aud îndepărtându-se. Mă simt la fel de înghețată ca și sculptura de lângă mine și încerc să înțeleg sensul discuției lor. Dacă Principesa dorește să le facă lobotomie surogatelor, se pare că testează acest lucru pe Raven. La asta se referea Raven când spunea că stăpâna ei încearcă să îi șteargă amintirile.

Începe un nou dans, iar Ducesa părăsește ringul și se alătură Doamnei de Sticlă, lui Carnelian și lui Ash. Îmi face semn să merg la ea, apoi ia o cupă de șampanie de la un chelner care trece pe lângă ea.

— N-aș vrea să mă pripesc, Iolite, zice Ducesa.

Ea și Doamna de Sticlă sunt amândouă îmbujorate și zâmbitoare.

— Dar s-ar putea să am ceva vești nemaipomenite peste o zi sau două.

Întinde mâna și îmi mângâie pântecul. Eu sunt în continuare uluită și mi-o imaginez pe cea mai bună prietenă a mea legată de o masă și supusă experimentelor. Nu pot să îi facă una ca asta. Nu lui Raven. Este mult prea puternică, mult prea curajoasă...

— Oh! exclamă Doamna de Sticlă. Oh, Pearl, e minunat!

— Liniștește-te, liniștește-te, îi zice Ducesa râzând. Încă nu este sigur. Însă doctorul Blythe este destul de încrezător de astă dată. A stat în pat toată săptămâna. Gata cu ghinioanele.

Ash strânge din dinți.

— Oh! exclamă Ducesa arătând cu degetul. Uite-i pe Doamna Luminii și pe fiul ei. Haide, Carnelian! Să vedem dacă găsim pe cineva dispus să mă scape de tine.

Carnelian își întinde mâna spre Ash, însă Ducesa i-o smucește.

— Nu fi proastă, fetițo, nu poți să-ți iei însoțitorul cu tine!

Doamna de Sticlă pufnește.

Ducesa o trage pe Carnelian după ea, iar aceasta îi aruncă peste umăr o privire compătitoare lui Ash. El și cu mine rămânem unul lângă celălalt, însă nu îndrăznim să ne privim.

— Trebuie să vorbim, zice în șoaptă Ash. Între patru ochi. Acum.

Mă străbat fiori când îi aud vocea. El se întoarce fără să aștepte un răspuns, știind că îl voi asculta. Aștept o clipă, apoi îl urmez la câțiva metri mai în spate. Mă strecor prin mulțime cu capul plecat și ies pe ușile din sticlă într-un hol pustiu, cu mochete de pluș. Dispare după un colț, iar eu mă grăbesc ca să îl ajung din urmă.

Holul acesta este mai mic, mai îngust. Pe la jumătatea lui, Ash deschide o ușă și se face nevăzut. Învârt încet de mâner – în încăperea este întuneric. Ash mă apucă cu degetele de talie și mă trage înăuntru.

— Ash, eu...

Însă nu mă lasă să termin propoziția. Buzele lui sunt flămânde, iar trupul meu reacționează din instinct. Degetele lui îmi mângâie

spatele gol și simt cum mă inundă un val de dorință.

— Nu e o idee bună, zic gâfâind.

— Știu, zice el cu buzele lipite de gâtul meu. Dar nu m-am putut...

Îl sărut pe gură. Simt cum mă înfierbânt când îi mângâi pieptul și îi simt pectoralii tari sub cămașă.

Aud un suspin adânc și se aprinde lumina. Tresărim amândoi. Lucien stă în prag, cu ochii mari cât cepele și cu o expresie șocată întipărită pe față.

Nu mă pot mișca. Nu pot gândi.

Lucien își revine repede, închide ușa și se întoarce palid cu fața la noi.

— *Ce se întâmplă aici?* întrebă el printre dinți în timp ce își mută privirea de la mine la Ash și înapoi la mine.

Îmi vine să intru în pământ de rușine; brusc, simt că nu îmi mai pot ridica privirea din pământ.

Se așterne o tăcere apăsătoare în jurul meu.

— Violet!

Vocea lui Lucien este rece și, pentru prima oară, nu îmi place că îmi aud numele. Abia reușesc să mă uit în ochii lui, unde zăresc furie, și uluire, și ceva mult mai grav.

— *Ai înnebunit?*

Ash se uită când la mine, când la el.

— Voi... voi doi vă cunoașteți?

— *Ăă...*

Nu știu căruia să îi răspund primul.

Lucien îl ignoră pe Ash.

— Ce-i cu tine? izbucnește el. Acesta nu este un joc. Nu îți dai seama deloc la ce pericole te expui? Este un însoțitor, Violet! *Însoțitor!*

— Știu ce este, ripostez eu. Nu i-am spus nimic. El n-are nicio legătură.

— Cu ce n-am nicio legătură? întrebă Ash.

— Ieși afară! îl repede Lucien.

Realizez că, dacă Ash va ieși acum, nu voi mai avea niciodată șansa să fiu singură cu el. Nu voi mai apuca să-mi iau rămas-bun.

— Ash... eu voi pleca, mă bâlbâi eu.

— Violet! strigă Lucien.

Este prea târziu însă. Am rostit deja cuvintele.

— Nu va spune nimănui, insist eu.

— Poate să-mi explice cineva ce se întâmplă? Întreabă Ash.

— Lucien mă va ajuta să fug din *Bijuterie*. Voi pleca... voi pleca mâine.

Ușurarea pe care o simt că, în sfârșit, i-am mărturisit totul este repede umbrită de expresia de pe fața lui. Credeam că dezamăgirea de pe chipul lui Lucien este cel mai grav lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu înțeleg, zice încet Ash.

— Îmi pare atât de rău, spun eu în șoaptă.

Ash clipește.

— Cum? Cum ai putea...

— Lucien a preparat un ser, îi explic eu.

Lucien protestează, însă eu îl opresc ridicând mâna.

— Nu. I-am ascuns adevărul timp de o lună. Lasă-mă să termin, te rog.

— De o lună?! exclamă Lucien.

Îl ignor și continui încet:

— Serul mă va face să par moartă. Lucien îmi va scoate trupul din *Bijuterie* și mă va ascunde... undeva. Atât știu.

— Tocmai de aceea nu ți-am spus unde vei fi dusă! izbucnește Lucien.

Trupul lui Ash se înmoaie din toate încheieturile.

— Aveai de gând să mă lași să cred că *ai murit*? mă întreabă el.

— Am... Ochii mi se umplu de lacrimi. Am promis.

— Și promisiunile pe care mi le-ai făcut mie? ripostează Ash. Sau nu au nicio valoare? Oare aș putea să cred tot ce mi-ai spus? Ți-am

satisfăcut doar niște nevoi înainte să fugi cine știe unde?

— Firește că nu, protestez eu. Nu spune asta. Ce trebuia să fac?

— Trebuia să ai încredere în mine, spune Ash.

— Am încredere în tine.

— Ajunge! Lucien se postează între noi, privindu-l cu asprime pe Ash. Ieși!

Ash îi aruncă și el o privire aspră.

— De ce faci asta? Tu ce ai de câștigat? Și nu pretinde că nu e *ceva* la mijloc, pentru că amândoi știm că nimeni din această diviziune nu face nimic gratis.

Lucien zâmbește batjocoritor.

— Nu permit ca motivele mele să fie puse sub semnul întrebării de un însoțitor de joasă speță.

— Lucien, nu... încep să protestez, însă Ash mă întrerupe.

— Am auzit povești despre tine. Despre laboratorul tău, despre experimentele pe care le faci. Asta este ea? Un experiment? Un cobai?

— Ash, nu e...

De data asta, eu sunt cea care mă opresc din vorbit. Despre ce vorbește Ash? Știam că Lucien este inventator, dar despre ce experimente vorbește?

— Nu știi *nimic* despre mine, zice Lucien rânjind. Trebuie să fie protejată. Trebuie să fie în siguranță.

— E mai puternică decât crezi, ripostează Ash.

— E mai importantă decât îți poți tu imagina și *te va părăsi*. Nu te mai privește ce va face ea de aici înainte. Așa că fă-ne tuturor o favoare și pleacă!

Ash se întoarce către mine.

— Gata? Așa se termină totul între noi?

Deschid gura, însă cuvintele se încăpățânează să iasă. Trebuie să plec, știu asta, însă habar n-am cum să îmi iau rămas-bun de la el.

— Miza este mult mai importantă decât o povestioară de dragoste adolescentină, spune Lucien pe un ton aspru. Dacă Violet

nu va pleca de aici în curând, ba nu, *imediat*, va muri.

Ash și cu mine ne holbăm la el, încremeniți.

— Poftim?

Vocea mea este doar o șoaptă.

Lucien își ține în continuare privirea ațintită asupra lui Ash.

— Chiar vrei să știi ce pățesc, de fapt, surogatele după ce se nasc copiii nobililor?

Simt cum mi se strânge stomacul.

— Mor. Mor toate. Durerile facerii le omoară.

Brusc, văd încăperea ca prin ceață. Mi se pare că urmăresc viața altcuiva, ca și când ceea ce spune Lucien nu este valabil și pentru mine.

— Nu, spune Ash.

Vocea lui pare distantă. A dispărut orice urmă de furie din ea.

— Ei, haide, spune Lucien pe un ton zeflemitor. Îi cunoști foarte bine pe nobili – mai bine decât ea. Chiar crezi că ar construi un internat pentru surogatele care nu mai sunt folositoare? Dacă nu pleacă de aici, va muri. Asta îți dorești?

Ash nu mai zice nimic o vreme. Mi-aș dori să știu ce gândește.

— Ar fi mai bine să plec, spune el.

— Da, spune Lucien. În sfârșit.

— Nu! strig eu recăpătându-mi vocea. Ash, te rog...

Însă nimic din ce i-aș spune nu l-ar ține lângă mine.

Ash se oprește lângă ușă.

— Mi-ar fi mai ușor să te uit pe tine și aceste ultime săptămâni pe care le-am petrecut împreună, îmi spune el. Mi-ar fi mai ușor dacă te-aș putea urî. Însă adevărul trist este că, mai mult ca sigur, te voi iubi pentru tot restul vieții.

Apoi pleacă.

Brusc, îmi dau seama cum mă cuprinde frica. Lacrimile îmi curg pe obraz, însă nu mă obosesc să le șterg. Înghit și mă întorc către Lucien.

— Chiar voi muri?

Lucien își așază cu blândețe mâinile pe umerii mei.

— Dacă îi vei naște copilul, da, răspunde el.

— De ce? întreb eu. Cum?

Lucien ridică din umeri.

— Poate corpurile voastre nu sunt compatibile cu fetușii. Poate are legătură cu harurile. Nu se știe. Nu le pasă suficient de mult ca să afle.

— De ce nu mi-ai spus? Cum ai putut să *nu* îmi spui așa ceva, Lucien?

— Eu... Lucien oftează. Am vrut să te protejez. Nu am vrut să îți faci griji și în această privință.

Vreau să mă așez, dar nu există mobilă în această încăpere.

— Nu-mi vine să cred că ai avut o aventură cu un însoțitor, spune Lucien. Nu *pot* să cred că m-ai dezamăgit.

Clatin din cap. Nu mă pot obișnui cu gândul că nu voi mai auzi râsul lui Ash, că nu îi voi mai simți bătăile inimii.

— Nu va spune nimănui, zic eu.

— Să sperăm că nu. Pentru că, dacă va deveni o amenințare, există căi prin care poate fi înlăturat. Un însoțitor poate dispărea foarte ușor.

— Să nu îndrăznești, îl ameninț eu.

— Nu-mi da tu ordine mie, domnișorică! Amintește-ți ce mi-ai promis! Faci cum îți spun eu – fără să pui întrebări, fără să te plângi.

— Spune-mi adevărul. De ce faci asta pentru mine? De ce vrei să mă salvezi? îl întreb eu. Nu înțeleg. De ce eu, de ce acum? Oare Ash a avut dreptate? Este vorba doar despre mine sau te alegi și tu cu ceva din asta?

Lucien strânge din dinți.

— Am avut o soră. Azalea.

Rostește numele cu o voce blândă, sugrumată de emoție.

— Și ea a fost surogat. Am încercat să o ajut, am încercat să îi salvez viața și am reușit, o vreme. Până când, într-o bună zi, am eșuat. Clatină din cap și se întoarce cu spatele la mine. A existat o

perioadă, cu doar câteva luni în urmă, când nu îmi păsa decât ca ea să fie în siguranță. Doar asta mă interesa. Și ce dacă surogate necunoscute mureau, atâta vreme cât Azalea era protejată. Însă ea a devenit neliniștită, rebelă. Își dorea să pună capăt licitației, își dorea să nu mai sufere și alte fete inocente. Credea că surrogatele puteau să se folosească de puterile lor ca să distrugă nobilimea. O altă voce a început să îi șoptească la ureche și, într-un final, acea voce a câștigat în fața dragostei de frate.

Încremenesc. Cum să îți folosești harurile ca să distrugi nobilimea?!

Lucien își trece degetele peste frunte.

— Mi-a lăsat un bilețel înainte să moară. „Acesta e începutul”, a scris ea. Cuvintele ei îmi stârnesc o amintire, însă este prea îndepărtată ca să mi-o amintesc. Moartea ei m-a obligat să trec la acțiune. Nu mai pot trece cu vederea această nedreptate. Odată ce apare prima fisură, brusc, vor apărea mai multe. Apoi, zidurile care au fost ridicate cu atâta grijă vor începe să se prăbușească. Am răsfoit fotografiile pentru licitație și te-am văzut pe tine, spune în timp ce mă privește în ochi. Semeni atât de mult cu ea. Dacă tot am nevoie de ajutorul unui surogat, de ce nu ar fi cel care îmi va aminti mereu motivul pentru care fac asta, zâmbește Lucien. După ce te-am cunoscut, mi-ai amintit de ea și în alte privințe. Era încăpățânată, hotărâtă și plină de compasiune. Și era bună la suflet.

— Așadar, crezi că voi reuși să schimb cumva sistemul? îl întreb eu, oarecum neîncrezătoare.

Lucien oftează.

— Cred că vei putea ajuta la *desființarea* sistemului. Însă nu eu sunt acela care să îți explice cum. Ai nevoie de asta.

Lucien îmi ia mâna și îmi vâra un inel pe deget, cu un topaz mare și oval, înconjurat de diamante mici.

— Serul este înăuntru. Există un compartiment secret în piatră. Îmi arată o închizătoare mică, ascunsă de diamante. Ia-l mâine, la miezul nopții.

Îmi trec degetele peste suprafața nestematei.

— Mulțumesc, Lucien, zic eu în șoaptă.

El mă sărută pe frunte.

— Vom reuși! Ai încredere în mine! Și-acum, trebuie să te întorci la Ducesă.

În dimineața următoare, mă trezesc cu o senzație apăsătoare în piept.

Azi este ziua cea mare. În noaptea aceasta voi lua serul. Trebuie să îi părăsesc pe Ash și pe Raven, deoarece, dacă voi rămâne, voi muri.

Rămân cu ochii pironiți în tavan, așteptând-o pe Annabelle să îmi aducă micul dejun.

Însă când ușa dormitorului meu se deschide, nu Annabelle este cea care intră, ci doctorul Blythe.

— Bună dimineața, Violet, zice el pe un ton vesel, așezându-și trusa medicală pe noptiera de lângă patul meu. Te-ai distrat la bal?

„Dacă m-am distrat? Nu, domnule doctor, nu m-am distrat.”

— Da, mulțumesc, răspund eu mecanic.

— Va fi o zi interesantă pentru noi azi, spune doctorul frecându-și palmele.

Abia dacă observ când scoate un ac, o seringă și un pătrat din plastic, cu două dischete din fetru pe el. Îmi înfige acul în braț și îmi trage puțin sânge. Brusc, intru în stare de alertă – n-a mai luat de mult o probă de sânge.

— Va fi, într-adevăr, o zi interesantă pentru noi, zice el, ținând seringă deasupra pătratului din plastic și îmbibând o dischetă din fetru cu sângele meu. Dacă cealaltă dischetă devine verde, înseamnă că rezultatul este pozitiv. Dacă rămâne albă, e negativ.

Simt că nu mai am aer în plămâni și că mi se pune un nod în gât. Doctorul și cu mine ne holbăm la discheta cea mică.

Secundele se scurg.

Îmi vine o idee, o idee atât de evidentă, încât sunt surprinsă că nu m-am gândit la ea până acum.

Dacă se va adevăra că sunt însărcinată... Dacă acest copil nu este al Ducesei?

Dinaintea ochilor îmi apare dormitorul întunecat al lui Ash.

Dacă acest copilaș este al meu?

Brusc, îmi vine să vărs.

— Mă scuzați, spun eu gâfâind.

Doctorul Blythe se dă repede la o parte, iar eu sar din pat și dau fuga la toaletă. Ajung la timp ca să vomit în chiuvetă.

Pornesc robinetul și îmi clătesc gura cu apă, apoi îmi șterg fața cu un prosop albastru și moale. Îmi privesc chipul în oglindă. Sunt mai palidă la față decât de obicei. Câteva șuvițe ude de păr negru îmi stau lipite de frunte și de obraji.

Arăt îngrozitor și *sunt* îngrozită.

Copilașul ar putea fi al meu.

Nu mi-am dorit niciodată să rămân însărcinată și, cu siguranță, nu mi-am imaginat *niciodată* un scenariu în care copilul să fie al meu. Am disprețuit atât de mult ideea că ar putea crește în pântecul meu ceva de-al Ducesei, încât nu m-am gândit la o altă variantă.

Îmi duc mâna la pântec și mi-l apăs ușor.

Nu *vreau* să fiu însărcinată. Însă dacă acest copilaș este o parte din mine și din Ash... cum aș putea să îl urăsc?

— Violet?

Tresar. Doctorul Blythe stă în prag.

— Te simți bine?

Reușesc să dau din cap. Ridică testul de sarcină.

— E negativ, zice el cu tristețe în glas.

Simt că rămân fără aer și amețesc. Pentru prima oară, doctorul Blythe pare să înțeleagă exact de ce am nevoie.

— Te las puțin singură. Trebuie să o informez de îndată pe Domnia Sa.

Mă așez pe covorașul albastru de pluș din baie.

Negativ.

Izbucnesc într-un râs isteric. Mă reazem de chiuvetă și râd până când mă doare stomacul.

— Annabelle! strig eu.

Aud ușa de la dormitorul meu deschizându-se.

— Bună dimineța.

Vocea Ducesei mă face să tresar când ea își face apariția în prag.

Reușesc cu greu să mă ridic în picioare. Poartă un halat auriu, iar părul îi cade despletit pe spate. Înfățișarea ei oferă un contrast ciudat cu expresia aspră de pe chipul ei.

— N-ar fi trebuit să-mi fac prea mari speranțe, zice ea.

Nu știu ce să răspund. Între noi se așterne tăcerea.

— Când ne-am născut, sora mea și cu mine, tata a spus că și-a dat seama imediat că eu voi fi cea capabilă de lucruri mărețe, spune Ducesa. Am fost preferata lui. Și-a petrecut toată viața ca să mă pregătească să preiau tronul – a fost un bărbat dur, însă m-a învățat multe lucruri: cum să fiu puternică, vicleană, ambițioasă și hotărâtă. Am toate calitățile pe care le-a admirat el. Și uită-te acum la mine.

Zâmbește trist.

— Sunteți de viță nobilă, zic eu încruntându-mă. De ce spuneți astfel de lucruri ridicole? Aveți de toate. Ce v-ați putea dori mai mult?

Ducesa îmi aruncă o privire ucigătoare. Își întinde mâna și, în clipa următoare, simt o durere puternică în obraz și în ochi.

— Sunt exact femeia care și-a dorit tata să fiu și tot nu este suficient. Trebuie să te străduiești mai mult. Am riscat totul pentru tine.

Îmi îndrept încet spatele și umerii și îi arunc o privire dușmănoasă. Abia dacă mai simt durerea. Nu mai are importanță. N-are decât să mă lovească de câte ori vrea, pentru că nu mă mai poate răni cu adevărat.

Când vede că nu am de gând să îi dau niciun răspuns, zice:

— Voi găzdui masa de prânz azi. Annabelle te va pregăti. Să fii în sufragerie la ora două.

Annabelle mă îmbracă într-o rochie roz cu mărgele. Se concentrează asupra a ceea ce face, simțind că nu am chef să vorbesc.

Învârt inelul cu topaz de pe deget – mi-am mai pus câteva inele și o brățară. Nu că ar observa cineva. Am o mulțime de bijuterii, încât nici nu le mai țin socoteala. Azi, nu voi scăpa din ochi acest inel. Mai sunt doar zece ore până când voi lua serul.

Mă îndrept către sufragerie. Servitorul face o plecăciune în fața mea și îmi deschide ușa.

– Surogatul Casei din Lac! anunță el.

Sunt aceiași musafiri ca și la dîneu, cu excepția Contesei Trandafirului și a „leoaicei”. Mă duc lângă Ducesă. Ducele este cu ea, însă pare că și-ar dori să fie în altă parte. Garnet stă rezemat de o măsuță, ținând într-o mână un pahar în care se află un lichid de culoarea ambrei. Pe față are întipărit un zâmbet crispat – ridică paharul în cinstea mea. Carnelian stă lângă el, cu o expresie tristă pe față.

Iar în spatele ei, Ash.

Simt un gol în stomac, ca și când aș fi ratat o treaptă coborînd scările. Ochii lui mă privesc intens o clipă, înainte să devină goi. Încearcă să afișeze un zâmbet plăcut, însă, după umerii lui încordați, știu că este furios. Buzele mele se despart ușor, însă nu îi pot vorbi aici.

Nu voi mai putea vorbi cu el niciodată.

Ducesa și Doamna de Sticlă încep o conversație despre mine.

– Trebuie să fii dezamăgită, spune Doamna în șoaptă. Totuși, pare sănătoasă.

– Așa este, iar doctorul este de părere că nu trebuie să mai așteptăm atât de mult până la următoarea încercare, zice Ducesa.

Contesa Trandafirului se apropie cu pași greoi, sprijinindu-se în toiag.

– Răbdarea este cheia, spune ea. Deși trebuie să recunosc că eu am început să mi-o cam pierd.

Aruncă o privire spre fereastra în fața căreia stă „leoaica”. Este îmbrăcată în negru, își ține mâinile la spate și privirea plecată.

– Doctorul Plume este îngrijorat că nu va fi deloc compatibilă.

Este atât de frustrant – mi-aș dori să le scoată de la licitație pe cele defecte.

Doamna de Sticlă aprobă din cap. „Leoaica” nu își ridică privirea, deși sunt convinsă că le aude pe aceste femei vorbind despre ea. Mi-o amintesc pe fata pe care am văzut-o pentru prima oară în sala de așteptare, înainte să înceapă licitația, cu codițele bălaie împletite, ciucuri multicolori și expresie firoasă. Fata care se lauda la înmormântarea Dahliei cu harurile surogatelor și care a șterpelit o cupă de șampanie la balul Principelui. Acum, își ține umerii lăsați, ca și când ar încerca să se facă mică, invizibilă.

Ușa sufrageriei se deschide.

– Contesa de Piatră. Și surogatul, anunță servitorul.

Inima îmi tresaltă de bucurie – Raven! Raven e aici.

– Poftim? zice printre dinți Doamna de Sticlă.

– Am crezut că nu e invitată, murmură Contesa.

– Nu este, răspunde Ducesa.

Contesa de Piatră este atât de mătăhăloasă, încât nu reușesc să o văd pe Raven de ea. Poartă o mantie uriașă de blană, pe care și-o dă jos de pe umeri și i-o întinde unui servitor.

– Pearl, zice ea. Ce drăguț din partea ta că m-ai invitat.

Se apleacă spre Ducasă, prefăcându-se că o sărută pe obraji.

– Oh, plăcerea e de partea mea, spune Ducesa cu un zâmbet de gheață.

Doi servitori se grăbesc să mai adauge două tacâmuri pe masă.

Contesa de Piatră o salută pe Contesa Trandafirului în aceeași manieră, însă abia dacă se uită la Doamna de Sticlă. Privirea ei cade asupra mea sau, mai exact, asupra pântecului meu.

– Încă n-ai avut noroc, să înțeleg?

– Doctorul Blythe este încrezător că data viitoare...

– Doctorii sunt niște idioți, spune Contesa de Piatră. Surogatul este important.

Pocnește din degete.

Raven își face apariția din spatele Contesei. Simt un nod în gât

când o văd. Își ține capul plecat, la fel ca „leoaica”, iar părul ei, care este mai lung decât înainte, îi ascunde fața. Însă văd că este și mai slabă decât era la balul Principelui, iar rochia îi stă strâns pe trup, ca și când ar vrea să îl scoată în evidență. Tocmai de aceea, la început, nu înțeleg ce e cu umflătura aceea mică dintre șoldurile ei.

Asta până în momentul în care Raven își trece cu blândețe mâna osoasă peste ea.

Nu știu cum reușesc să nu scot un sunet.

Raven este însărcinată.

Nu are nicio logică. Chiar dacă ar fi rămas însărcinată după licitație, nu ar trebui să se vadă încă, nu? N-au trecut decât două luni.

– Trebuie să fii foarte încântată, spune Doamna de Sticlă.

Contesa de Piatră o ignoră.

– A rămas însărcinată de la prima încercare. De la prima încercare. Ca să vezi!

– Ca să vezi, repetă sec Ducesa. Ar trebui să-i mai dai ceva de mâncare din când în când.

Contesa ridică din umeri.

– Așa e ea, slabă din naștere.

Nu reușesc să-mi iau ochii de la Raven. În câteva luni, cea mai bună prietenă a mea va muri.

Îmi doresc să nu fi știut asta. Îmi doresc ca Lucien să nu-mi fi spus niciodată. Clipesc des ca să înlătur lacrimile care mi se adună în ochi și care amenință să mi se prăvălească pe obraji. Nu pot plânge aici. Se aude un sunet de clopoțel, iar Ducesa bate din palme.

– Ne așezăm la masă? zice ea.

Mă așez la locul meu obișnuit, lângă Ducesă – „leoaica” și Raven se așază lângă stăpânele lor. Încerc să îi surprind privirea lui Raven, însă ea își ține capul plecat. Un bărbat subțirel și plăpând se așază lângă Contesa Trandafirului. Presupun că este Conte. Cât de patetic arată acești bărbați nobili pe lângă soțiile lor! Ducele și Lordul de Sticlă sunt chercheliți, râd zgomotos și se lovesc cu palma

pe spate. Doamna de Sticlă își aruncă privirea când la soțul ei, când la Contesa de Piatră, ca și când i-ar fi teamă ca soțul ei să nu lase o impresie proastă.

Servitorii încercuiesc masa, turnând vin și apă în pahare și așezând primul fel de mâncare în fața noastră. Ash nu s-a uitat la mine de când am intrat. Garnet o tachinează pe Carnelian în legătură cu ceva, iar aceasta se face roșie la față ca racul. Raven își ține în continuare capul plecat. Nu s-a atins de mâncare. Nici măcar nu a luat furculița în mână.

Într-un final, își ridică privirea, iar eu mă cutremur când o văd pe cea mai bună prietenă a mea, care odinioară era atât de frumoasă.

Pomeții îi ies în evidență, iar pielea ei are o nuanță cenușie. Pare pierdută, goală pe dinăuntru. Privirile noastre se întâlnesc, însă nu dă niciun semn că m-ar recunoaște. Ochii ei sunt goi.

E ca și când Raven ar fi murit deja.

Nu! Nu se poate una ca asta!

Brusc, sunt conștientă de tăcerea în care este cufundată încăperea. Toată lumea se holbează la mine.

Mă întorc către Ducesă.

– Contesa te-a întrebat cum te simți, spune ea.

Deoarece nu știu la care Contesă se referă, încerc să formulez un răspuns general.

– Mă simt bine, *my lady*, răspund eu, fără să mă adresez vreuneia anume.

Când îmi aude vocea, Raven clipește și se uită nedumerită în jurul ei, ca și când atunci s-ar fi trezit din visare. Zăresc din nou viață în ochii ei, iar când mă vede, pe buze îi înflorește un zâmbet slab.

Simt un sentiment de ușurare atât de puternic, încât mă doare. E încă aici. Raven nu a murit.

Trebuie să găsesc o cale ca să o salvez. Nu o pot lăsa aici.

Restul prânzului seamănă cu multe dintre cele la care am fost obligată să iau parte, sporovăieli și bârfe, comentarii acide ascunse în spatele unor fraze politicoase. Încerc să găsesc o cale prin care să comunic cu Raven, care, în tot acest timp, pare a fi când prezentă, când undeva, departe – uneori mă privește, alteori se holbează la farfurie, cu furculița în aer.

Poate pentru că sunt atât de conștientă de prezența ei sau poate pentru că o cunosc atât de bine, simt durerea înainte să apară.

Raven icnește – o mână și-o duce la pântec, iar cu cealaltă apucă fața de masă. Filoane de un albastru-închis pornesc din pumnul ei și se răspândesc pe suprafața mesei, transformând fața de masă albă într-o culoare închisă. Carnelian țipă, iar Lordul de Sticlă cade de pe scaun.

Brusc, știu ce am de făcut.

— Chemați doctorul! strigă cineva.

În toată acea agitație, sar în picioare și dobor scaunul, prefăcându-mă că mă încurc în picioarele lui și cad pe podea. Încet și cu grijă, aduc imaginea dinaintea ochilor și firicele de un verde strălucitor se împrăștie pe covor. Femeile nobile țipă, iar bărbații țopăie de colo colo, încercând să se ferească de culoarea care se împrăștie cu repeziciune pe jos. Mă târăsc până la Raven și o trag de pe scaun.

Îmi smulg inelul primit de la Lucien de pe deget și i-l îndes pe al ei.

— Să nu-l dai jos. Are o închizătoare ascunsă de diamante, îi spun eu repede. Să bei conținutul din interior la miezul nopții.

Raven clipește.

— Violet? zice ea în șoaptă.

Apoi începe să vomite sânge.

O mână grea mă apucă de după ceafa. Dintr-o singură mișcare, mă trezesc în picioare și privesc în ochii reci ai Contesei de Piatră.

— Pleacă de lângă ea, îmi spune aceasta.

— Este... este bolnavă, zic eu bâlbâindu-mă.

Lui Raven i se prelinge sângele pe bărbie, pătându-i partea din față a rochiei. A început să îi curgă sânge și din nas.

Contesa mă aruncă deoparte ca pe o păpușă din cârpe.

— Ebony! strigă Ducesa. Să nu îndrăznești să îmi atingi surogatul.

Covorul este complet verde acum. Preț de o secundă, în încăpere se așterne tăcerea. Cele două femei se privesc îndelung. Una este mărunțică, iar cealaltă, uriașă. Este greu să îți dai seama care este mai amenințătoare.

— Pleacă! îi ordonă Ducesa pe un ton aspru.

Contesa de Piatră strânge din buze.

— Cum dorești, Pearl.

Aceasta o apucă pe Raven de braț și o ridică în picioare. Fata o

urmează supusă pe ușă afară, cu inelul lui Lucien pe deget.

– Ei bine, cred că prânzul a luat sfârșit, zice Ducesa.

Pe masă e o dezordine de nedescris, vinul și mâncarea s-au vărsat pe fața de masă transformată în albastru. Pe fețele musafirilor se citesc nedumerirea și panica. Ea se întoarce către Duce.

– Ce-ar fi să îți inviți musafirii în fumoar, dragul meu. Garnet, ce ar fi să îi însoțești?

Garnet aruncă șervetul din mână pe masă.

– Mulțumesc, mamă, dar aș prefera să-mi scot ochii.

Ducesa îl privește cu asprime.

– Atunci, caută-ți ceva util de făcut. De preferat ceva care să nu implice vreo servitoare.

Ducele i-a condus deja pe ceilalți domni afară din încăpere. Garnet face o reverență.

– Cum dorești, mamă.

– Ești bine? mă întreabă Ducesa.

– Da, *my lady*.

– Spune-i lui Annabelle să se plimbe cu tine prin grădină. Aerul curat îți va face bine.

Eu fac o reverență.

– Să ne mutăm în salon, doamnelor!

În timp ce Ducesa și celelalte femei nobile părăsesc sufrageria, o aud pe Contesa Trandafirului șoptind:

– Ai dresat-o foarte bine, Pearl.

„Leoaica” iese ultima. Îmi aruncă o privire peste umăr și, pentru o fracțiune de secundă, mi se pare că îi zăresc în ochi acea veche ferocitate. Îmi amintește de felul în care s-a uitat la Dahlia în sala de așteptare – ca și când ar fi fost invidioasă.

Mă întreb ce viață o fi ducând în Casa Trandafirului. Nici măcar nu știu cum o cheamă.

În încăpere am mai rămas doar eu, Garnet, Carnelian și Ash. Nepoata Ducesei se holbează la covorul pătat de sânge.

Garnet își drege glasul și spune pe tonul său obișnuit, degajat:

— Mă duc să-mi caut o servitoare. Ne vedem la cină.

Servitorii intră în încăpere și încep să curețe mizeria. Carnelian îl trage pe Ash de mânecă.

— Facem o plimbare cu mașina, Ash? îl întreabă ea. Aș vrea să ies din casa asta.

Zâmbetul lui este atât de sincer, încât m-ar putea păcăli și pe mine dacă nu l-aș cunoaște mai bine.

— Desigur. Le spun să aducă mașina.

Carnelian îl ia de braț, îmi aruncă o privire disprețuitoare, apoi ies împreună pe ușă afară, lăsându-mă singură cu speranța că Raven a înțeles instrucțiunile pe care i le-am dat și cu un sentiment de gol în locul unde s-a aflat inelul de la Lucien.

În noaptea aceea, stau întinsă în pat și ascult ticăitul ceasului de pe polița șemineului.

Raven ar trebui să ia serul acum. Nu știu de ce, dar sunt sigură că m-a auzit, că m-a înțeles. Mă întreb ce va gândi Lucien când va vedea trupul ei la morgă în loc de al meu.

Pot să mai aștept. Indiferent care este planul lui, indiferent care crede că este rolul meu în distrugerea nobilimii, mai poate aștepta. Pe Raven însă nu am putut-o lăsa să moară. Nu așa. Nu în acel palat, unde cineva se joacă cu creierul ei, iar în pântecul ei crește copilul altcuiva.

Poate, la urma urmei, sunt la fel ca Lucien. Dornică să îi salvez viața lui Raven în detrimentul altora. Cum a făcut el cu Azalea. Poate sunt prea egoistă ca să fiu salvatoarea surogatelor.

Nu are importanță. Am făcut o alegere. Acum mai trebuie să mă revanșez.

Dau plapuma la o parte și mă strecor afară din dormitor. Străbat coridoarele întunecate ale palatului, îndreptându-mă către bibliotecă.

Ajung repede lângă ferestrele dinspre răsărit și, pentru o fracțiune de secundă, mi se pare că zăresc o umbră mișcându-se

printre rafturi. Încremenesc, iar inima îmi bate cu putere în piept. Umbra se mișcă din nou, iar eu observ că este doar vântul care mișcă creanga unui copac dincolo de fereastră.

Străbat în grabă tunelul secret și pătrund în salonul lui Ash. Mă apropiu tiptil de ușa dormitorului și o deschid încet. El doarme, cu un braț pe față. Respiră încet și regulat.

— Ash, zic eu.

El bolborosește ceva.

— Ash.

Îl scutur de braț.

— Ce...

El se trezește brusc. Părul îi este răvășit și clipește nedumerit, încremenește când mă vede.

— Ce cauți aici?

Mă așez pe marginea patului.

— I l-am dat lui Raven, zic eu.

— Poftim?

— Serul de la Lucien. I l-am dat lui Raven.

Ash pare să înțeleagă acum – i-am mai povestit despre Raven.

— Surogatul Contesei de Piatră este Raven?

Dau afirmativ din cap.

Ash răsuflă greu, ca și când i-aș fi tras un pumn în stomac. Își acoperă ochii cu podul palmelor. Aștept să zică ceva, însă el tace.

— Nu mai plec, spun eu cu timiditate în glas.

— Da, mi-am dat seama.

Își ține în continuare capul în mâini.

— Nu am putut s-o fac, Ash. Nu am putut s-o las să moară aici știind că o pot salva.

— Să înțeleg că e în regulă dacă *tu* mori aici?

Ash își ridică brusc capul și îmi aruncă o privire aspră.

— Nu știm ce se va întâmpla.

— Ba da, știm. *Știm*, Violet. Lucien știe despre ce vorbește. Trăiește de mult timp la Palatul Regal, așa că, dacă el zice că vei

muri la naștere, poți fi sigură că vei muri.

El mă apucă cu mâinile și mă scutură tare.

— Nu poți muri, Violet, nu înțelegi? Își înfige degetele în brațele mele, iar pe fața lui se citesc furia și panica. Îmi așez cu blândețe mâna pe obrazul lui.

— Am ales deja, Ash, îmi spun eu. Așa cum am ales să fiu cu tine, în ziua aceea, în sala de concerte.

— Nu este același lucru, izbucnește el.

Îmi mângâi obrazul. Pielea îi este în continuare caldă de la somn. Nu am crezut că voi mai avea vreodată șansa să îl ating.

— Este viața mea. Nu poți hotărî tu cum să mi-o trăiesc. Nici Lucien nu poate.

Preț de o secundă, am impresia că va țipa din nou la mine. Însă îmi dă drumul la brațe.

— Îmi pare rău, zic eu în șoaptă.

— Știu. Însă asta nu schimbă lucrurile.

— Ai dreptate, încuviințez eu.

Ne privim în ochi timp îndelungat.

— Pot să rămân? îl întreb eu într-un final.

Are tot dreptul să mă dea afară din camera lui și să nu îmi mai vorbească niciodată.

Observ că a căzut pe gânduri. Apoi zâmbește așa cum îmi place mie și clatină din cap.

— O să mor din cauza ta, jur!

— Nu e amuzant deloc!

Ash mă ia de mână și se lasă pe pernă, trăgându-mă după el. Eu mă cuibăresc la pieptul lui.

— Cât de tare crezi că se va înfuria Lucien? mă întrebă. Când va afla că ai dat serul altcuiva?

Îmi ascund un zâmbet în clavicula lui.

— Probabil că i se va sparge un vas de sânge.

— Sau două. Sau zece. Ash îmi sărută părul. Ce s-a întâmplat azi în sufragerie?

— Te referi la haruri?

— Nu știu. Așa se cheamă? N-am mai văzut așa ceva până acum.

Eu îmi ridic capul.

— N-ai auzit de haruri?

Ash își dă ochii peste cap.

— Violet, nu știu nimic despre surogate. La internatul pentru însoțitori, ni s-a spus să vă tratăm ca pe o piesă de mobilier. Ni s-a spus că dețineți anumite abilități și că, dacă observăm ceva ciudat, să nu luăm în seamă. Nu că ar fi riscat vreunul dintre noi să se gândească la surogate.

El strânge din dinți.

Eu îl sărut chiar sub ureche.

— Ce curajos ești! Îi spun.

Ash îmi zâmbește.

— Nu la fel de curajos ca alții.

Brusc, se aude un bubuit puternic, urmat de zgomot de bocanci și ușa dormitorului se deschide larg. Țip când îi văd pe soldați dând buzna în camera lui Ash, cu armele scoase și ațintite asupra noastră. Ne ghemuim speriați lângă tăblia patului, iar el mă acoperă ușor cu trupul, ca să mă protejeze. Simt cum mă ia cu ametele și cum mi se încordează toți mușchii. Nu reușesc să înțeleg ce văd. Nu reușesc să îmi iau privirea de la armele lor.

— Măi să fie!

Sângele îmi îngheață în vene când Ducesa intră agale în cameră.

— Ce avem noi aici?

Se așterne o tăcere lungă, chinuitoare.

— Nu este vina ei, zice Ash. Este a mea. Eu sunt cel care...

Ducesa le aruncă o privire soldaților. Aceștia se mișcă precum fulgerul. Doi dintre ei îl saltă din pat, iar un al treilea îl lovește cu patul puștii în față. Sângele împrășcă plapuma albastră-deschis.

— Nu! strig eu, când un alt soldat mă ridică din pat și îmi sucește brațul la spate.

Știu că ar trebui să mă doară, însă nu simt nimic. Pistolul

însângerat îl lovește neîncetat pe Ash în cap, despiciându-i pielea de deasupra ochiului și crestându-i obrazul.

— Opriți-vă!

Vocea lui Carnelian îmi țiuie în urechi. Stă în spatele Ducesei, iar expresia de pe chipul ei o oglindește pe a mea.

— Ați spus că nu îi veți face niciun rău.

Simt că iau foc. *Ea* este vinovata.

— Taci din gură, proasto! îi ordonă Ducesa. Ce ai crezut că se va întâmpla? Chiar și atunci când ești folositoare, ești o dezamăgire, zău așa, Carnelian, apoi li se adresează soldaților care îl țin imobilizat pe Ash. Aruncați-l în temniță!

Soldații îi târăsc trupul moale afară din cameră.

— Ash! strig în urma lui. Nu se poate întâmpla una ca asta. Nu poate fi aieva. Ash!

Însă el a dispărut.

Mă lupt în continuare ca să scap din strânsoarea soldatului. Ducesa se apropie cu grijă de mine.

— M-ai dezamăgit, *Violet*.

Sunt atât de șocată când o aud rostindu-mi numele, încât încremenesc. O privesc uimită.

— Ce e? zice ea pe un ton blând. Ai crezut că nu știu cum te cheamă?

Ne privim în ochi preț de o secundă. Apoi ea îmi trage o palmă, iar eu văd stele verzi.

— Am avut încredere în tine! țipă ea. Și așa mă răsplătești tu? *Târfă mică!*

Mă lovește din nou, iar eu simt gust de sânge.

— Ash, murmur eu.

— Însoțitorul este un trădător. Știi ce pătesc trădătorii în *Bijuterie*, nu-i așa, *Violet*?

Se apropie la doar câțiva centimetri de fața mea. Simt cum privirea ei mă arde.

— Sunt executați.

Se uită la soldat.

— Duceți-o în apartamentul ei și încuiați-o acolo! Păziți toate ieșirile! Luați-o din fața mea!

Se rotește pe călcâie și iese din cameră. Carnelian rămâne în prag, cu ochii mari de uimire.

— Nu am știut, zice ea în șoaptă. Jur că nu am știut. A spus că nu îi va face niciun rău.

Simt cum îmi revine puterea și, scoțând un țipăt, mă smucesc din strânsoarea soldatului, abia simțind durerea care îmi străbate umărul. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la fața însângerată a lui Ash și la faptul că este numai vina lui Carnelian. Ea scoate un țipăt și se dă în spate, iar eu îmi ridic mâinile ca să o strâng de gât.

Un alt soldat se repede asupra mea, izbindu-mă de perete – rămân fără aer. Încep să văd stelețe în jurul meu. Alți doi soldați mă apucă de brațe, iar eu nu mă pot împotrivi, nu pot face nimic, încerc doar să îmi recapăt răsuflarea, însă este ca și cum cineva mi-ar acoperi nasul și gura cu o pernă. Soldații mă trag după ei; îmi simt picioarele moi și nu reușesc să pășesc, astfel încât mă trag după ei afară din dormitor, trec pe lângă Carnelian, care este palidă, și pătrund pe coridorul din aripa estică.

Brusc, plămâni mi se umflă ca prin minune, iar eu trag aer în piept și încep să tușesc și să mă înec în disperarea mea de a-mi recăpăta respirația.

— Ash, șoptesc, în timp ce soldații mă trag după ei prin galeria de sticlă, cea prin care m-am furișat în ziua în care l-am văzut pentru prima oară.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Încep să respir mai bine acum și realizez gravitatea situației.

— Ash, zic eu cu glas răgușit.

Îl va omorî. Ducesa îl va omorî.

Soldații își înfig degetele în brațele mele, iar eu mă împleticesc, încercând să țin pasul cu ei. Însă aceștia merg prea repede.

— Ash! strig eu, sperând că mă poate auzi, oriunde s-ar afla.

Vreau să știe că sunt aici, că nu l-am abandonat, că îl iubesc. Două servitoare somnoroase, care stau înghesuie una într-alta lângă sala cu sculpturi, ridică lampa și mă privesc cu ochi curioși. Nu îmi pasă. Nu îmi pasă dacă trezesc tot palatul.

— ASH!

Îi strig numele iar și iar. Văd coridoarele întunecate ca prin ceață în timp ce șiroaie de lacrimi îmi curg pe obraji. Când ajungem în dreptul apartamentului meu, zăresc o siluetă suplă, cu părul lung și roșcat revărsându-i-se pe umeri și, preț de o secundă, privirile noastre se întâlnesc – Annabelle mă privește cu ochii mari de uimire și buzele ei se despart, ca și când ar vrea să spună ceva. Însă soldații mă trag în salon, îndepărtându-mă de ea.

Soldații mă trag după ei până în dormitor și mă împing cu brutalitate înăuntru, apoi încuie ușa. Mă năpustesc asupra ei și încep să zgârii lemnul cu unghiile, să lovesc în ea cu pumnii, să smucesc de clanță și să țip.

Nu îmi răspunde nimeni, doar tăcerea.

Simt o apăsare în piept și renunț. Mă lipesc cu spatele de ușă și mă las în jos, până când mă prăbușesc la podea și îmi lipesc obrazul de covorul moale.

Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu este aieveja.

Închid ochii.

Mă rog să nu fie aieveja.

Însă este. Simt cum mă cuprinde încet un val de frică, asemenea plumbului lichid, care mă trage spre un abis, unde nu mă așteaptă nimic altceva decât nefericire, chinuri și, în cele din urmă, moartea. Știu că nu voi mai putea pleca niciodată din *Bijuterie*, că voi muri aici.

Nu știu cât am zăcut pe jos, cuprinsă de acea conștientizare că totul a luat sfârșit, că tot ceea ce sunt și ceea ce am fost a dispărut. La un moment dat însă, un zgomot se furișează încet în conștiința mea. Este un bâzâit slab, care pare să vină din măsuța mea de toaletă.

Mă ridic în șezut și ascult cu atenție.

Diapazonul.

Mă ridic cu greu în picioare, deschid sertarul și scot cutia de bijuterii, cea care are un compartiment secret – cutia vibrează. Încep să împrăștii brățările cu perle, cerceii cu diamante, broșele, inelele și pandantivele cu rubine pe întreaga suprafață a măsuței. Apăs pe buton și scot diapazonul – acesta vibrează între degetele mele.

– Lucien? întreb eu în șoaptă. Lucien, tu ești?

Preț de o secundă, nu se aude nimic, niciun răspuns, niciun sunet în afară de bâzâitul diapazonului din mâna mea.

Când aud o voce, care nu este a lui Lucien, sunt cât pe ce să scap diapazonul din mână.

– Nu-ți face griji, zice Garnet.

Tonul încrezător din vocea lui a dispărut, lăsând locul neliniștii.

– Te vom scoate de aici.

Apoi diapazonul se oprește din vibrat și-mi cade din mână, aterizând cu un clinchet aproape imperceptibil pe bijuteriile strălucitoare împrăștiate pe măsuța de toaletă.

BIJUTERIA
ESTE PRIMUL VOLUM DIN TRILOGIA
ORAȘUL SOLITAR.

„Ewing scrie o poveste în care evenimentele se desfășoară într-un ritm alert și în care descrie mecanismele unei societăți obsedate de putere și perfecțiune.”

School Library Journal

„Această carte este captivantă și plină de suspans. Are atât de multe întorsături neașteptate, încât pare o nebunie ! (...) Ador toate personajele, chiar și pe cele rele, iar finalul mi s-a părut incredibil!”
theguardian.com

ISBN 978-606-776-205-1

9 786067 762051

www.raobooks.com